

Chỉ Muốn Làm Người Đàn Ông Của Em

Contents

Chỉ Muốn Làm Người Đàn Ông Của Em	2
1. Chương 1. Hai Người Nhẹ Lướt Qua Nhau	2
2. Chương 2. Rốt Cuộc Nữ Sinh Mới Chuyển Tới Xấu Hay Đẹp?	5
3. Chương 3. Cảm Giác Đặc Biệt	7
4. Chương 4. Âm Mưu Gây Sự Chú Ý	10
5. Chương 5. Thích Thật Sao?	12
6. Chương 6. Lí Do Thích	14
7. Chương 7. Chúng Ta Là Hai Thế Giới	16
8. Chương 8. Tôi Đáng Sợ Lắm, Phải Không?	19
9. Chương 9. Đơn Giản	21
10. Chương 10. Con Đường Chinh Phục Minh Phong	23
11. Chương 11. Một Phút Nói Được Một Câu	26
12. Chương 12. Không Đáng Bận Tâm	28
13. Chương 13. Chuyện Muốn Nói Còn Rất Nhiều	30
14. Chương 14. Chuyến Xe Buýt Kỉ Niệm	33
15. Chương 15. Một Phần Của Cuộc Sống	35
16. Chương 16. Minh Phong Chơi Thể Thao	38
17. Chương 17. Thần Tượng Của Liễu Như	40
18. Chương 18. Hướng Về Một Nơi (1)	43
19. Chương 19. Hướng Về Một Nơi (2)	45
20. Chương 20. Một Ngày Nào Đó	47
21. Chương 21. Khoảng Cách Được Kéo Gần Lại	50
22. Chương 22. Không Xác Định Rõ	53
23. Chương 23. Ngọt Ngào	55
24. Chương 24. Đồ Dở Hơi	58
25. Chương 25. Từng Chút Từng Chút Một	60
26. Chương 26. Không Nên Biết Sao?	63
27. Chương 27. Minh Phong, Cậu Có Thể Nhường Tổ Một Chút Được Không?	66
28. Chương 28. Thank You For Being Here	68
29. Chương 29. Chiến Thắng Trở Về	70
30. Chương 30. Quá Khứ So Với Hiện Tại	73
31. Chương 31. Phong Cảnh Hữu Tình	75
32. Chương 32. Tiếng Mưa Cùng Tiếng Sáo Hòa Vang (1)	78
33. Chương 33. Cơn Mưa Cùng Tiếng Sáo Hòa Vang (2)	81
34. Chương 34. Người Bệnh Cần Được Nuông Chiều	83
35. Chương 35. Liễu Như Rất Khó Hầu Hạ	86
36. Chương 36. Ngôn Tình Và Đời Thực (1)	90
37. Chương 37. Ngôn Tình Và Đời Thực (2)	92
38. Chương 38. Quan Hệ Huyết Thống	96
39. Chương 39. Không Có Tim, Không Có Phổi	99
40. Chương 40. Hợp Tác Đôi Bên Cùng Hướng Lợi	101
41. Chương 41. Nơi Sâu Thẳm Nhất Trong Lòng Của Minh Phong	105

42. Chương 42. Cho Những Thứ Vừa Mới Trở Thành Kỷ Niệm (1)	109
43. Chương 43. Cho Những Thứ Vừa Mới Trở Thành Kỷ Niệm (2)	112
44. Chương Cuối Cùng.	115

Chỉ Muốn Làm Người Đàn Ông Của Em

Giới thiệu

CHỈ MUỐN LÀM NGƯỜI ĐÀN ÔNG CỦA EM*Tên tác giả: Liêu Phong*Thể loại: Truyện teen, tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-muon-lam-nguoi-dan-ong-cua-em>

1. Chương 1. Hai Người Nhẹ Lướt Qua Nhau

“Đẹp trai thật nha!”

“Quả là trăm nghe không bằng một thấy!”

“Gương mặt dễ nhìn, vóc người khá chuẩn.”

“Không thể, không thể! Đẹp trai như vậy chắc là có bạn gái rồi! Hu hu!”

“Nghe nói cậu ấy chơi bóng rổ giỏi lắm. Hôm nào chúng ta rủ hẳn tranh tài một trận đi!”

“Thua chắc!”

“Không chấp nhận được, hẳn không thể nào đẹp trai hơn tớ. Hẳn không thể giành ngôi vị hoàng tử với tớ được.”

Hàng hàng lớp lớp bọn học sinh xông ra cửa lớp, chăm chú nhìn vào một chàng trai đang đi ở ngoài hành lang. Bọn nam sinh cũng hứng thú xem người nổi tiếng của trường như thế nào, trộn lẫn giữa đám nữ sinh mà đứng. Tất cả nội dung thảo luận của bọn họ chỉ nhắm vào một mục tiêu duy nhất: Lâm Minh Phong. Đúng vậy, chỉ có thể là Lâm Minh Phong.

Minh Phong? Nam sinh này là ai? Cậu là học sinh khối mười hai của trường. Cậu nổi tiếng từ năm lớp mười, khi mới vừa vào nhập học tại trường phổ thông này, danh tiếng Minh Phong đã truyền đi thật xa.

“Có bạn là hot boy cũng sướng nhỉ? Được nổi tiếng ké luôn, Minh Phong, cảm ơn cậu nha!” Đình Nam đi bên trái Minh Phong cười cười tự thỏa mãn.

Đức Hải đi bên phải Minh Phong, đẩy cặp kính cận lên, nhàm chán mở miệng: “Cậu im lặng giùm tớ một chút được không? Tớ nghe bọn kia loì nhoi đủ mệt rồi.” Nói xong lật sang một trang sách, chăm chú đọc.

“Cậu vừa đi vừa đọc như thế là có ý đồ phải không?” Đình Nam nhìn Đức Hải, ánh mắt kèm theo nghi nghi ngờ ngờ.

“Ý đồ gì?” Mắt của Đức Hải không rời khỏi sách.

Đình Nam trưng ra dáng vẻ suy nghĩ một chút, nói: “Nếu thấy một nữ sinh xinh đẹp, cậu sẽ giả vờ như vô ý đụng phải cô ấy. Sau đó gật đầu xin lỗi, viện cớ là do mải mê đọc sách, không chú ý xung quanh nên đụng phải. Sau đó mời cô ấy đi uống nước chuộc lỗi, sau đó xin số điện thoại, sau đó...”

Đức Hải cắt đứt lời nói của Đình Nam: “Tớ nghĩ sau này cậu nên đi viết kịch bản phim truyền hình đi. Cậu sẽ sớm nổi tiếng với bộ óc suy nghĩ hư cấu của mình.” Đúng là một sách, nói chuyện lưu loát, rành mạch.

Minh Phong đặt hai tay trong túi quần, đi chính giữa, căn bản là này giờ không có mở miệng văng ra một lời nào. Nhiều lúc, Đình Nam và Đức Hải không biết Minh Phong có phải là bạn của mình không nữa. Người ngoài không biết nhìn vào, còn tưởng hai người là vệ sĩ của Minh Phong. Nhưng mà ngày này qua ngày nọ, hai người cũng đã sớm quen với tính cách như thế của Minh Phong.

Ba người bọn họ cứ thế lướt qua đám học sinh rảnh rỗi kia. Đến khi gần tới cầu thang, ba người bọn họ đột nhiên dừng lại. Phía trước họ là một nữ sinh xinh đẹp, vóc dáng khá chuẩn, trên tay cầm một hộp quà.

Nữ sinh nói có chút ngập ngừng: “Cái này, cái này, là tặng cho anh. Coi như quà ra mắt, à không, coi như quà làm quen đi.” Vì run nên nói chuyện cũng không rõ nghĩa.

Đình Nam nhìn trên dưới cô nữ sinh này, đánh giá một cái, cho năm sao: “Vóc người chuẩn, mặt đẹp, rất OK.”

Đức Hải nhàm chán lật thêm một trang sách, coi như chuyện này chẳng có gì đáng để quan tâm. Chuyện cũng không có gì kì lạ, ngày nào mà Đức Hải không thấy cảnh này.

Minh Phong như cũ, đặt hai tay trong hai túi quần đồng phục, tuy gương mặt không chút biểu cảm nào nhưng ánh mắt lại có phần ảm áp. Cậu nheo mắt nhìn nữ sinh trước mặt, giọng nói càng ảm áp hơn: “Xin lỗi, anh không thể nhận.” Nói xong không lưu tình bước xuống cầu thang.

Trong lạnh lùng có ảm áp, trong cương quyết có mềm dẻo, Minh Phong đã dùng cách này để từ chối tình cảm của biết bao nữ sinh. Bọn họ không những không buồn vì bị từ chối, mà ngược lại càng mê mị cậu hơn.

Trong khi Đức Hải và Minh Phong đi xuống cầu thang, Đình Nam nén lại vài giây, hai tay đặt lên vai của nữ sinh: “Không sao, không nên quá đau buồn. Không có được Minh Phong, nhưng còn có anh mà. Anh là... Ui da!!” Đình Nam còn chưa kịp nói ra cái tên đã bị nữ sinh một cước đá vào bụng: “Biến thái!~” Nữ sinh chửi xong, hai mặt đỏ bừng tới mang tai, vội chạy đi thật xa, có lẽ vì tỏ tình thất bại.

Đình Nam ôm bụng, cong người, ôm luôn nỗi uất hận không nói lời nào mà đuổi theo Minh Phong và Đức Hải.

“Nghe nói đợt này, đám nữ sinh lớp mười mới vào trường có nhiều em đẹp lắm.” Đình Nam nói với Minh Phong.

“Vậy cậu đi của một em đi!” Minh Phong chẳng có gì gọi là hứng thú.

Đình Nam nói tiếp: “Nhưng mà tớ cũng nghe nói trường mình có nữ sinh vô cùng xinh đẹp mới chuyển về. Theo thông tin thì nữ sinh đó cũng học lớp mười hai. Không biết sẽ chuyển vào lớp nào nữa. Hy vọng là lớp mình.”

“Cậu cứ tiếp tục hy vọng đi!” Minh Phong lấy điện thoại ra đọc tin nhắn.

“Lại được em nào nhắn tin à?” Đình Nam liếc liếc nhìn vào điện thoại của Minh Phong, nhưng Minh Phong đã nhanh hơn một bước, cất điện thoại vào túi quần: “Em tổng đài nhắn!”

“Phải không?” Đình Nam chưa kịp đọc nội dung tin nhắn.

“Phủ định của phải!” Minh Phong hồi âm.

Đình Nam gãi gãi đầu. Phủ định của phải? Phủ định là bác bỏ, là ngược lại. Ngược lại của phải là không phải. Vậy người nhắn tin cho Minh Phong không phải là em tổng đài viên. Đình Nam hét lớn lên, mừng rỡ như phát hiện ra được điều gì vĩ đại lắm, nhưng cao hứng nhanh chóng bị tụt xuống. Minh Phong không phép thuật mà tàn hình.

“Chậm tiêu!~” Lúc này Đức Hải mới mở miệng.

Đình Nam xoay đầu lại, trợn mắt nhìn Đức Hải: “Cậu nói ai chậm tiêu?” Đình Nam xắn tay áo lên. Đức Hải im lặng vài giây, sau đó đột ngột dùng tốc độ gió chạy thật nhanh về phía trước, vừa chạy vừa nói: “Tớ nói cậu đó, đồ chậm tiêu!”

Đình Nam đứng tại chỗ, đuổi ánh mắt theo Đức Hải, đưa tay ra chỉ: “Này, đứng lại. Cậu nghĩ cậu thoát được tớ sao?”

Phía bên ngoài trường, không khí có phần hơi mát mẻ. Tâm tình ông mặt trời hôm nay có vẻ tốt. Những tia sáng chiếu xuống chỉ mang theo ấm áp, không mang theo nóng gắt. Những áng mây trắng như bông tuyết lơ lửng treo ở trên cao, giữa các đám mây là một khoảng không trung màu xanh lam vô tận. Ngọn gió tinh nghịch quây phá khắp nơi, làm những ngọn cây rung rinh, những tán lá lay động xào xạc.

Trước cổng trường, một chiếc xe bốn bánh hiệu BMW sang chảnh dừng lại. Sau đó ít giây, cửa xe mở ra, có hai người đồng thời bước xuống từ hai bên cửa xe. Một người phụ nữ trung niên ăn mặc thời thượng, trên mặt được trang điểm kỹ càng; kế bên là một cô gái vô cùng xinh đẹp, độ khoảng mười bảy, mười tám tuổi, phong cách ăn mặc cũng thời thượng không kém. Không lâu sau đó, lại thêm một người bước xuống xe. Lần này là một người đàn ông trung niên, ăn mặc rất lịch sự, ra dáng người đứng đắn. Họ là một gia đình.

Ba người cùng nhau tiến vào bên trong trường trung học. Bọn họ thu hút không ít sự chú ý của nhiều người, đa phần là học sinh. Học sinh nào đi ngang qua cũng sẽ quay mặt nhìn, sau đó thì thầm to nhỏ với nhau. Tuy gọi là thì thầm nhưng người đứng cách năm mét cũng có thể nghe được.

Đại loại bọn học sinh thảo luận những câu như là: Nữ sinh đó là học sinh mới chuyển vào trường sao; xinh đẹp quá mức cho phép; họ thật là đẳng cấp; nữ sinh đó chắc chắn sẽ trở thành hot girl của trường...

Ba người không hề quan tâm đến những lời bàn tán đó. Người phụ nữ trung niên nói: “Anh tính cho con chúng ta học ở đây thật sao?”

Người đàn ông trung niên đáp: “Chỉ có ngôi trường này chịu nhận con chúng ta vào thôi. đành chịu, ai bảo nó nghịch ngợm quá làm gì!”

Cô gái, con của hai người bọn họ nói: “Được rồi, con chịu vào đây học đã là vinh hạnh của ngôi trường này rồi. Con tin chắc bọn họ sẽ không đuổi con đi như những ngôi trường khác đâu.”

“Con nói nhỏ thôi, đừng làm mẹ mất mặt với mấy đứa học sinh. Ba mẹ cùng con tới đây mới là vinh dự của con đó! Tốt nhất an phận học ở đây, đừng quây phá quá trớn, nếu không mẹ không biết phải giấu mặt mũi ở đâu nữa.” Người phụ nữ khổ sở.

Người đàn ông nhìn con gái của mình, có vẻ như đang suy tính: “Ba đoán con sẽ bị trường này đuổi học sau một tháng.”

“Ba xem thường con quá rồi đấy! Con sẽ chứng minh cho ba thấy, con sẽ không bị đuổi học một lần nào nữa.” Cô gái vô cùng quyết tâm.

“Được như vậy thì mẹ nhất định sẽ thưởng cho con. Phần thưởng sẽ là những gì con thích.”

“Chỉ sợ chúng ta không có cơ hội thưởng quà cho con mình.” Lần này tới lượt người đàn ông trung niên khổ sở.

Cô gái nhỏ thở dài, ba mẹ mình thật là bi quan quá!

Ba người vừa đi vừa trò chuyện, rất nhanh, ba người đã đi tới phòng hiệu trưởng. Lúc ba người vào trong, liền thấy thầy hiệu trưởng cùng một tên nam sinh dáng dấp hoàn hảo. Không khí giữa thầy hiệu trưởng và tên nam sinh đó có vẻ căng thẳng. Tên nam sinh đó chính là Minh Phong. Minh Phong thấy có người, không chào thầy hiệu trưởng một tiếng, liếc ba người một cái liền bước ra khỏi cửa. Thầy hiệu trưởng tươi cười ngượng ngạo đón tiếp ba người bọn họ. Cô gái bị Minh Phong làm cho hoa mắt, đưa mắt nhìn bóng lưng Minh Phong rời đi. Minh Phong cảm nhận được hình như có người đang nhìn mình, đang đi đột nhiên đứng lại, xoay đầu, quả thật là đang có người nhìn mình. Ánh mắt của hai người giao nhau, sau đó cả hai cùng quay mặt đi, tiếp tục hoạt động của mình, xem như chưa từng nhìn nhau.

(Những bình luận, đóng góp ý kiến, chia sẻ, like.. của mọi người là động lực hiệu quả nhất cho tác giả viết tiếp truyện.)

2. Chương 2. Rốt Cuộc Nữ Sinh Mới Chuyển Tới Xấu Hay Đẹp?

Chương 2. Rốt cuộc nữ sinh mới chuyển tới xấu hay đẹp?

Tối đêm đó, bầu trời đột ngột tức giận, mưa gió tầm tã càn quét qua nhiều nơi, sấm chớp như một con thú dữ gào thét trên bầu trời, khiến cả bầu trời tối sầm bừng sáng lên. Bà mặt trắng cùng ông sao sáng vì sợ nên đã đi trốn biệt tích. Cây cối run mình đung đưa qua lại, phát ra những âm thanh rì rào.

Liều Như ngồi ở trong phòng của mình, nói chuyện điện thoại: “Mai chúng ta gặp nhau tại đâu?”

Bên kia trả lời, nhưng vì thời tiết bên ngoài nên Liều Như không nghe rõ: “Sao? Cậu nói lớn hơn một chút không? Nói nhỏ như vậy ai mà nghe cho được! Nói cho bà nội cậu nghe à?” Khẩu khí có chút tức giận.

Liều Như lặng nghe, sau khoảng vài chục giây, trả lời tiếp: “OK, hẹn gặp hai cậu tại đó. Tốt nhất đừng để tớ phải chờ, nếu không, tốt nhất các cậu nên chuẩn bị tinh thần. Lần này tớ sẽ ra tay thật công bằng!” Nói xong, Liều Như không cần đợi đối phương trả lời liền cúp máy.

Đồng thời, lúc này cửa phòng mở ra. Người phụ nữ và người đàn ông trung niên chạy xe BMW lần trước bước vào, trên mặt mỗi người là những biểu cảm khác nhau.

(Ba người đi vào trường gặp thầy hiệu trưởng ở chương trước chính là bọn họ: Liều Như và ba mẹ của cô ấy.)

Liều Như chưa kịp nói gì, ba cô đã nheo mắt lại, khẩu khí có phần không hài lòng: “Con muốn chết sớm nhưng mà ba mẹ thì chưa. Trời mưa to như vậy, con còn nghe điện thoại, sét chưa đánh con là may lắm rồi.”

Liều Như cười: “Ba nói kì quá, muốn chết, gia đình chúng ta cùng chết. Một mình con xuống đó sẽ rất cô đơn, không có người tâm sự. Hơn nữa, con chết thì ba chính là người buồn đau nhất còn gì!”

Người phụ nữ trung niên khoanh tay để trước ngực, lắc đầu: “Hai cha con có thể ngừng nói giỡn được không? Anh đó, nếu em không phải là vợ anh thì em sẽ không tin chuyện anh là tổng giám đốc điều hành hàng nghìn nhân viên đâu!”

“Được rồi vợ yêu! Ở công ty anh biểu hiện ra bộ dáng nghiêm túc của một tổng giám đốc đã đủ mệt rồi, về nhà cũng nên cho anh sống thật với cá tính của mình chứ!” Người đàn ông than vãn.

Liều Như xen vào: “Ba nói hay lắm, tự tin khoe cá tính!” Nói xong đưa ngón tay cái ra, làm biểu tượng LIKE.

Ông suy nghĩ: “Câu này nghe quen quen, hình như ba đã nghe ở đâu rồi thì phải!”

Mẹ của Liều Như cũng không dư hơi sức đâu mà la mắng hai cha con này, bà hỏi Liều Như: “Con đã chuẩn bị cho ngày nhập học đầu tiên chưa?”

Liều Như lắc đầu. Hành động đơn giản như thế đổi lại một thái độ bùng nổ: “Con đang đùa với mẹ sao? Hả?”

” Âm thanh còn kinh động hơn cả tiếng sấm sét.

Mười lăm phút sau, mọi thứ cho buổi học đầu tiên tại trường mới của Liều Như đã chuẩn bị xong. Dĩ nhiên, người chuẩn bị không ai khác chính là ba của Liều Như. Không phải là ông sợ vợ nên mới làm chuyện này, ông nghĩ rất đơn giản, người trong nhà không có gì để tính toán với nhau. Những việc có thể làm, ông sẽ làm mà không hề suy tính, chỉ cần vợ con vui vẻ là ông đã hạnh phúc lắm rồi.

“Ồn rồi!” Người phụ nữ gạt đầu hài lòng. Ba mẹ của Liễu Như chuẩn bị rời khỏi phòng, trước khi đi, hai người lần lượt ôm Liễu Như và nói chúc ngủ ngon. Liễu Như cũng lần lượt ôm ba rồi tới ôm mẹ, và nói chúc ngủ ngon. Gia đình của bọn họ là như vậy, rất yêu thương nhau, có đôi khi dành cho nhau những hành động rất là sến súa. Nhưng mà bọn họ không thấy nó sến súa, bọn họ chỉ cảm thấy đây là một thói quen không thể thay đổi.

Trong phòng học 12A1, tia nắng đầu ngày tinh nghịch leo trèo lên trên bàn. Số lượng người trong lớp càng ngày càng đông lên. Lớp học này như thường lệ, giống như một cái chợ, vô cùng nháo nhào. Một đám thì vây lại với nhau bàn bạc chuyện gì đó, có người ngồi trên bàn cũng có người ngồi trên ghế; ở một góc lớp thì có hai bạn học sinh đang cãi vã; chỗ kia thì có một bạn nam sinh đang chơi game, âm thanh trong trò chơi phát ra rất nhức óc; đầu kia thì có bạn nữ sinh kính cận chăm chú ngồi học bài, miệng không ngừng lầm nhảm;...

Đến khi tiếng chuông báo hiệu giờ học đã đến vang lên, bọn họ mới chịu an tĩnh một chút. Nhưng an tĩnh mau chóng bị phá vỡ, Lâm Minh Phong cùng đồng bọn là Đình Nam và Đức Hải, ba người cùng nhau bước vào cửa lớp. Mọi ánh mắt tập trung đổ dồn vào bọn họ, nói chính xác hơn nhân vật chính chính là Lâm Minh Phong.

Tuy không ai nói ra thành lời, nhưng trong lòng bọn học sinh ít nhiều cũng thầm khen ngợi Lâm Minh Phong. Cậu ấy tựa hồ như đẹp trai hơn qua mỗi ngày, càng nhìn càng thích, không thể vứt bỏ được. Minh Phong giống như một nam thần bước ra từ trong ngôn tình, đi tới đâu lại làm xao xuyến người khác tới đó.

Minh Phong cũng nhận ra thái độ ngưỡng mộ của bạn học khác, nhưng mà cậu không bao giờ vui mừng, tự hào hay kiêu ngạo vì điều này cả. Thái độ của cậu trước sau như một, chính là không quan tâm. Tỷ như lần này, cậu giống như không có chuyện gì, lướt qua ánh mắt trầm trồ của mọi người mà đi về chỗ ngồi. Lúc đã ngồi xuống ghế, cậu để cặp trên bàn, vừa lấy sách vở ra, vừa nói, khẩu khí nhẹ nhàng nhưng chấn động: “Các cậu không cần học sao?”

Một lời nói đơn giản như thế nhưng mang lại hiệu quả rất cao. Mọi người bắt đầu chuẩn bị cho tiết học đầu tiên.

Đình Nam ngồi ở bàn trên quay xuống bàn dưới, nói: “Minh Phong đẹp trai, cho tớ mượn vở bài soạn Ngữ văn đi!” Đình Nam có lúc sẽ kèm hai từ ‘đẹp trai’ theo sau tên ‘Minh Phong’, điều này đã trở thành thói quen.

Đức Hải ngồi bên cạnh, tức giận: “Cậu làm vậy là có ý gì? Tớ ngồi ở cạnh cậu mà cậu không mượn, lại đi mượn Minh Phong.”

Đình Nam cười nhẹ: “Cậu nghĩ thử xem, giữa người giỏi nhất lớp với người giỏi hạng ba, tớ sẽ tin tưởng ai hơn?”

Đức Hải không thêm quan tâm đến câu nói này của Đình Nam, quay xuống nói với Minh Phong: “Minh Phong, cậu không nên cho Đình Nam mượn tập, nếu không sau này cậu ấy sẽ trở nên lười biếng, ỷ lại vào cậu.” Nói xong liếc Đình Nam một cái.

Đình Nam khởi động khớp tay: “Lần này cậu muốn u đầu hay là bầm mặt đây?”

Đức Hải kêu la: “Hôm qua cậu đánh tớ không đã sao? Tớ có phải là đồ chơi của cậu đâu! Không nói chuyện với tên biến thái như cậu nữa.”

“Chúng ta học chung, chỉ có đồng loại mới học chung với nhau. Tớ biến thái, cậu nghĩ cậu không biến thái sao?” Lập luận này của Đình Nam cũng coi như đúng đi.

“Tớ biến thái một, cậu biến thái mười.”

Lúc này, đột nhiên hai người cảm nhận được điều gì đó, ngừng cãi nhau, cùng lúc nhìn Lâm Minh Phong. Trong nháy mắt, cả hai liền khoác tay lên vai nhau, tỏ vẻ thân thiết: “Chúng tớ chỉ là giỡn thôi.~ Hi hi, ha ha~~”

Minh Phong thu ánh mắt không hài lòng lại, ném quyển vở tới trên đầu Đình Nam: “Cầm lấy!” Sau đó lại nhìn cục u ở trên trán của Đức Hải: “Lần sau có cãi vã không được đánh nhau nữa.” Giọng nói không mặn

cũng không lạt, đơn giản giống như một người ba hiền dạy bảo con thơ.

“Chuyện này đâu phải một mình tớ muốn là được. Tên biến thái, à không, Đình Nam cậu ấy lúc nào cũng đem bạo lực ra giải quyết.”

“Ai bảo cậu chọc tớ trước làm chi??”

Lúc này đột nhiên có một vị bạn học gấp gáp chạy vào, đứng trên bục giảng, quay xuống lớp, sau một hồi thở hổn hển lấy lại sức, tên nam sinh này mới nói: “Tớ thấy mặt bạn học mới sắp chuyển vào lớp chúng ta rồi. Là một nữ sinh vô cùng, vô cùng...”

“Vô cùng gì?” Bên dưới mắt kiên nhẫn.

“Vô cùng xấu xí!”

Thông tin thu hút rất nhiều sự chú ý và bàn tán của mọi người. Tên nam sinh đó chính là Đỗ Duy Nhất, một người làm nhiệm vụ tình báo tin tức rất có uy tính của lớp. Trước giờ thông tin do Duy Nhất đưa ra thường có tỷ lệ chính xác lên tới hơn chín mươi phần trăm.

Trong khi bọn nam sinh cực kì hụt hẫng vì thông tin này thì bọn nữ sinh thở phào nhẹ nhõm. Đám nữ sinh sợ nhan sắc của nữ sinh mới đến sẽ làm lưu mờ vị trí của mình trong mắt nam sinh. Duy Nhất tiếp tục nói: “Nhưng mà bù lại, gia thế của người này cũng không tồi đâu. Ba mẹ của nữ sinh mới chính là tổng giám đốc của một công ty rất lớn.”

“Công ty tên gì?” Có một người hỏi.

Duy Nhất lắc đầu: “Tớ chưa điều tra ra, nhưng hãy tin ở tớ, tớ sẽ sớm điều tra ra được.”

Đám nam sinh không giấu được nét mặt đau khổ, xấu mà giàu cũng coi như không! Không khí lớp học bắt đầu dịu xuống.

Đình Nam cũng không tránh khỏi thất vọng, thở dài: “Thế là hy vọng của tớ đã bể tan nát rồi. Ôi, trái tim của tớ...”

Đức Hải vẫn chăm chú đọc sách, Minh Phong nhìn thẳng vào Đình Nam mà nói, khẩu khí không phân biệt được nóng hay lạnh: “Xấu hay đẹp quan trọng như vậy sao? Cuối cùng chỉ là vẻ bề ngoài. Đẹp đến cỡ nào thì đến lúc nào đó cũng sẽ trở nên xấu xí.”

Đình Nam quay lưng lại: “Tớ biết, nhưng...” Cuối cùng không thể nói tiếp.

Đức Hải cũng quay lại, ánh mắt mang theo sự đồng cảm nhìn Minh Phong.

Đình Nam sức nhớ ra điều gì đó, vội vã nói: “Tớ nhớ, có người nào đó đã nói là nữ sinh mới chuyển trường về này rất xinh đẹp mà ta.”

Đức Hải nhẹ nhàng nói để tránh đâm vỡ hy vọng mong manh cuối cùng của Đình Nam: “Xấu hay đẹp cũng được, chỉ cần cậu đừng mơ tưởng nhiều quá là được.”

“Dù sao cũng nên hy vọng. Người không có hy vọng làm sao có thể có được điều mình muốn?” Đình Nam tràn đầy lạc quan.

Chính Minh Phong cũng đang có một nghi vấn trong lòng. Liệu nữ sinh mới chuyển đến có phải là... hay không? Nếu như vậy thì nhan sắc của người này cũng...

(Những bình luận đóng góp ý kiến, lượt thích truyện, lượt chia sẻ truyện của các bạn là động lực hiệu quả nhất để tác giả viết tiếp truyện.)

3. Chương 3. Cảm Giác Đặc Biệt

Chương 3. Cảm giác đặc biệt

Bên ngoài trường, Liễu Như bước xuống xe, tạm biệt ba mẹ một chút: “Ba mẹ hãy tin tưởng con, hôm nay con sẽ không trốn học đâu.” Liễu Như nghiêm túc nói.

Ba của Liễu Như cũng nghiêm túc đáp lại: “Giỏi lắm con gái, ba chờ thành quả của con!” Vừa nói vừa đưa tay ra xoa xoa đầu của Liễu Như.

Liễu Như mang biểu cảm nhăn nhó trên mặt: “Ba này, có cần phải xoa mạnh như vậy không? Tóc con rồi hết rồi này!”

Ông thu hồi tay lại, lại đưa lên xoa xoa sau ót của mình: “Xin lỗi con gái cưng, lần sau ba sẽ rút kinh nghiệm, mang theo cây lược cùng cái gương cho con.”

“Không cần ba chuẩn bị, trong cặp con lúc nào cũng có những thứ này. Ngoài ra còn có son, chai sơn móng tay, còn có...”

Ông cắt đứt lời của Liễu Như: “Được rồi, con đừng kể nữa.”

Mẹ của Liễu Như này giờ chỉ im lặng không nói gì. Đợi đến lúc hai cha con ngừng nói chuyện với nhau, bà mới chính thức nói câu đầu tiên: “Chủ nhật không có làm gì nhất định phải về nhà.”

“Được rồi, con biết rồi mà mẹ. Trên đường mẹ đã dặn con rất nhiều thứ rồi, nào là phải chú ý sức khỏe, ưu tiên việc học, không được quậy phá... Bây giờ con đã hiểu chuyện hơn rồi, nhất định là biết giới hạn mình nên làm và không nên làm. Mẹ yên tâm, con sẽ không bị đuổi học nữa đâu! Trải qua hai chuyện ô nhục hồ sơ lý lịch của con lần trước, lần này con đã rút kinh nghiệm và có định hướng sẵn trong đầu rồi.”

Bọn họ nói với nhau cái gì đó, cuối cùng mới tạm biệt nhau. Liễu Như kéo theo rương hành lý to dùng bước vào trong trường, trên vai còn đeo cái ba-lô nặng cồng kềnh, giống như một người đang di cư vậy.

Vì đã vào giờ học, ngoài sân trường không thấy một bóng người, chỉ nghe thấy được những tiếng ồn ào từ bên trong các lớp học truyền ra. Liễu Như đang xác định phòng học của mình nằm ở đâu, trong đầu đột nhiên nhớ ra điều gì đó. Kế tiếp cô thở dài, quay người ra đằng sau, đi trở ra cổng trường.

Lúc vừa ra tới cổng trường cũng là lúc cô gặp được hai người bạn thân. Tuyết My cùng Lâm Việt đứng ngay cổng trường đưa tay ra, hướng về phía Liễu Như vẫy vẫy. Liễu Như thấy được, kéo dài bước chân, nhanh chóng tiến lại hai người bọn họ.

Cảnh tượng này vô cùng giống như tại sân bay. Liễu Như đóng vai người đi nước ngoài về, còn Tuyết My và Lâm Việt đóng vai những người ra đón.

“Liễu Như!~” Giọng nói của Lâm Việt nhẹ nhàng giống như con gái.

Tiếp theo tới Tuyết My: “Liễu Như!~” Giọng nói của Tuyết My thì lại mạnh mẽ giống như con trai.

Đáp lại tiếng gọi của hai người là ánh mắt muốn uống máu người của Liễu Như. Cô buông tay kéo rương hành lý ra, khoanh lại để trước ngực: “Đã trễ bao nhiêu lâu?”

Lâm Việt hoảng sợ, Tuyết My nhìn nhìn đồng hồ, sau đó cũng hoảng hốt theo.

Liễu Như tiến lên trước một bước, Lâm Việt và Tuyết My liền lùi ra sau một bước.

Giữa tình thế căng thẳng, Lâm Việt cần dùng tới thủ đoạn: “Liễu Như, hôm nay kiểu tóc này của cậu rất đẹp, rất hợp với vẻ đẹp nghiêng thùng nghiêng nước của cậu. Tổ nghĩ tương lai nó sẽ trở thành kiểu tóc phổ biến nhất thế kỷ hai mươi mốt.” Tuyết My cũng nhanh chóng phụ họa: “Tổ cũng muốn để kiểu tóc này, cậu dạy tổ làm có được không?”

“Nói phóng đại quá rồi, cái gì mà phổ biến nhất thế kỷ chứ.” Âm lượng càng ngày càng nhỏ. Nội dung câu nói là khiển trách, nhưng ý ngầm của câu nói chính là thích thú.

Lâm Việt và Tuyết My cười ngượng ngạo, cười xấu xí.

Nhược điểm lớn nhất của Liễu Như chính là được nghe người khác khen mình. Những lúc như vậy, cô như được lên chín tầng mây, không còn bận tâm đến những chuyện khác nữa. Mặc dù cô cũng biết là mình rất xinh đẹp rồi, nhưng cô càng muốn được người khác nhìn mình bằng thái độ ngưỡng mộ. Dĩ nhiên, chuyện hai người tới trễ Liễu Như cũng đã tạm thời quên đi.

Lâm Việt hai tay kéo hai rương hành lý, một là của mình, cái còn lại là của Liễu Như. Tuyết My tay trái kéo rương hành lý của mình, tay phải xách cái ba-lô của Liễu Như. Liễu Như ung dung đi ở đằng trước, trong miệng ngân nga một giai điệu khó nghe nào đó. Bọn họ đi lên phòng giáo viên.

Liễu Như đi theo sau lưng thầy chủ nhiệm tiến tới lớp 12A1. Dọc đường đi, Liễu Như giống như một con thú lạ, làm cho những học sinh lớp khác xì xào bàn tán. Cuối cùng cũng đã tới trước cửa lớp 12A1. Liễu Như tuy cá tính mạnh mẽ nhưng cũng không tránh được tâm trạng hồi hộp.

Không khí lớp 12A1 từ đầu tới cuối không có khác biệt nhiều. Thấy thầy chủ nhiệm, bọn họ tự đứng lên chào mà không cần chờ khẩu lệnh của lớp trưởng.

Giây thứ nhất, con mắt của bọn học sinh mở to; giây thứ hai, miệng của bọn học sinh biến dạng thành chữ o. Đó là bởi vì bọn họ tận mắt thấy được nữ sinh mới chuyển tới.

Thầy chủ nhiệm nghiêm túc nói: “Các em, đây là bạn mới của các em. Sau này các em không được ma cũ ăn hiếp ma mới, mà cần phải ma cũ giúp đỡ ma mới, giúp ma mới trở thành ma cũ. Hiểu chưa?”

Bên dưới trả lời: “Dạ hiểu!” Bởi vì thầy giáo là người khó tính, nên học sinh ai cũng sợ.

Thầy giáo nói tiếp: “Em giới thiệu bản thân một chút đi!” Nhìn về phía Liễu Như.

Liễu Như đảo cặp mắt đi xung quanh một cái, nuốt nước miếng, nói: “Chào các bạn, tớ tên là Liễu Như, sau này mong các bạn giúp đỡ nhiều rồi.” Nói xong còn cười, nụ cười e thẹn của một người con gái mới lớn. Đặc biệt, cách nói chuyện lần này của Liễu Như đặc biệt nhẹ nhàng như lá rơi mùa thu.

Đám nam sinh vô cùng phấn khích nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, sợ sẽ bị thầy chủ nhiệm phạt. Đám nữ sinh thì tràn đầy thất vọng, chán ghét liếc mắt nhìn Đỗ Duy Nhất, bởi vị trí của bọn họ trong lòng sắp bị mất rồi. Đỗ Duy Nhất thì thất thần, không thể nào, không thể nào!!

Đình Nam càng phấn khích hơn, không kiềm chế được bản thân, thốt ra thành lời: “Liễu Như, cậu rất xinh gái!” Ánh mắt chứa đựng vô số trái tim.

Liễu Như cười đáp lại, chưa kịp nói gì đã bị thầy chủ nhiệm cắt đứt: “Đình Nam, em bị phạt đứng một tiết. Lần sau không được bất lịch sự nói chuyện như vậy!”

Đình Nam không dám cãi lại, cúi đầu khổ sở. Đức Hải ngồi ở bên cạnh che miệng cười.

Liễu Như đi chậm rãi xuống chỗ ngồi được thầy sắp. Trong lúc đi, Liễu Như vô tình thấy được Minh Phong, người lần trước cô đã gặp. Cô vô cùng bất ngờ, không nghĩ rằng lại được học chung với người này. Trước giờ cô không tin vào những chuyện trùng hợp như vậy, nhưng bây giờ thì cô đã toàn tâm toàn ý tin tưởng trên đời này có những cuộc gặp gỡ vô cùng kì diệu.

Cô càng lúc càng mãi mê ngắm nhìn Minh Phong. Trong phút chốc, Liễu Như kinh ngạc, thì ra nhìn người này ở khoảng cách gần hơn thì đẹp hơn gấp bội lần. Thêm nữa, bộ dáng này so với lần trước gặp ở phòng hiệu trưởng có phần rất khác biệt. Lúc ở phòng hiệu trưởng, Minh Phong giống như một con gấu Bắc cực, vô cùng lạnh lẽo. Bây giờ, khó có thể so sánh Minh Phong với cái gì khác, chỉ có thể dùng hai từ thông dụng để hình dung: hấp dẫn. Một sự hấp dẫn càng nhìn càng đắm chìm trong đó. Buồng tim của Liễu Như đột nhiên phanh phanh nhảy lên nhảy xuống. Người đẹp trai cô đã thấy qua rất nhiều, nhưng có một điều là cô chưa bao giờ có cảm giác đặc biệt. Nhưng trường hợp này có lẽ là một ngoại lệ, từ lần đầu tiên cho tới lần thứ hai gặp được Minh Phong, trong cơ thể cô liền bắt tri bắt giác nảy sinh một loại cảm giác đặc biệt không phải bình thường, mà là cực kì cực kì đặc biệt. Cô không hiểu rõ đây là loại cảm giác gì nữa, cũng không thể dập tắt đi cảm xúc này.

Liễu Như nhìn Minh Phong, Minh Phong nhìn vào trong tập. Minh Phong trước sau không nhìn Liễu Như lấy một cái, ngay cả lúc cô mới bước vào lớp, lúc cô giới thiệu, thậm chí lúc này.

4. Chương 4. Âm Mưu Gây Sự Chú Ý

Chương 4. Âm mưu gây sự chú ý

Liều Như mang theo cảm giác đặc biệt đi tới chỗ ngồi của mình. Chỗ Liều Như ngồi là cái bàn ở trong góc trái của lớp. Liều Như ngồi một mình. Chỗ đó có hai cái ghế, một cái cô dùng để ngồi, một cái cô dùng để để cặp.

Liều Như ngồi xuống ghế, đưa hai tay phủ phủ bụi trên bàn, sau đó lấy tập vở ra. Không biết vô tình hay cố ý, Liều Như làm rơi cuốn tập xuống nền gạch. Giữa không gian im lặng trong lớp, tiếng tập vở rơi phát ra vô cùng rõ ràng, thu hút ánh mắt chú ý của học sinh trong lớp. Đám nam sinh cũng nhân cơ hội này ngẩng nhìn “mỹ nữ” trong lòng của họ hiện tại bây giờ. Đám nữ sinh thì dùng biểu cảm không ưa nhìn Liều Như, cho rằng cô đang gây sự chú ý. Liều Như nhặt sách tập vở lên, sau đó nặn ra một nụ cười nhẹ nhàng nhưng không ai biết đó chính là nụ cười giả tạo. Hành động này càng hút hồn bọn nam sinh hơn, khiến bọn họ càng ngày càng xiêu lòng.

Thầy chủ nhiệm gõ bàn mấy cái, ý bảo mọi người tập trung vào việc học. Đám học sinh vội vã ngồi ngay ngắn, con mắt thì nhìn vào tập, nhưng suy nghĩ thì đặt trên Liều Như.

Liều Như ngẫm quan sát biểu cảm của Minh Phong. Tại sao? Tại sao trong khi tất cả mọi người đều nhìn mình, đều để ý tới mình, thì Minh Phong lại chẳng thèm nhìn mình một cái? Từ đầu cho tới bây giờ, trên mặt Minh Phong không hề thấy được bất kỳ sắc thái nào. Điều này làm cho Liều Như có một nghi vấn lớn. Chẳng lẽ mình không đủ sức thu hút với cậu ta?

Cứ như vậy, trong tiết học đó, Liều Như dùng tai để nghe giảng bài, đồng thời dùng mắt để ngắm nghía kĩ từng đường nét cấu thành nên con người của Minh Phong. Người nam sinh này, mắt, môi, mũi, miệng vừa đẹp vừa hòa hợp với nhau. Nước da trắng mềm không tỳ vết càng tôn thêm vóc dáng chuẩn “menly” của hần. Nhan sắc của Minh Phong thuộc dạng hàng hiếm, không phải ai muốn có là có được. Nhưng mà, tư thái của hần, người khác muốn có được lại càng khó hơn. Hần chỉ đơn giản là ngồi, đưa mắt chăm chú nhìn vào sách, tư thế đơn giản như thế thôi cũng đủ làm cho người khác bị hút hồn. Hần giống như bước ra từ một bức tranh được một họa sĩ nổi tiếng vẽ, vô cùng tuyệt hảo.

Lòng ngực bên trái của Liều Như theo thời gian càng tăng vận tốc đập hơn. Thầy giáo chủ nhiệm khó tính đang chép bài lên bảng, học sinh ở phía dưới thì khẽ chép bài vào tập, không ai dám nói chuyện hay phát ra tiếng động gì, bởi vì bọn họ sợ sẽ bị phạt. Không khí lớp học chìm vào trong tĩnh lặng, điều này làm Liều Như vô cùng lo lắng. Cô lo lắng tiếng tim đập của mình quá lớn, sẽ bị mọi người trong lớp nghe thấy một cách rõ ràng.

Cuối cùng cũng hết một tiết, thầy giáo ra khỏi lớp, bọn học sinh thở phào nhẹ nhõm. Liều Như mặc dù có hơi buồn ngủ và muốn ngáp, nhưng vì muốn giữ hình tượng nên cô chỉ vỗ vỗ nhẹ vào mặt vài cái để lấy lại tỉnh táo.

Đình Nam ngồi ở bên kia thở dài, vừa nói vừa lấy hai tay xoa xoa đôi chân: “Mỏi quá!!”

Đức Hải đưa ngón tay trở đẩy đẩy cặp kính cận lên, lật thêm một trang sách: “Cũng vì cái tật thấy gái đẹp là tưng tưng của cậu.”

Đình Nam quay sang nhìn Liều Như một cái, sau đó mới nói với Đức Hải: “Này, cậu thấy Liều Như như thế nào?” Mang theo phần khích chờ đợi câu trả lời.

Đức Hải cũng nhìn Liều Như một cái: “Tên đẹp!” Đức Hải trả lời đơn giản nhưng rất tiếc không phải là câu trả lời mà Đình Nam muốn nghe.

Đình Nam cao giọng: “Ý tớ hỏi là nhan sắc đó. Ai hỏi tên bao giờ?”

“Đẹp!”

Đình Nam cười sung sướng: “Cuộc đời tớ lại có thêm một người bạn xinh gái nữa rồi. Xem ra, đây là cơ hội hiếm có, phải nhanh chóng ra tay, nếu không sẽ bị người khác giành mất.”

“Cậu nghĩ đến lượt cậu sao?” Đức Hải nhướn mắt nhìn Vương Minh Phong: “Cậu nghĩ cậu có thể?” Cậu hỏi này là dành cho Đình Nam.

Minh Phong cảm nhận được, ngược đầu lên: “Hai cậu có quá rãnh rỗi không? Tình yêu chỉ là giành giật để mà có sao? Tình yêu là kế hoạch sao?” Giọng nói của Minh Phong là đang đặt câu hỏi, nhưng thái độ của hắn chính là không muốn nghe câu trả lời.

Đình Nam biết được, mình có một bức tượng mãi không thể đập đổ được, không ai khác chính là Minh Phong. Minh tiến một bước, Minh Phong cậu ấy tiến hai bước. Minh lùi hai bước, Minh Phong cậu ấy chỉ lùi một bước. Đây chính là khác biệt.

Liễu Như ngồi ở bên này đang bấm điện thoại, đột nhiên mở to mắt ra, vểnh tai lên. Tiếp theo là dùng bất ngờ nhìn về phía đám người Minh Phong, Đình Nam và Đức Hải. Người vừa nói chuyện chính là hắn sao? Thật ra thì Liễu Như chưa biết tên của ai, kể cả Minh Phong.

Liễu Như có chút hưng phấn trong lòng sau khi nghe được giọng nói của Minh Phong. Giọng nói của Minh Phong không lạnh như vẻ bề ngoài của hắn, ngược lại còn ấm áp hơn gấp bội lần. Liễu Như nhớ được toàn bộ nội dung của câu nói phát ra từ miệng Minh Phong, câu nói ấy quay cuồng lập đi lập lại ở bên trong đại não của cô.

Vô tình, ánh mắt của Đình Nam và Liễu Như đụng nhau, hai người vội vàng nhìn sang chỗ khác, có chút lúng túng. Đình Nam vận nhỏ âm lượng: “Tớ mới vừa bắt gặp Liễu Như nhìn về phía chúng ta. Có phải là đang để ý đến tớ không?”

Đức Hải lắc đầu, hành động này chứa một ý nghĩa thâm sâu: “Đến bao giờ cậu mới có thể tỉnh ngộ lại đây? Người Liễu Như chú ý, chính là Minh Phong.”

Đình Nam nhìn Minh Phong: “Cậu sẽ nhường Liễu Như cho tớ, có phải không?”

Câu hỏi không nhận được bất kỳ hồi âm nào từ Minh Phong.

Ba người im lặng chưa được bao lâu thì trong lớp lại có một trận ồn ào. Đỗ Duy Nhất bị đám nữ sinh vây quanh: “Chẳng phải cậu nói nữ sinh mới chuyển tới rất xấu sao? Bây giờ thì sao? Là rất đẹp, rất rất đẹp đó.” Một nữ sinh lớn tiếng nói, có chút bức tức.

Nữ sinh tiếp theo nói: “Cậu muốn làm chúng tớ mừng hụt có phải không?”

Đỗ Duy Nhất hấp tấp xua tay phủ nhận: “Không phải, không phải vậy. Là sự cố thôi, tôi không cố ý. Xin lỗi, xin lỗi các cậu.” Giọng nói kèm theo run rẩy.

Liễu Như nghe được, thấy được cảnh này, biết được nhân vật “nữ sinh mới chuyển tới” chính là mình. Cô nhìn Minh Phong, do dự suy nghĩ một chút, sau đó cô quyết định chen vào trong đám đông người, nhẹ nhàng nói: “Có chuyện gì thì các bạn từ từ nói, không nên quá kích động.”

Hành động này khiến cả lớp vô cùng bất ngờ, Liễu Như càng bất ngờ hơn khi thấy phản ứng của mọi người. Có những chuyện, so với dự tính của mình khác biệt rất lớn.

Liễu Như nói tiếp: “Được rồi, vì tớ mà mọi người xích mích như thế này, hay là để tớ mời các cậu đi uống nước, coi như vừa làm hòa vừa để tớ làm quen với các cậu, được không?”

Đám nữ sinh im lặng giải tán đi. Liễu Như cười thỏa mãn, trên má lộ ra hai núm đồng tiền. Đám nam sinh trong lớp ồ lên một tiếng thật dài. Hình ảnh của Liễu Như càng được tăng thêm một bậc trong lòng bọn họ. Liễu Như đi về chỗ ngồi. Trong lúc đi cô thấy được mọi người nhìn mình, Đình Nam nhìn mình, Đức Hải nhìn mình, cô có hơi vui sướng khi được làm tâm bão chú ý của mọi người. Nhưng điều làm cô không thể tin được nhất, bất ngờ nhất, vui sướng nhất, đó là Minh Phong cũng đưa mắt nhìn cô. Tuy ánh mắt của Minh Phong không chứa nhiều cảm xúc, nhưng lại là chất xúc tác khiến cho cơ thể Liễu Như sinh ra thật nhiều cảm xúc. Tuy Minh Phong nhìn cô chỉ vồn vện vài giây, nhưng với cô đó chính là vài giây quý giá nhất.

Từ đầu buổi học tới giờ, bất kể cô làm gì, làm rút tập sách hay là dùng cảm đi lên giải hòa cho bọn nữ sinh với Đỗ Duy Nhất, trong lòng cô luôn hướng tới một mục đích duy nhất, đó chính là nhận được sự chú ý từ Minh Phong. Đương nhiên hai hành động đó của cô cũng chính là âm mưu của cô. Âm mưu này của cô đã thu lượm

được kết quả ngoài tầm kiểm soát của cô, có lẽ một ngày nào đó cô sẽ biết: Minh Phong bắt đầu chú ý tới cô.

5. Chương 5. Thích Thật Sao?

Chương 5: Thích thật sao?

Thời gian có lẽ là một món đồ chơi khó kiểm soát nhất. Lúc thì cảm thấy nó trôi qua thật chậm đến phát chán, lúc thì cảm thấy nó trôi qua thật nhanh đến mức không thể tin nổi. Nhưng mà, không nên đổ lỗi cho thời gian, mà hãy nên đổ lỗi cho chính bạn. Đơn giản, nếu bạn đang có chuyện vui, bạn sẽ muốn thời gian lách từng bước trôi qua, để niềm vui đó kéo dài, bạn sẽ cảm thấy thời gian trôi nhanh. Và nếu bạn đang gặp chuyện gì đó phiền muộn, bạn chỉ mong thời gian mang chuyện phiền muộn đó đi thật nhanh, nhưng ngược lại bạn sẽ thấy thời gian đi thật chậm.

Liều Như rơi vào trường hợp thứ nhất. Cô không muốn phải kết thúc buổi học hôm nay, cô không muốn phải về kí túc xá của trường, cô không muốn phải tạm xa Minh Phong, cô không muốn không được nhìn thấy Minh Phong trong một thời gian... Nhưng mà cô có thể sao? Tiếng chuông báo hết giờ học đã vang lên, học sinh trong lớp cũng bắt đầu đi về gần hết rồi.

Liều Như một bên mang theo ly nước tiếp cận tập vở vào cặp, một bên đưa cặp mắt theo dõi Minh Phong bên kia. Thấy Minh Phong xách cặp lên chuẩn bị rời đi, Liều Như cũng vội vã chuẩn bị đi theo phía sau.

Minh Phong đi ở phía trước, Liều Như giống như tên trộm lén la lén lút đi theo ở phía sau. Minh Phong là một con mèo, Liều Như chính là một con mèo hoang đang đói khát.

Minh Phong không đi cùng đám người Đức Hải và Đình Nam. Đây cơ hồ đã trở thành một thói quen. Sau khi tan học, nếu không có buổi học trái khóa, thì thời gian buổi chiều là thời gian Minh Phong đi ở ẩn. Minh Phong ở đâu, làm gì vào buổi chiều, ngoại trừ ông trời và hắc, sẽ không ai biết được.

Dọc đường đi ra khỏi trường, Minh Phong sẽ được mọi người chú ý, sau đó là tới lượt Liều Như.

Nhưng mà Liều Như cũng không hề để ý tới những lời mà người khác dành cho mình, bất kể đó là lời khen hay lời chê. Bây giờ thứ mà cô cần chú ý nhất chính là Minh Phong. Cô không rõ đi theo Minh Phong để làm gì, chỉ rõ là mình phải bám sát Minh Phong, không được để cậu ấy thoát khỏi tầm ngắm của mình.

Đi được một quãng, lúc gần tới cầu thang, Minh Phong đột nhiên dừng lại. Chỗ cầu thang này ít người qua lại, hiện giờ chỉ có Liều Như và Minh Phong. Minh Phong nhanh xoay người ra đằng sau nhìn chằm chằm Liều Như. Liều Như nhất thời có hơi bất ngờ, có hơi hoảng hốt, không xong rồi, mình bị phát hiện rồi. Cô không biết làm gì, lại nở ra nụ cười đầy xấu hổ, ngại ngùng.

Đáp lại nụ cười đó chính là ánh mắt trong suốt kèm theo lạnh lùng. Khóe miệng của Liều Như khôi phục hình dạng ban đầu. Cô cảm giác có chút đóng băng trong lòng.

Cứ như thế, hai người bị im lặng bao trùm. Đợi đến lúc Minh Phong không từ mà biệt, Liều Như mới thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Trong đầu cô lại có một nghi vấn mới: Con người của cậu ấy chính là lạnh lùng như thế sao?

Liều Như cũng đi về kí túc xá, không bám theo Minh Phong nữa. Trong lúc đi, cô không ngừng tự mình trả lời câu hỏi khi nãy của mình. Tình cảm trong cô trả lời là “cậu ấy không lạnh lùng”, nhưng lý trí của cô lại trả lời “cậu ấy vô cùng lạnh lùng”.

Từ lúc bắt đầu tới bây giờ, Liều Như biết chính xác Minh Phong nhìn cô đúng ba lần, nhưng không biết chính xác mình đã nhìn Minh Phong bao nhiêu lần. Hai người cũng chưa từng nói với nhau lấy một câu.

Liều Như kéo theo rương hành lý đứng trước cửa phòng kí túc xá, kiểm tra số phòng một lần nữa, sau đó mới lấy chìa khóa ra mở cửa.

Hồi lâu sau đó, chuông điện thoại vang lên. Liễu Như nghe máy: “Con gái xinh đẹp nghe đây!”

Ba cô ở đầu kia điện thoại trả lời: “Con đang làm gì vậy?”

“Con đang ngủ thì bị ba đánh đây này!”

“Vậy sao? Vậy con ngủ tiếp đi, tối ba gọi lại.”

Liễu Như ngáp một cái: “Có chuyện gì ba cứ nói luôn đi, dù gì con cũng đã bị đánh thức rồi.”

Tiếp theo Liễu Như nghe được tiếng giành lộn trong điện thoại, cuối cùng mẹ cô lên tiếng: “Hôm nay con học hành thế nào rồi?”

Liễu Như biết được chuyện gì đang xảy ra, thì ra là mẹ giành nói chuyện điện thoại với ba: “Mẹ, sao mẹ lại giành nói chuyện?”

Mẹ cô chua chát: “Ý con là sao? Không thích nói chuyện với mẹ à?”

“Không phải đâu mẹ. Con chỉ là... Hôm nay con học rất tốt đó mẹ, không hề quậy phá.”

“Tốt, tốt! Mẹ hy vọng con nói được làm được.” Mẹ cô bên kia không giấu được không tin nổi.

“Mẹ yên tâm đi. Bây giờ chuyện mẹ cần làm bây giờ chính là nên để dành tiền thật nhiều. Xem ra mẹ cần tốn một khoản tiền rất lớn để mua quà cho con rồi!”

“Cái gì mà để dành tiền chứ? Nhà chúng ta không có điều kiện sao? Con muốn mua gì mẹ cũng có thể mua cho con.”

Liễu Như cười. Cuối cùng ba người hôn nhau qua điện thoại rồi mới đồng thời cúp máy.

Vừa cúp máy xong cũng chính là lúc tiếng gõ cửa truyền tới. Liễu Như không cần suy nghĩ nhiều cũng biết là ai.

Vừa kéo cửa ra, cô vừa nói: “Mẹ tớ bảo các cậu tới đây có phải không?”

Lâm Việt phủ nhận: “Không phải, chỉ là muốn tới xem chỗ của cậu như thế nào thôi.”

Tuyết My đi vào bên trong, nhìn xung quanh một chút, gật gật đầu: “Chỗ này tốt hơn chỗ của bọn tớ nhiều. Cậu ở một mình sao? Hay là để tớ dọn tới ở cùng cậu nha.”

Lâm Việt không hài lòng: “Cậu không thích ở cùng tớ sao?”

Tuyết My từ chối cho câu trả lời.

Liễu Như thò đầu ra ngoài, nhìn trái nhìn phải, lúc thấy không có người mới vội vàng đóng cửa lại, lại còn khóa trái cửa nữa. Tiếp theo cô nhìn Lâm Việt và Tuyết My với ánh mắt bí hiểm.

Hành động bí hiểm như thế khiến Tuyết My bất an: “Cậu định giết bọn tớ hay sao?” Vừa nói vừa đi vừa ra sau.

Lâm Việt quỳ gối xuống: “Xin cậu tha cho tớ. Tớ luôn trung thành với cậu. Có giết, hãy giết Tuyết Như đi. Tớ hứa sẽ không tiết lộ chuyện này.” Giọng nói khẩn cầu.

“Cậu...” Tuyết My không thể nói gì thêm.

Liễu Như cười phá lên, sau đó thôi cười, lại biểu cảm nghiêm túc trên mặt: “Không phải! Các cậu lại đây, tớ muốn nói chút chuyện.”

Lúc này Tuyết My và Lâm Việt mới e dè đi lại gần Liễu Như.

Một lát sau đó...

“Sao? Cậu nói sao? Cậu đang đùa giỡn với bọn tớ sao?” Tuyết My không thể tin được.

“Không có đùa!” Liễu Như trấn an Tuyết My.

“Người như cậu mà cũng biết thích một người nữa sao?” Đến lượt Lâm Việt lên tiếng.

“Cậu muốn chết sao? Ý cậu là nói tớ là động vật máu lạnh không biết tình cảm của con người sao?” Liễu Như dừng lại một chút, có hơi do dự, sau đó mới hạ giọng hỏi: “Biểu hiện của tớ như vậy là thích cậu ấy rồi sao?”

Lâm Việt và Tuyết My cùng gật đầu. Liễu Như chết lặng một chút. Mình đã thích cái tên nam sinh lạnh lùng kia thật sao? Lúc này, Liễu Như đã thừa nhận chuyện Minh Phong rất lạnh lùng.

Lâm Việt và Tuyết Như không hẹn trước mà có cùng cảm nghĩ. Một người khó hiểu, khó đoán như Liễu Như cũng có một ngày biết “thích” một người khác giới như vậy. Xem ra tên nam sinh được Liễu Như để ý nhất định phải rất xuất sắc đây.

Liễu Như đưa cặp mắt nhìn Tuyết My và Lâm Việt, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó, rất thâm chiêu, sau đó trên mặt lại là vẻ “tàn ác” như thường: “Không tiền!~”

Chỉ hai từ nhưng lại có lực rất mạnh, Lâm Việt và Tuyết My nhanh chóng biến mất, trước khi đi còn muốn nói điều gì đó nhưng hai người họ biết, đây không phải là hoàn cảnh thích hợp.

(Những lời góp ý chân thành của các bạn là nguồn động lực hiệu quả nhất để tác giả viết tiếp truyện.)

(Facebook: facebook.com/phong.lieu.524)

6. Chương 6. Lí Do Thích

Chương 6. Lí do thích

Bây giờ trong phòng chỉ còn lại một mình Liễu Như. Xung quanh cô là những món đồ đạc nằm lộn xộn, trong đầu cô cũng là những suy nghĩ lộn xộn chồng chất lên nhau.

Chẳng lẽ, mình lén nhìn Minh Phong, hành động như thế là đang thích cậu ấy?

Chẳng lẽ, mình không suy tính chút nào đã quyết định bám theo Minh Phong sau giờ học, như thế chính là thích cậu ấy?

Chẳng lẽ, tìm mình đập nhanh hơn khi thấy sự tồn tại của Minh Phong, như thế là thích cậu ấy?

Chẳng lẽ, mình ngồi đây, moi móc những chuyện mới xảy ra cách đây chưa được bao lâu, rồi lại nghĩ đến Minh Phong không sót một chi tiết nào, như thế là thích cậu ấy?

Nhiều câu hỏi giống như máy bay, từng chiếc từng chiếc một lau thẳng vào trong trí não của Liễu Như, khiến cô kinh động, không chút phòng bị. Cô đưa ra câu hỏi, nhưng không đưa ra câu trả lời. Liễu Như bắt tri bất giác im lặng ngồi, để thời gian trôi qua khung cửa sổ.

Đợi đến lúc cô lấy lại nhận thức, ngoài kia đã nhuộm một màu đen nhánh. Liễu Như cũng chẳng bận tâm, đi lấy đồ bước vào nhà tắm. Khoảng mười lăm phút sau, cô vừa dùng khăn mềm lau khô đầu vừa bước ra.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa. Liễu Như để chiếc khăn lên móc treo, ra mở cửa. Tuyết My đứng ở bên ngoài, gương mặt tràn đầy vẻ cao hứng: “Đi thôi!” Cũng không ai chào hỏi ai một tiếng, bởi vì bọn họ cũng quá thừa sự thân thiết rồi.

“Đi đâu?” Liễu Như không hề biết phải đi đâu.

Tuyết My lắc lắc tay của Liễu Như: “Đi dạo! Tớ nghe nói, ban đêm, vườn hoa của trường rất đẹp.”

“Cậu thích lãng mạn, có thể tự mình đi. Tớ không thích lãng mạn sến súa của bọn ảo mộng như cậu.” Liễu Như nhàm chán, nhàm chán.

“Tớ nghe nói ở nơi đó thường có nhiều học sinh tụ tập lại để đàn hát lắm, tớ muốn đi thử.” Thấy Liễu Như không có nói gì, Tuyết My thuyết phục tiếp: “Tớ với cậu là bạn thân, không lẽ cậu không muốn đi chung

sao? Tớ đã vì cậu mà chuyển trường đến đây, còn cậu không thể vì tớ mà đồng ý tới vườn hoa của trường cùng tớ sao?” Thật là dùng đúng chiêu.

“Tớ còn chưa hỏi cậu, tại sao lại không xin vào học cùng lớp với tớ?” Liễu Như khoanh tay để trước ngực, cau mày, giọng có vẻ không hài lòng.

Tuyết My khẩn cấp: “Không, không phải là tớ không muốn, chỉ là..., chỉ là...” Tuyết My chần chừ.

“Được rồi, mau đi thôi, tránh làm cho tớ dỗi ý.” Liễu Như vào trong phòng lấy điện thoại, sau đó thì khóa cửa phòng, hai người sóng vai nhau đi. Tuyết My cũng đã sớm biết được ở trong lòng rằng Liễu Như sẽ đồng ý. Liễu Như là một cô gái không phải không biết lí lẽ. Cô ấy rất coi trọng tình nghĩa bạn bè thân thiết.

Con đường từ kí túc xá dẫn đến vườn hoa của trường dài hay ngắn là tùy thuộc vào người đi. Nếu bạn đi nhanh thì con đường này sẽ rất ngắn, ngược lại, bạn đi chậm thì nó sẽ rất dài. Liễu Như và Tuyết My đồng thời cùng cảm thấy con đường này có hơi dài. Cũng không trách bọn họ được, người khác bước được năm bước, bọn họ mới bước xong một bước. Đi với tốc độ chậm như thế, cũng không phải là không có nguyên do.

Hai người chậm rãi lướt qua sỏi đất mà đi về phía trước, cả hai đều rất im lặng, im lặng một cách bất thường. Tuyết My lâu lâu sẽ lại liếc nhanh về phía Liễu Như một cái, biểu cảm trên gương mặt của Liễu Như đều đồng loạt ẩn đi, cộng thêm ban đêm mờ ảo thì thật khó đoán được tâm trạng hiện giờ của Liễu Như. Cuối cùng Tuyết My không nhịn được nữa, quyết định dừng lại, hỏi: “Cậu có chuyện gì sao?”

Liễu Như cũng dừng lại, từ tốn trả lời: “Chỉ là đang bận suy nghĩ, con đường này là lần đầu tiên đi nên có hơi lạ lẫm.” Nói xong còn cười gượng.

Tuyết My rất tâm lý, khó có thể qua mặt được: “Cậu còn đang có suy nghĩ khác, đúng không?”

Liễu Như cũng quá quen với chuyện luôn bị Tuyết My nắm được suy tư trong lòng: “Cậu quả thật là lợi hại, sau này làm chuyên gia tâm lí đi.”

“Cậu đừng bàn ra nữa có được hay không? Có chuyện gì cứ tâm sự với mình, tớ.”

Liễu Như không kịp chờ đợi Tuyết My nói hết, cắt đứt: “Tớ nghĩ, có lẽ tớ đã thích người nam sinh đó thật rồi.” Âm lượng chỉ đủ để Tuyết My nghe.

Nội dung không phải là điều khiến Tuyết My bất ngờ, chính thái độ nhỏ nhẹ như sợ bị người khác phát hiện của Liễu Như mới thật sự khiến Tuyết My lạ kỳ: “Được rồi, tớ cũng nghĩ cậu thật sự thích tên đó rồi. Bởi vì, cậu đã biểu hiện nó ra luôn rồi!”

“Biểu hiện ra?”

“Đúng vậy, đó chính là biểu hiện đầu tiên của thích một người.”

“Tớ biểu hiện rõ ràng như thế sao?”

“Đúng vậy, ngay cả lúc này, nhìn cậu xem, chẳng mạnh dạn giống như ngày thường chút nào. Tớ có cảm giác cậu trầm đi hơn rất nhiều.”

“Làm gì có!” Liễu Như ngoài miệng phủ nhận, trong lại lại thừa nhận tuyệt đối. Ngay cả cô bây giờ cũng mới biết là mình có hơi thay đổi như vậy.

Liễu Như nói tiếp: “Chỉ là thích thôi, dù sao cũng không nghiêm trọng lắm.”

“Nhưng mà theo tớ biết, đây là lần đầu tiên cậu thích người khác.”

“Cậu lại nói càn. Tớ, tớ...” Liễu Như không thể nói tiếp, dừng lại một chút: “Chỉ là mới thích thôi. Chẳng lẽ tớ lại vì một tên nam sinh lạnh lùng như thế mà từ bỏ đẳng cấp của mình sao? Tớ vì một tên nam sinh mà trở nên nhu nhược, như thế chẳng phải rất ô nhục sao?” Cố tỏ ra vẻ bình thường lại càng không bình thường hơn.

“Lạnh lùng?” Tuyết My bất ngờ.

Liều Như nhẹ gật đầu một cái. Tuyết My dừng lại hồi lâu, mới nói tiếp: “Cậu xác định cậu thật sự thích tên lạnh lùng kia?”

Liều Như tiếp tục gật đầu: “Đúng vậy, nhưng chỉ là.”

Liều Như chưa nói xong lại bị Tuyết My chặn dứt: “Chỉ cần thích là được, không cần suy nghĩ nhiều. Vì một người mà thay đổi, không có gì xấu cả. Đó gọi là hy sinh.”

“Hy sinh?”

“Đúng vậy! Phải cố gắng nắm chặt đối tượng!”

Liều Như nhìn thẳng vào bên trong Tuyết My, nói: “Thật ra thì tớ đã có kế hoạch của riêng mình rồi, cậu không cần lo lắng nữa đâu.”

Tuyết My bất ngờ: “Kế hoạch?”

“Chính là nó! Cũng không phải là kế hoạch khủng bố. Cảm ơn cậu đã cho tớ một nguồn động lực.”

Tuyết My cười: “Chúng ta là bạn thân, cho nên động viên, khuyến khích nhau là chuyện đương nhiên. Mà, cho tớ hỏi, tên nam sinh đó đẹp trai lắm phải không?”

“Sao cậu biết?” Ánh mắt Liều Như chứa đầy nghi vấn.

“Đó là phỏng đoán của tớ. Tớ nghĩ, một người nhất định phải có nhan sắc thuộc dạng giống như nam thần mới có thể lay động được trái tim sắt đá của cậu.”

“Cậu nói vậy là có ý gì? Ý cậu nói tớ thích một người qua vẻ bề ngoài sao?”

Tuyết My xua tay: “Nếu không phải, vậy lí do cậu thích tên nam sinh đó là gì?”

Câu hỏi đơn giản lại rất khó khăn để trả lời. Liều Như đắn đo, suy nghĩ, phát biểu: “Tớ chỉ biết tớ đã thích tên nam sinh đó, còn phần lí do thì tạm thời không tìm được câu trả lời.”

Một người lúc nào cũng nói thích bạn ở điểm này, thích bạn ở điểm kia. Vậy, khi bạn không còn những điểm đó nữa, chẳng phải người đó cũng sẽ không còn lí do gì để thích bạn nữa sao?

Nhưng mà, Liều Như cũng không phải là suy nghĩ sâu xa như thế, cô chỉ đơn thuần thật sự không biết cô thích Minh Phong ở điểm nào nữa, chỉ biết thích và muốn chiếm đoạt.

(Những bình luận của mọi người là động lực hiệu quả nhất để tác giả tiếp tục câu chuyện này. Nếu bạn không thích bộ truyện này hay không thích bất kì điều gì liên quan tới bộ truyện này (nội dung, văn phong...) có thể xem thường, lướt qua không đọc. Tác giả chỉ cần những lời góp ý chân tình, chứ không cần những ý kiến mang ý nghĩa nhạo báng.)

Facebook: facebook.com/phong.lieu.524

7. Chương 7. Chúng Ta Là Hai Thế Giới

Chương 7. Chúng ta là hai thế giới

Cuối cùng hai người cũng đi tới điểm đích. Khung cảnh vườn hoa của trường hiện lên trước mặt hai người, khiến cả hai bất động trong vài phút.

Dưới ánh đèn màu lấp lờ, vườn hoa trở nên huyền diệu hơn hẳn. Những cánh hoa đủ màu đủ chủng loại rung rinh trước những trận gió nhẹ nhẹ, khiến người ngắm có cảm giác gì đó rất mơ hồ, rất thư giãn. Xung quanh là người đi qua, người đi lại, người ngồi, người đứng, người nói chuyện rôm rả, người say mê đưa ngón tay đùa giỡn với cánh hoa... Cảnh tượng nơi này có phần hỗn loạn nhưng không hề gây khó chịu.

Tuyết My không thể kìm chế, thốt lên: “Không thể tin được, cậu nghĩ thử xem, có phải chúng ta đang đi lạc vào cảnh tiên hay không?”

Liều Như hừ một tiếng, có chút khinh thường: “Cậu đấy, dễ động lòng quá rồi. Tớ thấy nơi này cũng tạm được thôi, còn nhiều chỗ khác thú vị hơn nhiều.”

“Dù sao cũng là cảnh đẹp, trường chúng ta xây dựng được một nơi lý tưởng để học sinh có thể vui chơi vào ban đêm như thế này quả thực không dễ dàng chút nào.”

Liều Như không quan tâm đến cô bạn, đưa ánh mắt giáo giác nhìn xung quanh. Không khí nơi đây đúng là náo nhiệt, trên mặt mọi người ai cũng biểu lộ ra vui vẻ. Mọi người chơi đùa với nhau bằng tất cả nhiệt tình, không so đo hơn thua, chỉ có ngây thơ, trong sáng của lứa tuổi mới lớn. Cảnh tượng này là lần đầu tiên Liều Như thấy được. Trường học trước kia của cô là một trường có tiếng, rất nhiều học sinh giỏi vào đây học, cho nên không khí rất căng thẳng, người người tranh đua nhau, ghen ghét nhau vì từng con điểm. Liều Như không phải là vì học dở nên mới bị đuổi, mà là vì cô quá nghịch ngợm. Tuy bị xem là nghịch ngợm, nhưng bản chất của cô không hề nghịch ngợm chút nào. Cô thấy hoàn cảnh trong trường cũ quá ngột, quá giả tạo, quá đáng ghét, cho nên cô lập ra một kế hoạch quậy phá, để mau chóng bị đuổi đi. Trải qua hai lần như vậy, cô mới có thể tìm được một nơi khá tốt như ngôi trường hiện tại.

Liều Như nghiêng đầu sang bên trái, không thấy mặt mũi Tuyết My đâu. Cô nheo mắt lại: “Lại đi đâu nữa rồi. Được, giỏi lắm, dám để tớ ở lại một mình. Tớ cũng không thèm tìm cậu nữa.” Nói xong Liều Như cũng bắt đầu hòa mình vào đám đông học sinh, đi tham quan xung quanh đây.

Cô đi đến đâu lại nhận được chú ý tới đó, đa phần đều là những nam sinh. Liều Như cảm nhận được, tuy đã được rất nhiều người ngưỡng mộ, ngợi ca, có lúc cô có hơi phát ngán nhưng lúc này trong lòng cô cũng có một chút tự hào, chỉ là không biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Cô đang đi thì bị ai đó ở đằng sau gọi lại: “Này, cô bạn!”

Giọng nói có chút quen tai, hình như đã nghe ở đâu rồi. Liều Như dừng lại, xoay ra sau: “Là cậu?” Có chút bất ngờ.

Đỗ Duy Nhất tiến lên gần Liều Như, trong mắt mang theo một tia hiểm ác: “Cậu đến đây là muốn tìm bạn trai sao?” Khẩu khí rất chói tai.

Liều Như không mấy quan tâm với câu hỏi ngớ ngẩn này, lại thấy Đỗ Duy Nhất không hề có thiện chí với mình, cô quyết định xem như người này không tồn tại, tiếp tục đi tham quan.

Đỗ Duy Nhất thấy hành động này, nghĩ rằng Liều Như đang xem thường mình, nổi giận: “Đừng nghĩ rằng mình đẹp là hay. Đẹp nhưng hư hỏng, quậy phá, học dở cũng chỉ làm cho người khác cười nhạo, khinh rẻ mà thôi.” Đỗ Duy Nhất điều tra Liều Như, nhưng lại điều tra được những thông tin ảo, bởi vì bản chất thật sự của Liều Như chỉ có một mình cô biết.

Liều Như không phải là không nghe thấy, nhưng cô vẫn giữ im lặng mà đi. Mình quậy phá? Mình hư hỏng? Mình học dở? Liều Như cười cười, trong lòng bắt đầu muốn chứng minh cho Đỗ Duy Nhất rằng cô không phải như vậy. Mà quả thực, cô không phải là người như vậy. Những cái đó chỉ là lớp vỏ bọc ngoài thôi. Cô chỉ cần dùng một chút nhỏ sức lực là có thể cởi bỏ bất kì lúc nào. Và, thời điểm đã đến.

Đỗ Duy Nhất bởi vì lần trước truyền báo sai thông tin về Liều Như, học sinh mới chuyển tới, mà bị mọi người chê trách, uy tín truyền báo bị giảm đi đáng kể. Cậu ta giận cá chém thớt, trở nên vô cùng ghét Liều Như một cách mù quáng.

Thời gian càng lúc càng khuya, vườn hoa của trường trở nên náo nhiệt hơn bởi những âm thanh của âm nhạc. Mọi người bao quanh hai tên nam sinh đang vừa đánh đàn vừa hát, hò hét phấn khích. Liều Như cũng không mấy hứng thú, vừa trộn lẫn vào đám người xem hai tên nam sinh đó hát chưa được vài phút đã cảm thấy nhàm chán, nên thoát ra khỏi đám người.

Đang định trở về kí túc xá thì Liều Như vô tình gặp phải một bóng người đang ngồi dưới gốc cây bàng cổ thụ. Không hiểu sao, tim cô bắt đầu đập nhanh hơn. Cô từng bước tiến lại chỗ đó, để kiểm chứng xem có phải là Minh Phong hay không.

Minh Phong thấy được Liễu Như đang tiến tới gần mình, liền coi như không có chuyện gì, ngồi dậy và rời đi. Liễu Như thấy bóng lưng người đó rời đi, lại liên tưởng giống như đang thấy một bóng ma. Nhưng mà cô vẫn kiên trì bám theo, thậm chí còn chạy để có thể đuổi kịp.

Cô càng lúc càng tăng tốc độ chạy, còn Minh Phong vẫn duy trì bước đi một cách bình thường, không nhanh không chậm. Bởi vì là đêm khuya, chỗ Liễu Như chạy là nơi khuất đi ánh đèn, tầm mắt bị che khuất, nên không may, cô vấp phải một khúc cây chặn ngang giữa đường, té nhào xuống. Cô phát ra âm thanh đau đớn. Minh Phong nghe thấy, chau mày xoay đầu lại.

Liễu Như nhăn nhó, từ dưới đất bò lên. Cô phỉu bụi trên người, có chút đau rát ở cùi chỏ và đầu gối. Minh Phong đứng cách cô không xa lắm. Liễu Như nhanh chóng chạy lên phía trước, nhưng chạy được vài bước lại bị giọng nói làm cho dừng lại.

Minh Phong lên tiếng: “Đừng chạy tới đây!”

Giọng nói từ tốn, ấm áp này, Liễu Như đã nghe lúc sáng, đã ghi nhớ vào trong đầu. Khóe miệng Liễu Như liền cong lên (cười), nhưng cô lại quên mất nội dung của câu nói. Cô vui vẻ hỏi: “Là cậu đúng không?” Cô tạm thời quên đi đau đớn.

Đối phương không trả lời. Cô cũng không cách nào thấy rõ gương mặt của đối phương.

Liễu Như thu hồi nụ cười trên môi, mang theo lo lắng nói tiếp: “Cậu ghét tớ đến như vậy sao?”

Lúc này Minh Phong mới lên tiếng: “Ghét? Chúng ta không quen không biết, tôi vì cái gì mà phải ghét cô?” Rõ ràng chất giọng là ấm áp, nhưng Liễu Như lại cảm thấy rét run.

“Chúng ta là bạn học, không phải người không quen không biết.”

“Vậy sao?” Minh Phong ngắn gọn hồi âm.

Liễu Như đứng khựng lại vài giây, sau đó nói tiếp: “Thái độ của cậu là sao? Như vậy không ghét tớ chứ là cái gì? Lúc tớ mới chuyển vào, người khác đều chú ý, chỉ có cậu là không quan tâm. Thậm chí, cậu chỉ có nhìn tớ vài lần, mà mỗi lần cũng chỉ kéo dài vài giây, thái độ cũng rất lạ. Tớ vừa té ngã, cậu chỉ đứng đó nhìn, không hề chạy lại đỡ hay hỏi han gì hết. Cậu nói thật đi, cậu không thích tớ ở điểm nào?” Liễu Như có chút kích động, cũng có chút làm quá.

Nhưng mà, Minh Phong vẫn giữ nguyên trạng thái ban đầu, không vì thái độ của Liễu Như mà thay đổi: “Vậy cô muốn gì?”

Từ “cô” phát ra có vẻ rất xa lạ, không thể gọi cậu xưng tớ sao? Liễu Như cảm thấy tệ hơn: “Chúng ta không thể làm bạn sao?”

“Cũng có thể!”

Liễu Như không hề thấy được biểu cảm trên mặt của Minh Phong, chỉ có thể cảm nhận qua giọng nói. Minh Phong xoay người rời đi, Liễu Như bất động đứng tại chỗ.

Hồi lâu, Liễu Như quyết định chạy đuổi theo Minh Phong một lần nữa, bởi vì cô có chuyện rất quan trọng cần hỏi.

“Cậu có thể cho tớ biết cậu tên gì không?”

“Không cần thiết!”

Liễu Như thở hổn hển một hơi, sau đó mới trả lời: “Cái gì mà không cần thiết chứ? Rất cần thiết.”

“Minh Phong!” Đối phương nhàn nhạt phát âm.

Liễu Như lại mỉm cười, nhắm đi nhắm lại hai từ ‘Minh Phong’ trong miệng. Cô còn chưa kịp khen tên ‘Minh Phong’ rất đẹp, rất rất rất đẹp thì đã bị Minh Phong cắt đứt: “Đừng nói!”

Cậu ấy biết mình định nói gì sao? Cậu ấy hay thật.

Minh Phong nói tiếp: “Chúng ta là hai thế giới khác nhau. Thế giới của tôi là đen tối, cho nên, đừng đi vào, nếu không sẽ hối hận.” Trong giọng nói không hề có chút nói đùa, chỉ có vô cùng thành thật.

(Những góp ý, bình luận của các bạn là nguồn động lực hiệu quả nhất cho tác giả,)

8. Chương 8. Tôi Đáng Sợ Lắm, Phải Không?

Chương 8: Tôi đáng sợ lắm, đúng không?

Liều Như về tới kí túc xá. Cô ngồi xuống giường, có chút bất an nơi lồng ngực, cũng có chút an tâm. An tâm ở chỗ, Minh Phong không ghét mình. Bất an ở chỗ, cậu ấy lại tỏ thái độ lạnh lùng với mình. Hai thế giới sao? Chúng ta sống cùng một thế giới mà, ở đâu ra hai thế giới? Nếu như cậu nói hai thế giới, vậy cậu là thế giới đàn ông, tớ là thế giới đàn bà, như vậy mới đúng. Chứ không có chuyện cậu ở thế giới đen tối, tớ ở thế giới trong sáng đâu.

Cơn đau rất vẫn còn âm ỉ ở cùi chỏ và đầu gối. Dưới ánh đèn sáng như ban ngày, Liều Như thấy được ở hai chỗ đó đã bị trầy xước, rướm rướm máu, còn dính một ít bụi. Cô thấy được vết thương, như thế sẽ có cảm giác đau hơn khi không nhìn thấy. Nhưng mà Liều Như cũng không phải dạng liễu yếu đào tơ, chút vết thương nho nhỏ này có đáng là gì. Cô đi vào phòng tắm, rửa sạch vết thương, sau đó ra ngoài dùng băng dán lại một cách sơ sài.

Một buổi sáng nữa lại tới. Đã hơn sáu giờ rồi mà Liều Như vẫn còn nằm quẩn chán trên giường. Đến khi giật mình tỉnh dậy, cô liền phát hiện ra mình sắp trễ học, nên vội vàng chuẩn bị đi học, ngay cả bữa ăn sáng cũng bỏ qua, để trưa ăn bù luôn thế.

Cùng thời điểm đó, Minh Phong cùng Đình Nam và Đức Hải đã có mặt ở trong lớp. Đình Nam vẫn là người bắt chuyện trước: “Các cậu có thấy lạ không? Hôm nay có rất nhiều người nhìn ngó vào lớp chúng ta.”

Đức Hải đang lau cặp mắt kính, nói: “Nguyên nhân dễ hiểu như vậy mà cậu không biết sao? IQ của cậu bị chó ăn hết rồi sao?” Đúng là muốn đả kích người mà.

Đình Nam nổi điên: “Con chó nào dám ăn IQ của tớ? Đảm bảo con chó đó nhất định bị bệnh dại.”

Đức Hải miễn cho ý kiến.

Minh Phong vẫn như cũ, hôm nay có chút trầm ngâm. Trong lòng Đức Hải và Đình Nam suy đoán, hôm nay nhất định trời sẽ nổi mưa gió bão bùng.

Tiếng chuông vào học vang lên, sau đó cũng là lúc Liều Như ôm cặp bước vào lớp. Mọi ánh nhìn bắt đầu tập trung vào Liều Như, Liều Như lại tập trung ánh mắt về phía Minh Phong. Minh Phong cũng liếc nhìn Liều Như một chút, liền phát hiện ở cùi chỏ của cô có vết thương đã bị băng lại.

Liều Như đi tới chỗ ngồi của Minh Phong, nở nụ cười tươi hơn nắng sớm: “Chào cậu, Minh Phong.” Giọng nói mang theo phấn khởi.

Trong khi Minh Phong không hề phản ứng thì Đình Nam phản ứng vô cùng mạnh. Chẳng lẽ...

Liều Như đứng lại, nhìn Minh Phong, chờ được nghe đối phương đáp lại, nhưng kì này Liều Như phải thất vọng rồi. Liều Như đành mang theo nụ cười có chút gượng gạo quay về chỗ của mình.

Đột nhiên có một đám nam sinh lớp khác xông vào trong lớp. Một tên trong đó nói: “Người nào tên Liều Như?”

Liều Như thấy có người gọi tên mình, đứng dậy trả lời: “Có chuyện gì sao?”

Ngay lập tức cả đám nam sinh đó nhìn chằm chằm cô. Tiếp theo là lấy điện thoại ra, chụp hình cô lại, sau đó bỏ về, trên mặt tỏ vẻ rất hài lòng. Liều Như thấy mình bị chụp hình, có vẻ khó chịu: “Tại sao lại chụp hình tôi? Tự tiện như vậy sao? Các người là ai?”

“Không cần quan tâm chúng tôi là ai, chỉ cần quan tâm đại ca của chúng tôi có thích cô hay không. Hãy chờ kết quả, chúng tôi sẽ đưa hình này cho đại ca xem.”

Liều Như mang một dấu hỏi lớn trên đầu. Đợi đến lúc đám người vô duyên đó mất bóng ở đây, cô mới nhả mày lại. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Cuối cùng, cô cũng chẳng thêm bận tâm mấy chuyện vớ vẩn này nữa.

Có điều, người trong lớp ai cũng biết chuyện này là gì, chỉ có một mình Liều Như là không biết. Cũng khó trách Liều Như, người mới đến đương nhiên là chưa biết một số chuyện trong ngôi trường này.

Hà Mai ngồi ở bàn trên quay xuống, ngưỡng mộ: “Cậu sắp nhặt được vàng rồi đấy, Liều Như.”

Liều Như nghe câu nói này, lại càng khó hiểu: “Nhặt được vàng? Là sao, mình không hiểu.”

“Rồi cậu sẽ hiểu thôi. Mà này, hôm nay cậu đang rất hot đó nha, đi tới đâu cũng nghe người ta bàn tán về cậu.”

“Tớ làm gì sai nên bị bêu riếu à?” Liều Như hỏi vậy thôi, chứ trong lòng thừa biết vì sao mình trở nên hot như vậy.

Hà Mai và Liều Như cùng cười, coi như kết thúc cuộc nói chuyện.

Từ đầu buổi học cho đến khi tiết học, người khác thì nhìn lên bảng, Liều Như lại nhìn sang Minh Phong ngồi ở bên kia. Hành động này có lẽ sắp trở thành thói quen của cô rồi. Lúc Minh Phong cảm nhận được, quay sang nhìn cô thì cô lại giả vờ thay đổi hướng nhìn lên bảng; đợi Minh Phong quay mặt đi cô lại tiếp tục nhìn Minh Phong.

Minh Phong cậu ấy đúng thật là hàng cực phẩm. Gương mặt nhìn từ một bên rất hoàn hảo, càng nhìn càng say mê.

Giờ học rất nhanh kết thúc. Liều Như không muốn chút nào. Cô định bám theo Minh Phong nhưng mà lại không thực hiện, bởi vì cô chợt nghĩ đến dù gì mình cũng là phận con gái, bám theo con trai lộ liễu như vậy cũng không phải chuyện tốt.

Liều Như là người cuối cùng ra khỏi lớp. Cô còn thiếu một bước nữa là bước ra khỏi cửa lớp, nhưng cô không thể bước tiếp, chỉ có thể lùi bước ra sau mà thôi.

Ở trước cửa lớp, một đám nam sinh lúc sáng đứng chặn ở đó. Liều Như hoảng hốt: “Mọi người muốn làm gì?”

Tên nam sinh trong đám đó nói: “Không cần sợ đâu cô bạn, đại ca của chúng tôi muốn gặp cô.”

Liều Như càng thêm lo lắng: “Gặp tôi? Gặp tôi để làm gì? Tôi không biết đại ca các người.”

Bọn nam sinh cười, tiếng cười vô cùng khó nghe.

Tiếp theo, hai tên nam sinh tiến lên, mỗi người một bên, lôi Liều Như đi. Liều Như dùng hết sức vẫy vùng, va chạm với bọn họ nên miếng băng trên cùi chỏ rơi xuống đất. Miệng của vết trầy bị tróc ra, có chút rỉ máu.

“Dừng lại!” Phía sau truyền đến một giọng nói tuy không mạnh bạo nhưng lại mang một lực vô cùng lớn.

Liều Như liền cười lên: “Minh Phong, là cậu!” Không hiểu sao, trong tình huống nguy hiểm như thế này, vừa nghe tiếng Minh Phong, Liều Như liền cảm thấy không còn sợ gì nữa.

Minh Phong nhả mày nhìn Liều Như một cái. Đây đã là lúc nào mà còn cười được? Minh Phong đẩy tay của hai tên nam sinh đó ra khỏi Liều Như: “Về nói với đại ca các người, không được đụng vào cô gái này.” Giọng nói không nhanh không chậm, gương mặt không chút cảm xúc.

“Này, Minh Phong, tốt nhất nước sông không phạm nước giếng. Đừng lo chuyện bao đồng mà tự làm hại bản thân mình.”

Minh Phong vẫn trầm mặc, đôi mắt lạnh giá hơn tuyết mùa đông: “Hôm nay tôi không được khỏe, tốt nhất đừng làm tôi nổi điên.”

”Minh Phong... Ui da

” Người này còn chưa nói xong đã bị Minh Phong không chút thương tiếc đá vào bụng một cước. Lúc này trong đôi mắt Minh Phong giống như thét ra từng tia lửa: “Còn chưa đi nữa sao?”

Đám nam sinh tức giận ra mặt nhưng lại bất lực trước Minh Phong, đành ôm tức mà rời đi.

Liều Như chứng kiến cảnh này, được mở mang tầm mắt. Thì ra ngoài lạnh lùng, Minh Phong còn đáng sợ đến như thế. Cô đang trong lúc suy nghĩ, đôi mắt của cô vô tình bắt gặp đôi mắt của Minh Phong cũng đang nhìn về phía mình, cô lập tức lùi ra đằng sau một bước, giọng nói có chút run: “Cậu, cậu...” Không nói thành lời.

“Tôi đáng sợ lắm, phải không?” Minh Phong nói với giọng bất cần, bỏ lại một nụ cười nhếch nhác rồi rời đi.

Liều Như giống như thực vật, chết đứng tại chỗ.

(Những bình luận, ý kiến của các bạn là động lực tốt nhất cho tác giả.)

9. Chương 9. Đơn Giản

Chương 9: Đơn giản

Minh Phong bên ngoài vẫn là thần thái ung dung, nhưng bên trong không hề thoải mái chút nào. Hôm nay cậu có chút không được khỏe, sắc mặt hơi âm trầm. Cậu đi lên lầu năm của trường, sau đó bước vào một cái phòng học ở gần cầu thang.

Bên trong phòng không có một ai cả. Đây là nơi Minh Phong thường xuyên lui tới sau giờ học, cũng là nơi cậu ấy thích nhất. Bởi vì nơi đây rất an tĩnh, mọi tiếng ồn ào khó có thể lọt vào đây được, cũng không ai xuất hiện ở đây mà làm phiền. Từ cửa sổ ở phòng này, có thể cảm nhận được tiếng thở mát dịu của gió, hơi thở của bầu trời, có thể thưởng thức được phong cảnh tuyệt trần.

Thật ra thì, Minh Phong vô cùng thích hoàng hôn, bởi vì cậu ấy cảm giác hoàng hôn có gì đó rất buồn bã mặc dù nó rất đẹp, giống như chính nội tâm của cậu ấy vậy. Minh Phong thường đứng cạnh cửa sổ, thả hồn ngắm hoàng hôn, cho đến khi trời bắt đầu tối mới rời khỏi căn phòng này.

Nói căn phòng này yên tĩnh, không ai làm phiền, chuyện này cũng cần có lí do. Lúc trước, cách đây khoảng vài năm, có một nữ sinh vì trượt tốt nghiệp mười hai đã treo cổ tự tử trong chính căn phòng này. Sự việc gây chấn động khắp nơi. Nhiều người kể lại họ đã thấy một bóng người con gái đi qua đi lại, khóc thầm thiết ở trong căn phòng này vào ban đêm. Tin đồn hù dọa nhiều người, từ đó không một ai dám bước chân lên đây dù chỉ là một chút. Nhưng mà, Minh Phong là một người tin vào khoa học, những chuyện ma quỷ mơ hồ như thế sẽ không làm ảnh hưởng gì tới cậu ấy.

Minh Phong mở tất cả cửa sổ cho không khí chui vào bên trong, sau đó thì treo lên bàn nhắm mắt ngủ.

Minh Phong không hẳn là một người cô đơn, bởi vì xung quanh của cậu có rất nhiều người bạn, cũng có rất nhiều người chờ đợi được làm quen. Chỉ đơn giản là, cậu ấy thích yên tĩnh ở một mình. Loại sở thích đó không phải chỉ có một mình cậu có, rất nhiều người trên thế giới cũng thích như vậy.

Một lúc lâu sau đó, Minh Phong giật mình mở mắt ra. Đôi mắt của cậu có chút đỏ, có chút mơ hồ, không nhìn rõ. Nhiệt độ cơ thể của cậu đang nhỉnh hơn bình thường một chút xíu. Minh Phong nhăn mặt khó chịu, đưa tay vào trong túi quần móc điện thoại ra. Tiếng điện thoại lớn như vậy, cho nên đã đánh thức giấc ngủ của cậu.

Minh Phong nhìn tên người gọi đến, có chút đắn đo, nên nhận hay không đây? Sau khi cân nhắc, cậu quyết định nhấn nút nghe máy: “Alô!~” Giọng nói không phân biệt được cảm xúc, có thể là hơi khó nghe.

Bên đầu kia điện thoại, giọng nói một người đàn ông trung niên phát ra: “Con không thể không vô tình với ba được sao?”

Minh Phong nhếch môi: “Đừng dài dòng, có chuyện gì thì nhanh chóng nói.”

“Con bị sao vậy? Hôm nay giọng của con lạ quá, lại yếu nữa. Con bị bệnh sao?” Người đàn ông không giấu được lo lắng.

“Từ khi nào ông biết quan tâm tôi vậy?” Nội dung là trách móc, thái độ là bất cần.

“Được được, nếu bị bệnh thì mau đi khám rồi uống thuốc. Phải chú ý tới sức khỏe.”

“Gặp lại ông sau!” Minh Phong không chờ không đợi, vừa nói xong chữ cuối cùng liền tắt máy. Minh Phong nhìn ra ngoài kia. Bầu trời bắt đầu chuyển giao giữa ngày và đêm.

Minh Phong bật ngồi dậy, lặng ngắt ngắm phong cảnh một chút, sau đó thở dài và nằm xuống bàn một lần nữa. Cậu nằm ngửa trên bàn, nhìn lên trên nhà trắng bệch sắp bị màn đêm che khuất, bên trong đầu óc hoàn toàn trống rỗng đột nhiên bị lấp đầy bởi những chuyện đã xảy ra đêm hôm đó. Tối hôm đó, Minh Phong ngồi dưới gốc cây, ở trong bóng tối lẳng lặng nhìn ra mọi người ở ngoài ánh sáng tụ tập lại nghe hát. Rồi Liễu Như đi lại phía cậu, cậu không muốn bị người khác làm phiền nên lập tức cũng rời đi...

Ở bên này, Liễu Như đang đứng ở ngoài ban công của kí túc xá. Nội tâm của cô vô cùng nháo nhào. Câu nói lúc sáng của Minh Phong quán chặt lấy suy nghĩ của cô không rời.

“Tôi đáng sợ lắm, phải không?”

“Tôi đáng sợ lắm, phải không?”

“Tôi đáng sợ lắm, phải không?”

Cô muốn tự trách mình. Tại sao mình lại làm ra cái hành động đó chứ? Minh Phong nói như vậy, như thế là cậu ấy đã bị tổn thương sao? Cậu ấy giúp mình đuổi đám nam sinh giang hồ kia đi, vậy mà mình không nói cảm ơn, ngược lại còn tỏ ra thái độ không tốt như thế nữa. Mình thật là đáng trách mà.

Liễu Như cắn môi dưới, hai tay bóp chặt lại với nhau. Ngọn gió luồng qua đây, làm rối mái tóc dài đang xõa ra của cô, làm bộ quần áo cô đang mặc trên người nhẹ nhàng lay động.

Đột nhiên trong tầm mắt của Liễu Như xuất hiện ảnh ảo của Minh Phong đang đi ở bên dưới. Liễu Như có chút bất ngờ, cô còn cho là mình nhìn lầm, nhưng không phải, là sự thật, Minh Phong đang đi ở bên dưới. Không chỉ có mình Liễu Như thấy, mà mọi người xung quanh cũng thấy, mọi sự chú ý theo quy luật tự nhiên lại dồn về Minh Phong.

“Nam thần trong lòng của tớ kìa.”

“Đẹp trai quá, càng nhìn càng mê, không dứt ra được.”

...

Đôi mắt của Liễu Như tựa như mang theo nụ cười, phấn khích đặt hai tay lên miệng gọi to: “Minh Phong!!” Âm lượng vô cùng lớn khiến mọi người đổi hướng chú ý sang Liễu Như. Nhưng điều mọi người quan tâm nhất ngay lúc này, đó chính là tại sao Liễu Như lại gọi Minh Phong to như vậy?

Minh Phong đi ở bên dưới, nghe được có người gọi mình từ trên ban công ở trên lầu của kí túc xá, cũng ngược lên nhìn một chút. Nào ngờ vừa hướng mắt nhìn lên, cái Minh Phong thấy đầu tiên chính là nụ cười và cái vẫy tay của Liễu Như. Liễu Như muốn cười, dùng hết sức lực có được để cười. Liễu Như muốn vẫy tay, muốn dùng hết sức lực để vẫy tay. Nhưng cần có một điều kiện, đó chính là phải có sự xuất hiện của Minh Phong.

Minh Phong nhăn mặt lại, đứng khựng lại vài ba giây ngắm ngía cảnh tượng đó, sau đó không nhịn được nói ra khỏi miệng: “Người không bình thường!”

Nhưng mà, do sức khỏe có điểm không tốt nên âm lượng Minh Phong phát ra tựa hồ chỉ có một mình cậu ấy nghe. Liễu Như đứng trên đây cũng sẽ không nghe được, chỉ có thể thấy khóe môi của Minh Phong cử động.

Minh Phong không để ý tới Liễu Như nữa, chậm rãi nâng bước đi về phía trước. Liễu Như vội vàng hướng Minh Phong hô to: “Cậu đứng lại, chờ tớ đi xuống dưới. Nếu cậu đi nữa, tớ sẽ phóng xuống dưới!!” Liễu

Như nghĩ Minh Phong không chịu đứng lại nói chuyện với mình chính là vẫn còn đang giận mình. Lời Liễu Như vừa phát ra, chỉ là nhất thời, cô chưa kịp suy nghĩ đã vội thốt ra. Nếu như Minh Phong không dừng lại, cô sẽ nhảy xuống dưới thật sao?

Nhưng mà sự uy hiếp của Liễu Như, dù là vô ý hay cố ý, đều hoàn toàn vô tác dụng với Minh Phong. Minh Phong sẽ không vì tính mạng của Liễu Như mà chịu dừng lại.

Liễu Như thấy Minh Phong càng đi càng xa, liền vội vã dùng hết tốc độ chạy bộ xuống bên dưới, đuổi theo Minh Phong. Nếu như tối hôm đó Liễu Như không đủ sức để đuổi kịp Minh Phong, thì chiều hôm nay Liễu Như lại có thừa khả năng.

“Minh Phong!!” Liễu Như vừa gấp gáp, vừa thở hổn hển.

Minh Phong cảm nhận được âm thanh phát ra từ phía sau. Lúc này có thể bước tiếp sao? Minh Phong xoay người lại, bỏ hai tay vào trong hai túi quần, đứng đứng rất nghiêm nghị: “Có chuyện gì?”

Liễu Như mất vài giây để lấy lại bình tĩnh sau khi đứng hình trước nét đẹp của Minh Phong. Người nam sinh này, lúc nào trên mặt cũng là sự ung dung, lúc nào cũng không mang bất kì cảm xúc nào, nhưng nó lại khiến cho người đối diện không sắp xếp được cảm xúc khi nhìn thấy.

“Cậu còn giận tớ chuyện lúc sáng sao?” Liễu Như chờ đợi câu trả lời. Cô vô cùng hồi hộp, kèm theo lo sợ câu trả lời không phải là những gì cô muốn nghe.

Minh Phong vẫn giữ vững vẻ thản nhiên: “Chuyện gì?”

“Chuyện hồi sáng đó!”

“Quên rồi, cũng không muốn nhớ. Cái đầu nhỏ này không muốn chứa những chuyện không đáng đó.”

Liễu Như liền cười, khoe miệng hình bán nguyệt, giọng nói nhẹ nhõm lẫn với vui vẻ: “Tớ biết cậu còn nhớ chuyện đó, nhưng mà lại nói là quên rồi. Nhưng không hiểu sao, tớ lại cảm thấy rất vui vẻ khi nghe cậu nói như thế. Minh Phong, cảm ơn cậu.”

Hai từ Minh Phong được phát âm bằng một núi kẹo ngọt. Minh Phong không quen với những lời ngọt ngào như thế: “Được rồi, câu trả lời đã có, tạm dừng tại đây!”

Minh Phong nhún vai một cái, kế tiếp xoay ra sau, đưa lưng về phía Liễu Như. Đợi Minh Phong đi được vài bước, Liễu Như mới nói câu sau cùng: “Minh Phong, thật ra cậu không đáng sợ. Tớ cũng không sợ cậu.”

Minh Phong rõ ràng là nghe thấy nhưng lại không hồi âm.

Thì ra mọi chuyện đơn giản như vậy, cứ tưởng sẽ phức tạp lắm. Bây giờ tầm hiểu biết về Minh Phong của Liễu Như lại được mở mang. Minh Phong là một người rất đơn giản, không để bụng những chuyện nhỏ nhặt.

Nhưng mà, Liễu Như à, đánh giá như vậy có phải là quá sớm rồi không?

(Những bình luận đóng góp ý kiến của các bạn là nguồn động lực hiệu quả nhất cho tác giả.)

10. Chương 10. Con Đường Chinh Phục Minh Phong

Chương 10: Con đường chinh phục Minh Phong

Vừa sáng sớm, Lâm Việt và Tuyết My đã bị triệu tập tại phòng kí túc xá của Liễu Như. Hai người, một kẻ ngáp ngắn, một kẻ ngáp dài, sắc mặt còn chưa tỉnh táo hẳn.

Lâm Việt vốn thích ngủ nướng, hôm nay bắt buộc dĩ phải thức sớm, có chút không thoải mái: “Mặt trời còn chưa lên tới đỉnh, cậu gọi tớ tới đây sớm như vậy làm gì?”

Liễu Như đang bận tìm cái gì đó: “Dù sao cũng phải thức dậy để đi học, thức sớm một chút để chuẩn bị cũng không nghiêm trọng lắm. Tớ đang muốn tốt cho cậu, thức sớm rất có lợi cho sức khỏe.” Liễu Như vô cùng bỉ ổi, rõ ràng cô không có ý tốt như vậy.

(facebook.com/phong.lieu.524)

Lâm Việt không phải con nít, đã sớm nhìn thấu sự thật: “Cậu đang muốn tốt cho tớ? Cậu không cảm thấy ngại khi nói ra những lời dối trá như thế sao?” Cũng không có ý gì hết, chỉ đơn giản là nói ra những gì cần nói thôi.

Liều Như ngừng động tác, quay đầu nhìn Lâm Việt: “Bà đây thật sự là có lòng tốt với cháu ngoại.” Nói xong tiếp tục tìm kiếm đồ.

“Cháu trai không dám nhận!” Lâm Việt ngả lưng, nằm dài trên trần nhà.

Tuyết My từ đầu tới cuối không nói một lời nào, chỉ là lẳng lặng ngồi trên giường ngủ của Liều Như, chăm chú quan sát từng hành động, cử chỉ, nét mặt của Liều Như. Tuyết My sớm nhận ra có điều gì đó rất lạ ở Liều Như, đại não của cô không ngừng hoạt động phân tích, cuối cùng cũng cho ra được kết quả. Tuyết My nhẹ nhàng nói: “Liều Như, cậu nói cho tớ biết, có phải.”

“Đúng vậy!” Liều Như không cần nghe hết cũng đủ biết được Tuyết My đã đoán đúng chuyện mình sắp làm. Chuyện này cũng không có gì là khó hiểu, chơi thân với Tuyết My nhiều năm như vậy, Liều Như đã phát hiện được tài năng đọc được suy nghĩ của người khác của Tuyết My. Có lúc, Liều Như còn nghĩ rằng sau này Tuyết My sẽ là chuyên gia tâm lý nổi tiếng, được nhiều người tin dùng.

Lâm Việt bị một dấu hỏi lớn đè lên trên đầu, không giải thích được: “Rốt cuộc hai cậu có bí mật gì mà tớ không biết? Hai cậu xem tớ là người ngoài sao?” Lâm Việt vẫn nằm im bất động dưới trần nhà, chỉ có khóe miệng là cử động.

“Tìm được rồi!” Liều Như đột nhiên hét lên khiến Lâm Việt và Tuyết My cùng lúc giật mình. Lâm Việt bật người ngồi dậy: “Tìm được cái gì mà mừng quá vậy? Mà, cậu chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của tớ đó!!”

Liều Như đứng đối diện với hai người bạn: “Chuyện đó cần trả lời sao? Chúng tớ không cần nói cậu cũng sẽ hiểu, ngay bây giờ cậu sẽ được biết.”

Liều Như đưa ra một tờ giấy, để trước mặt bọn họ, trên đó có chữ viết bằng tay: “Tối qua tớ đã viết, nhưng sáng ra không biết đã để ở đâu. Bây giờ đã tìm thấy, để các cậu chờ lâu, xin lỗi!”

Lâm Việt và Tuyết My dán mắt lên tờ giấy, đọc thành tiếng, đọc thật to: “Những chuyện muốn làm cùng một người!”

Lâm Việt vô cùng bất ngờ: “Cái này là do cậu viết ra? Cậu, chẳng lẽ cậu đã say mê người nào rồi?” Trên mặt có chút thích thú.

“Ý cậu là sao? Thích một người là chuyện bình thường, cũng đâu phải là chuyện gì kinh động trời đất đâu.” Liều Như xem đây là chuyện quá bình thường.

Lâm Việt càng lúc càng thích thú: “Có thể cung cấp mặt mũi, gia cảnh, tiểu sử, những thứ liên quan tới người trong mộng của cậu cho tớ được không?”

“Cậu muốn cướp người tớ thích sao?”

“Chỉ là muốn biết thôi! Không có ý gì hết.”

“Tớ chỉ cho cậu biết mặt mũi của người đó thôi, còn chuyện tiểu sử, lý lịch, cậu đừng hòng có được.” Liều Như trợn mắt.

Tuyết My đưa tay ra với lấy tờ giấy, đọc, trong đó là những chuyện mà Liều Như muốn được làm cùng Minh Phong. Một hồi sau, mới mở miệng: “Cậu xác định sẽ theo đuổi người đó thật sao?”

Liều Như không cần suy nghĩ nhiều, dùng sức gật đầu như để chứng tỏ sự nghiêm túc của mình.

Tuyết My hỏi tiếp: “Người đó là ai?”

“Minh Phong!~” Liều Như không giấu được vui vẻ khi nhắc tới Minh Phong.

Minh Phong? Chỉ hai chữ nhưng lại làm ùng lũng tai của Lâm Việt và Tuyết My. Minh Phong sao? Cũng khó trách bọn họ kích động. Tuy mới vào trường không bao lâu nhưng bọn họ cũng ít nhiều biết được những

chuyện liên quan đến trường. Minh Phong là “hoàng tử trong mộng” của nữ sinh trong trường, đi đến đâu cũng nhận được sự ngưỡng mộ, chào đón.

Lâm Việt không tin vào lỗ tai của mình: “Cậu nói lại được không? Hình như tớ nghe nhầm rồi.”

“Không có nhầm! Là Minh Phong.”

“Minh Phong sao? Cậu...” Lâm Việt không biết nói gì nữa.

Tuyết My cũng bất ngờ nhưng không biểu hiện ra ngoài: “Thì ra tên nam sinh mà cậu thích chính là Minh Phong.” Cũng khó trách, người cấp bậc cao như Minh Phong mới đủ sức khiến trái tim kiên cố như trụ trời của Liễu Như lay động được.

“Cậu biết Minh Phong sao?” Liễu Như chất vấn.

“Một người nổi tiếng như vậy, cả trường ai mà không biết.”

Liễu Như không nói gì, đột nhiên cười cười, sau đó mới đáp lại: “Cũng đúng. Cậu xem tớ như thế, có hợp với một hot boy như Minh Phong không?”

Tuyết My ngẫm nghĩ một chút, kết luận: “Xét về ngoại hình, trai xinh gái đẹp. Còn những chuyện khác, tớ không biết.”

Lâm Việt chen vào: “Cậu nghĩ Minh Phong sẽ chú ý tới cậu sao? Cậu nghĩ một người xuất sắc đến hoàn hảo như thế sẽ thích cậu sao?”

Liễu Như đáp: “Tớ không xinh sao? Gia thế tớ không tốt sao?”

“Có những thứ đó thì đã sao? Thích nhau vì những thứ đó thì có ý nghĩa gì chứ?”

Liễu Như khựng lại một chút, sau đó chân thành nói: “Chuyện đó không quan trọng. Chỉ cần được ở gần cậu ấy, âm thầm thích cậu ấy, như vậy cũng đủ lắm rồi. Đương nhiên tớ cũng ôm nhiều hy vọng rằng Minh Phong cũng sẽ đáp lại tình cảm của tớ, nhưng mà cũng không quá quan trọng. Thích một người chỉ đơn giản là thích thôi, không có quá nhiều yêu cầu.”

Lâm Việt kinh ngạc, hôm nay Liễu Như lại nói ra những lời trưởng thành như thế. Thì ra, con gái vẫn chỉ là con gái thôi, dù có mạnh mẽ đến mức nào cũng sẽ có những suy nghĩ mong manh như sâu sắc như nhau.

Tuyết My đứng lên: “Liễu Như, khi nào cậu mới bắt đầu thực hiện những tâm nguyện này?”

Liễu Như lấy lại tờ giấy viết lên những tâm nguyện của mình, vô cùng trân trọng: “Tớ cũng không biết. Khi nào tớ và Minh Phong chính thức hẹn hò thì mới có thể thực hiện được. Còn bây giờ, tạm thời tớ sẽ cất nó thật kĩ, mỗi ngày suy nghĩ, bổ sung thêm những chuyện mình muốn làm, khiến cho danh sách này hoàn chỉnh và đầy đủ hơn.” Liễu Như nói tiếp: “Tớ muốn nhờ các cậu một chuyện!”

“Chuyện gì?” Cả hai đồng thanh đáp.

“Làm chỗ dựa tinh thần cho tớ. Tớ đã sớm đoán được con đường chinh phục chàng trai được nhiều người mến mộ sẽ khó khăn đến cỡ nào, sẽ có những lúc buồn tủi, những lúc bị quan, những lúc muốn buông xuôi. Những lúc đó chỉ cần các cậu động viên, an ủi, tớ tin mình có thể vượt qua.”

Chuyện này không cần Liễu Như phải mở miệng nói, Lâm Việt và Tuyết My cũng sẽ làm như vậy, bởi bọn họ là những người bạn thân thiết của nhau.

Bạn có thể dùng tiền để chiếm được thân thể của một người, nhưng bạn sẽ không thể dùng tiền mua được trái tim của người đó.

Bạn chỉ có thể dùng trái tim để mua trái tim, dùng tình yêu để đổi lấy tình yêu.

Cái gì trên đời cũng đều có cái giá của nó, để sở hữu hạnh phúc, bạn nhất định phải trải qua khổ đau.

Con đường chinh phục Minh Phong của Liễu Như chỉ mới bắt đầu. Điểm đích có chào đón Liễu Như hay không, thời gian sẽ trả lời.

((Những bình luận, góp ý của các bạn là nguồn động lực hiệu quả nhất để tác giả có thể viết tiếp những chương truyện sau.)))

11. Chương 11. Một Phút Nói Được Một Câu

Chương 11. Một phút nói được một câu

Liều Như, Tuyết My và Lâm Việt cùng nhau đến lớp dưới ánh bình minh tinh mơ. Vì thời điểm này còn khá sớm nên chỉ có thưa thớt vài học sinh xuất hiện.

Liều Như nhìn qua nhìn lại: “Có phải chúng ta đến trường hơi sớm rồi không?”

Lâm Việt từ nãy giờ vẫn không ngừng ngáp ngủ: “Bây giờ cậu mới biết sao? Liều Như, có phải chúng ta là bạn tốt không?” Câu hỏi chứa ý nghĩ thâm sâu.

Liều Như cũng bắt đầu không giải thích được, hỏi ngược lại: “Nói thẳng, đừng dài dòng, lần sau còn dài dòng nữa sẽ bị ăn đấm.” Liều Như cung tay lại, hươ hươ trước mặt Lâm Việt.

Lâm Việt tựa như bị thiếu máu, mặt mày trở nên tái xanh: “Được, được, vị tiểu thư này, nếu chúng ta là bạn tốt, sau này có chuyện gì thì dờn nểng lên thiên đình hãy tìm tớ, ngàn lần cầu xin cậu đừng gọi tớ đến sớm như vậy.”

Thì ra là có ý này. Liều Như liếc nhanh Lâm Việt một cái rồi không nói gì nữa. Lâm Việt có chút sợ sệt lùi ra đằng sau Tuyết My, chậm rãi đi, mục đích là để né tránh Liều Như.

Tuyết My có chút sảng khoái: “Khí trời hôm nay thật tốt. Có thể hít thở bầu không khí tuyệt vời như thế mỗi ngày thì tốt biết mấy.”

Liều Như cũng cảm thấy như vậy: “Đúng vậy, đúng vậy. Chỉ có những người thông minh như hai chúng ta mới thấy được cái lợi ích của việc thức sớm.” Liều Như cố ý nhìn chằm chằm Lâm Việt.

Lúc này Lâm Việt mới thò đầu ra: “Ý cậu nói là tớ không thông minh?”

Liều Như lắc đầu: “Không phải là không thông minh, mà là quá ngu ngốc!!” Khẩu khí đầy châm chọc.

Lâm Việt không biết nên phản bác lại như thế nào, đành im lặng, cúi đầu nhìn mũi giày, bước tiếp.

Tuyết My không định tham gia vào cuộc trò chuyện này, chỉ là lẳng lặng ở bên ngoài xem kịch mà thôi.

Rất nhanh, cả ba người đã đến lớp của Liều Như. Tuyết My đứng ở trước cửa nhìn vào bên trong, đảo cặp mắt nhìn khắp lớp, cuối cùng hỏi Liều Như: “Hoàng tử trong mộng của cậu chưa đến lớp sao?”

Liều Như cũng nhìn vào trong lớp, một hồi mới lắc đầu: “Chưa!” Giọng nói thì bình thường, nhưng bên trong nội tâm không hề bình thường.

Lâm Việt cũng xen vào: “Thế mà tớ còn tưởng cậu đến lớp sớm là vì nôn nóng, muốn sớm được gặp Minh Phong. Xem ra tớ đã đoán sai rồi.”

“Cậu nghĩ tớ là người không biết sĩ diện như thế sao??” Liều Như không hài lòng: “Được rồi, tạm biệt các cậu tại đây, học tốt!” Thật ra trong lòng của Liều Như cũng mong là Minh Phong sẽ đến lớp sớm, như vậy thời gian ngắm nhìn Minh Phong của cô cũng sẽ kéo dài thêm được một chút.

Lúc Lâm Việt và Tuyết My định đi về lớp của mình thì đúng lúc gặp phải Minh Phong, Đình Nam và Đức Hải. Ba người vẫn là đội hình di chuyển cũ, Minh Phong đi ở chính giữa, Đình Nam đi ở bên trái Minh Phong, Đức Hải thì đi bên phải Minh Phong. Người đi chính giữa giống như thiên thần của trái đất, trên đầu tựa như có vòng hào quang lấp lánh, khắp người tỏa ra thần khí ung dung, đẹp trai rạng ngời, cộng thêm sức quyến rũ không thể chối từ.

Gió sớm không chút ý tứ thổi qua, làm vạt áo đồng phục của Minh Phong lay động. Minh Phong cũng không có chút ý tứ gì, đã làm lòng của Liễu Như lay động không hề nhẹ, nhưng mà cũng không thể trách Minh Phong. Đẹp trai không phải là một cái tội.

Lâm Việt đột nhiên nhìn sang Liễu Như, to giọng nói: “Liễu Như, chúc cậu sớm nhất được vàng!” Nói xong, cười muốn té miệng, bỏ chạy.

Tiếp theo là Tuyết My, nhưng lần này thì có vẻ bớt kích động hơn: “Liễu Như, Minh Phong đã tới rồi kìa. Hạnh phúc đang ở gần, hãy dùng lòng sắt nhốt lại.” Nói xong cũng bỏ đi.

Liễu Như có chút mắc cỡ. Cái gì mà sớm nhất được vàng chứ? Cái gì mà hạnh phúc đang ở gần? Cái gì mà phải nhốt vào lồng. Ai cho phép cậu gọi tên Minh Phong, lỡ người khác nghe thấy thì sao? Liễu Như có muôn vạn câu trách móc muốn nói với hai người kia, nhưng người đã không còn ở đây, cô cũng đành tự trách tự nghe. Trên mặt của Liễu Như bắt đầu bị nhuộm màu đỏ, tay chân của cô cũng bắt đầu run lên vì hồi hộp.

Liễu Như à, thật ra thì cũng không cần lo lắng, bởi vì lời hai người kia mới vừa nói, người trong lớp đã nghe không sót một chữ, kể cả Minh Phong đang đi lại.

Liễu Như có chút lúng túng, không biết phải làm gì tiếp theo. Trong lúc cô đang đắn đo thì Minh Phong đã lướt ngang người cô mà đi vào lớp. Minh Phong không hề chú ý tới Liễu Như, vẫn như cũ ngồi xuống chỗ của mình, lấy tập vở ra dò bài.

Liễu Như định mở miệng hỏi Minh Phong, nhưng mà đã bị chặn lại, bởi Đinh Nam đã nhanh hơn một bước: “Chào cậu, Liễu Như!” Trên mặt mang theo nụ cười tươi rói.

Liễu Như cũng lịch sự chào lại: “Chào cậu!”

“Chắc Như chưa biết tên mình. Mình tên là Đinh Nam, là lớp phó lao động của lớp. Nếu sau này cậu vi phạm nội quy của trường lớp, bị phạt trực vệ sinh, thì mình sẽ làm giúp cậu hoặc là giảm nhẹ công việc trực cho cậu.”

Đức Hải đứng ở kế bên, cặp kính cận dày hơn hôm qua: “Cậu cũng vừa thôi, có cần phân biệt đối xử rõ ràng như vậy không? Từ trước tới giờ cậu chưa hề giúp tớ quét lớp một lần. Còn nữa, cậu có cần nói nhiều như vậy không? Liễu Như cũng đâu yêu cầu cậu giới thiệu đâu. Còn nữa, bạn bè mới quen mà đã gọi tên thân thiết như vậy. Cậu có ý đồ gì?”

Đinh Nam lập tức dùng tay dùng sức che miệng Đức Hải lại: “Không cho phép cậu nói nữa. Cậu ép tớ dùng vũ lực sao?” Đinh Nam nhìn sang Liễu Như: “Thật xin lỗi, một chút nữa nói chuyện nhiều hơn. Bây giờ không thể tiếp tục làm quen nhau rồi.”

Liễu Như cười, nụ cười tự nhiên không phải gượng ép: “Được, còn nhiều cơ hội mà.”

Chỉ một câu nói mà đã làm Đinh Nam mê muội. Đinh Nam tiếp tục một tay che miệng Đức Hải, một tay không chế không cho Đức Hải trốn thoát. Hai người cứ như thế mà đi về chỗ. Người trong lớp thấy cảnh này tựa như đang xem hài, cười không ngớt.

Liễu Như cũng trở về chỗ ngồi của mình. Cô vừa đi vừa nhìn Minh Phong, trong khóe mắt trào ra vô số tia vui vẻ. Minh Phong, cậu có thể bớt làm cho người khác say mê cậu được không? Một chút thôi cũng được. Đương nhiên những lời này Liễu Như chỉ dám suy nghĩ trong đầu, dù có cho vàng đi nữa cô cũng sẽ không đủ can đảm nói thẳng với Minh Phong.

Ngồi xuống chỗ ngồi chưa được bao lâu, Liễu Như rốt cục cũng không kiềm chế được, đứng lên, tiến lại gần Minh Phong.

“Minh Phong, nói chuyện một chút được không?” Chỉ là một lời yêu cầu đơn giản, nhưng mà phải dùng rất nhiều sức, phải tốn rất nhiều mồ hôi Liễu Như mới có thể xuất khẩu ra khỏi miệng.

Minh Phong không hề âm lại. Liễu Như cũng biết Minh Phong là người được tạo ra từ băng ở Bắc cực, nhưng không ngờ lại lạnh lùng đến mức như thế. Lúc Liễu Như sắp nói thêm một câu nữa, Minh Phong mới chịu ngẩng đầu lên, nhân nhật mở miệng: “Có chuyện gì? Có một phút để nói!”

Liều Như ngó người trong vài giây, sau đó lại tốn thêm vài giây để vui vẻ, để nặn ra nụ cười: “Một phút sao? Làm sao đủ? Thêm một chút nữa được không? Năm phút đi, à không, mười phút đi, khuyến mãi thêm thời gian đi.”

“Còn hai mươi chín giây!~” Minh Phong bất chấp Liều Như nói gì, trả giá ra sao, cậu vẫn giữ giới hạn một phút ban đầu.

Liều Như tá hỏa, dây thần kinh hoạt động hết công suất, chuẩn bị đứt lìa. Vài giây ngắn ngủi còn lại đang trôi qua nhanh chóng, trong lúc bối rối, Liều Như thật sự chẳng biết nên nói cái gì, bởi vì cô có một núi câu hỏi muốn phỏng vấn Minh Phong.

“Còn mười giây nữa!~” Mỗi lần Minh Phong mở miệng là mỗi lần Liều Như muốn bùng nổ.

“Cho tớ xin số điện thoại được không?” Rốt cục Liều Như cũng đưa ra câu hỏi. Liều Như không phải là hỏi bừa, cô có suy nghĩ của riêng mình. Có được số điện thoại của Minh Phong, cô có thể hỏi bất kì điều gì mà không cần sợ hết thời gian, chỉ sợ không đủ tiền để nhắn tin hay gọi điện hỏi thôi.

“Hết giờ!” Minh Phong lại mở miệng.

Liều Như thở phào nhẹ nhõm: “Kịp rồi nhé! Bây giờ cậu có mười phút để trả lời!”

Minh Phong lảng tránh ánh mắt của Liều Như: “Không muốn cho ai số điện thoại!” Chưa tròn một phút Minh Phong đã trả lời xong.

Câu trả lời nằm ngoài dự kiến của Liều Như.

(Những góp ý của các bạn là động lực hiệu quả nhất cho tác giả.)

12. Chương 12. Không Đáng Bạn Tâm

Chương 12. Không đáng bạn tâm đến

Liều Như nghe thấy câu trả lời của Minh Phong, có chút bất ngờ, cũng có chút thất vọng: “Cậu không muốn cho tớ số điện thoại thật sao?” Liều Như còn sót lại một nửa tia hy vọng, mong rằng Minh Phong chỉ là đang đùa với mình.

Xem ra Liều Như phải thất vọng một lần nữa rồi. Minh Phong khẽ gật đầu một cái, thái độ vẫn bình thường. Liều Như bất giác đứng trơ người trong một lát.

Bàn trên, Đức Hải đưa cùi chỏ đụng đụng Đình Nam đang nhìn Liều Như và Minh Phong: “Làm gì mà nhìn say sưa quá vậy? Cũng đâu phải là phim ảnh lãng mạn gì đâu.” Nói xong đẩy cặp kính cận lên.

Đình Nam vẫn không thay đổi tầm mắt: “Tớ nóng lòng muốn xem diễn biến tiếp theo.”

Đức Hải nói tiếp: “Cậu đã nghĩ thông suốt chưa? Liều Như cũng đã có người thích của cô ấy rồi, hơn nữa lại là đại giáo chủ của chúng ta. Cậu nên sớm từ bỏ đi. Còn không, quyến rũ người yêu của giáo chủ sẽ bị trọng tội, đầy ra đảo hoang.”

Đình Nam vỗ lên đầu Đức Hải một cái: “Cậu muốn bị đánh sao?” Im lặng một chút, Đình Nam nói tiếp: “Không từ bỏ! Nếu như Minh Phong không chịu nắm bắt cơ hội, tớ sẽ thừa thắng xông lên.”

Đức Hải ôm đầu, nhàm chán nói: “Đừng vì người đẹp mà làm ảnh hưởng tới tình cảm anh em của chúng ta.”

Liều Như sau một hồi đấu tranh tư tưởng, cuối cùng mỉm cười, nghĩ thông suốt: “Được, được thôi. Minh Phong, cậu không muốn cho tớ số điện thoại của cậu, vậy thì đừng trách tớ sẽ đeo bám cậu không rời.” Cũng không phải là uy hiếp người khác.

Minh Phong nheo mắt lại: “Tùy!~”

Lúc Minh Phong neho mắt lại như vậy, cậu ấy cũng không hề xấu đi, mà ngược lại có gì đó rất đẹp mắt, rất quyến rũ. Dĩ nhiên, điều này là suy nghĩ của Liễu Như. Liễu Như cười càng ngày càng vui vẻ, vốn chỉ là nói giỡn nhưng không ngờ lại nhận được câu trả lời như thế: “Vậy là cậu đồng ý cho tớ đeo bám cậu sao? Tớ có thể mặt dày mày dạn nghĩ như thế không?”

“Tùy!~” Minh Phong lập lại.

“Cậu có thể nghiêm túc một chút không?”

Tiếng chuông vào học đình tai nhức óc vang lên, cắt đứt cuộc trò chuyện giữa hai người bọn họ. Thầy giáo chủ nhiệm bước vào lớp. Cả lớp thấy sắc mặt không được tốt của thầy chủ nhiệm, trong lòng có chút lo sợ.

Thầy chủ nhiệm đứng ở trên bục giảng, nhìn xuống lớp, đồng dạng nói: “Các em, một thời gian nữa trường chúng ta sẽ tham gia chương trình ‘Trải nghiệm thực tế cho học sinh cấp ba’. Hiện tại chưa có thông tin gì nhiều về chương trình này, nhưng hôm nay thầy nói trước cho chúng ta chuẩn bị tinh thần. Toàn trường phải tham gia đầy đủ, không ai được phép không tham gia nếu không có lý do đặc biệt!”

Cả lớp đồng thanh dạ một tiếng. Âm thanh kéo dài lê thê, kèm theo vô số chán ngắt, mệt mỏi, khó chịu của bọn học sinh. Các hoạt động ngoại khóa do trường tổ chức luôn là những hoạt động tốn sức nhất, cực khổ nhất.

Liễu Như thấy mọi người trong lớp đều tỏ ra thái độ không thích hoạt động sắp tới, duy chỉ có Minh Phong là nằm ngoài số đông. Liễu Như nghiêng đầu về phía Minh Phong, đưa hai tay lên che miệng lại, nói nhỏ: “Minh Phong, Minh Phong!~”

Một phút sau vẫn không thấy Minh Phong quay qua nhìn mình, Liễu Như nghĩ rằng âm lượng nhỏ như vậy Minh Phong chắc là không nghe, nhưng không thể nói lớn, sẽ bị người khác nghe thấy. Liễu Như xé một tờ giấy tập, dùng viết đỏ viết lên đó vài dòng chữ, viết một cách nắn nót, cuối cùng còn vẽ hình mặt cười để kết thúc. Liễu Như vò tờ giấy lại thành một cục giấy xấu xí, thấy mọi người trong lớp đều chỉ chú ý tới thầy chủ nhiệm đang viết bài trên bảng, biết thời cơ đã đến liền ném nó tới chỗ của Minh Phong.

Nhưng không may, tờ giấy lại rơi trúng chân của Đức Hải. Đức Hải nhặt cục giấy lên, nhìn xung quanh liền thấy Liễu Như đang tích cực ra dấu, miệng lẩm bẩm điều gì đó. Đức Hải không cần dùng tới chất xám cũng biết được Liễu Như muốn nói gì, liền thấy cục giấy méo mó lên trên bàn của Minh Phong: “Có người gửi!”

Minh Phong nhận lấy cục giấy, quay qua nhìn Liễu Như, liền thấy Liễu Như lại là đang cười. Người này, lúc nào cũng cười với mình, là bị thần kinh sao? Đối với người khác cô ấy cũng nở nụ cười như thế sao?

Đình Nam lắc lắc đầu không hài lòng: “Đức Hải, cậu lầm rồi. Liễu Như gửi cho tớ, không phải Minh Phong!” Nói xong, đưa tay ra định cướp cục giấy ở trên bàn Minh Phong làm của mình, nhưng không ngờ Minh Phong đã phòng thủ sẵn. Cục giấy không cánh mà bay, không còn nằm ở trên bàn nữa. Thật ra thì lúc Đình Nam nói chuyện với Đức Hải, Minh Phong đã âm thầm đem nhét cục giấy vào trong túi quần.

Đình Nam nghi ngờ nhìn Minh Phong: “Cậu đã thử tiêu bức thư tình đầu tiên mà Liễu Như gửi cho tớ?” Đình Nam à, thật ra cậu đã quá ảo tưởng sức mạnh rồi!!

Minh Phong không thay đổi sắc mặt, vẫn vô cảm xúc như cũ: “Cậu bớt ồn ào một chút đi! Không muốn học thì để người khác học!”

“Minh Phong đẹp trai, thật ra, cậu đã giấu rồi phải không?” Đình Nam hỏi tiếp.

“Giấu cái gì?”

“Thứ mà Liễu Như vừa gửi đấy!”

Minh Phong nhần mắt lại: “Phủ định của không phải!”

Đức Hải làm thông dịch viên cho Đình Nam: “Ý Minh Phong nói là ‘phải’ đó!”

Đình Nam gõ mạnh vào đầu Đức Hải một cái: “Không cần cậu nói tớ cũng biết!”

Đức Hải không phản công lại, chỉ mắng thầm trong bụng: Đình Nam đã ngốc lại còn nói xạo!

Tiếng chuông tan học quen thuộc lại vang lên, đúng theo ý nguyện của bọn học sinh. Bọn họ ra về như bây giờ, ông vợ tổ. Đình Nam chuẩn bị ra về cùng Đức Hải, thấy Liễu Như vẫn còn ngồi trong lớp, tập vở vẫn chưa cất dọn vào cặp, có chút nghi vấn: “Cậu không định về sao Liễu Như?”

Liễu Như âm ừ, không biết nên nói thế nào: “À, thì, à, một chút nữa mới về. Tổ đang chờ bạn, bây giờ về kí túc xá một mình thì chán lắm.” Nói xong còn cố nặn ra một nụ cười tự nhiên nhất có thể. Thật ra thì Liễu Như cũng không muốn nói dối, nhưng càng không thể nói ra sự thật là cô muốn nói chuyện riêng với Minh Phong.

Đình Nam và Đức Hải cùng nhau rời khỏi. Bây giờ, nơi phòng học chỉ còn dư lại Liễu Như và Minh Phong. Liễu Như cảm thấy rất cảm ơn ông trời đã chiếu cố mình, tạo ra không gian thuận lợi như thế để tiếp xúc nhiều hơn với Minh Phong.

Liễu Như bắt chuyện trước: “Minh Phong, cậu chưa trả lời bức thư mình gửi.”

Minh Phong quải cặp lên, hồ hững nói một câu: “Chưa đọc!” Sau đó thì bước về phía cửa lớp.

Liễu Như từ đằng sau nói tới: “Không sao, đọc xong rồi trả lời cũng được. Hi~ hi~ ” Mặc dù có chút kì quặc nhưng mà Liễu Như không kìm chế được cảm xúc, bật cười thành tiếng.

Đáp lại Liễu Như chính là bước đi càng ngày càng xa của Minh Phong. Khóe miệng Liễu Như thay đổi hình dạng, cong lên. Minh Phong, cậu ấy đúng thật là hoàn hảo, ngay cả dáng đi cũng khiến cho lòng người lay động.

Không biết từ lúc nào, Liễu Như bắt đầu có thói quen lặng lẽ quan sát, lặng lẽ khen ngợi Minh Phong.

Tuy là Minh Phong vô cùng sắt đá với cô, nhưng cô không hề bận tâm đến chuyện này. Bận tâm thì sẽ được lợi ích gì? Chỉ làm cho mình thêm suy nghĩ nhiều mà thôi. Thôi thì cứ cố gắng làm quen, lâu ngày sẽ trở nên quen thuộc và bình thường. Còn nữa, biết đâu sau này mình sẽ biến cậu ấy thành nắng sớm tràn ngập ấm áp.

(Những góp ý của các bạn chính là nguồn động lực hiệu quả nhất cho tác giả.)

(Thông tin tác giả:

Nghệ danh: Liêu Phong

Năm sinh: 1999

Cung: Thiên Bình

Facebook: facebook.com/phong.lieu.524

Giới tính: NAM)

13. Chương 13. Chuyện Muốn Nói Còn Rất Nhiều

Chương 13. Chuyện muốn nói còn rất nhiều

Ngày hôm sau, Liễu Như đến lớp vô cùng sớm, nhưng mà không có rủ thêm Tuyết My và Lâm Việt. Liễu Như cũng không phải người không biết đạo lí, mặc dù hai người nọ là bạn thân của cô nhưng cô cũng không thể lợi dụng, không thể gây ảnh hưởng không tốt tới họ.

Liễu Như đến lớp sớm cũng không phải là không có dụng ý. Cô muốn đến lớp sớm vì nôn nóng được gặp Minh Phong, mặc dù cô biết là Minh Phong cậu ấy không hề tới sớm. Từ khi gặp được Minh Phong, đêm nào Liễu Như cũng trằn trọc mong trời mau sáng, mau mau sáng hoặc là mong những tiết học trên lớp kéo dài mãi, chỉ cần có thể thấy được cậu ấy trong tầm mắt là cô đã mãn nguyện lắm rồi.

Liễu Như là người đến sớm nhất, một mình cô ngồi trong lớp, đưa ánh mắt nhìn từng bạn học lần lượt vào lớp. Chẳng mấy chốc, chỗ ngồi trong lớp sắp bị lấp đầy bởi người.

Lúc này, Đỗ Duy Nhất mặc chiếc áo khoác màu đỏ sọc ca rô vàng vô cùng nổi bật, trên đầu đội chiếc nón có chữ ‘monster’ màu xanh, vai đeo balô, tay xách quà vật đi vào lớp. Người này vừa đi vừa liếc xéo sang Liễu Như, trong đôi mắt ấy phát ra vô số tia thù hận.

“Liễu Như, có ai tìm cậu ở ngoài cổng trường kìa!!” Đỗ Duy Nhất mở miệng với thái độ vô cùng cáu gắt.

Liễu Như cũng không quan tâm đến thái độ đó: “Người nào vậy?”

Đỗ Duy Nhất cáu gắt thêm: “Không biết!!” Nói xong chẳng thèm nhìn Liễu Như một cái, mạnh tay để sách tập xuống bàn làm nó phát ra âm thanh chói tai, kiểu như dằn mặt Liễu Như.

Người trong lớp cũng đã sớm quen được tính tình khó chịu này của Duy Nhất. Liễu Như ngoài mặt thì không quan tâm đến thái độ của hắn, nhưng trong lòng chỉ muốn nhào lên phía trước dạy dỗ cho hắn một trận nhớ đời. Nếu như là học ở trường cũ, cô sẽ chẳng hề phân vân mà lập tức ra tay dạy dỗ người khác, nhưng mà bây giờ thời thế thay đổi, cô đã chuyển sang trường mới, ở trường mới này có một người khiến cô không thể tự tiện động thủ tay chân được. Cô muốn giữ hình tượng một nữ sinh trung học thuần thực, dịu dàng, tốt tính, hòa đồng, thân thiện, vui vẻ...

Liễu Như ra khỏi cửa lớp, đang chuẩn bị xuống lầu thì gặp Đình Nam và Đức Hải đang đi lên. Đình Nam hòa nhã: “Chào cậu, Liễu Như!~”

Liễu Như thấy đội hình hai người, tò mò hỏi: “Minh Phong không đi cùng hai cậu sao?”

“Không, cậu ấy nói là có công chuyện, bảo chúng tớ đến lớp trước.”

Liễu Như gật đầu một cái: “Ra là vậy. Vậy tớ đi công chuyện nhé!”

Đình Nam cũng tò mò: “Cậu đi công chuyện gì?”

Liễu Như vừa bước từng bước xuống cầu thang, vừa trả lời: “Có người muốn gặp tớ ở ngoài cổng.”

Đình Nam nhìn bóng lưng của Liễu Như, không dám hỏi là người nào. Đức Hải và Đình Nam tiếp tục đi.

“Cậu xem, lúc này người ta chẳng thèm chào cậu mà chỉ hỏi han Minh Phong thôi.” Đức Hải vẫn chăm chú vào cuốn sách trên tay, miệng lẩm bẩm.

Đình Nam khoác tay lên trên vai Đức Hải: “Người anh em, cậu nói thử xem, Liễu Như có phải là rất đẹp không? Mỗi ngày tớ đều nhìn cô ấy nhưng không hề thấy nhàm chán. Đại giáo chủ của chúng ta đúng là có phúc hưởng.”

“Tớ vẫn là câu nói cũ, cậu nên sớm từ bỏ hy vọng đi!”

Liễu Như đứng trước cổng trường, nhìn qua nhìn lại, chỉ thấy học sinh với học sinh. Liễu Như tự trách mình lúc này không hỏi Duy Nhất người cần tìm mình có hình dạng như thế nào, để bây giờ đồng người như thế này thì làm sao cô biết chính xác là ai muốn tìm cô chứ?

“Tôi là Liễu Như, có ai muốn gặp tôi sao?” Liễu Như vận âm lượng lớn nhất, lặp đi lặp lại câu này hai ba lần. Cuối cùng đáp lại cô chính là ánh nhìn kì quặc của người khác nhìn cô. Cũng có một số người bất ngờ, nghe danh Liễu Như xinh đẹp đã lâu, hôm nay mới được tận mắt thấy. Đúng là giống với tin đồn, Liễu Như cô gái này vô cùng xinh đẹp!

Học sinh ở bên ngoài trường càng ngày càng thưa thớt. Liễu Như vận mi lại, đâu có thấy ai muốn tìm mình đâu. Kì lạ! Liễu Như đưa tay xoa xoa cổ họng có chút đau rát.

Tiếng chuông vào học tan lên, bác bảo vệ nói với Liễu Như: “Còn không mau vào, nếu không khóa cổng rồi sẽ không được vào nữa.”

Liễu Như chậm rãi sải từng bước đi lên lớp. Lúc đi lên lầu thang, cô cảm nhận được, ngoài tiếng bước chân của cô ra thì còn tiếng bước chân của ai đó ở đằng sau. Ngay lập tức, người đằng sau lộ diện. Minh Phong vượt qua mặt Liễu Như đi về phía trước. Liễu Như nhìn Minh Phong hai tay bỏ vào túi quần, ung dung đi, món đồ chơi trong ngực trái của cô có chút đập nhanh. Minh Phong chỉ đơn giản là đi cũng xinh đẹp động lòng người đến như vậy.

Liều Như gấp rút đuổi theo Minh Phong: “Này Minh Phong, chẳng phải tớ là người cuối cùng bước vào cổng sao? Lúc nãy tớ nhớ bảo vệ đã đóng cổng rồi, sao cậu lại vào được? Bác bảo vệ nói là đóng cổng rồi sẽ không cho vào nữa mà.”

Minh Phong trả lời: “Cần có thủ thuật!”

Liều Như khen ngợi: “Cậu thật đúng là lợi hại! Lúc nào rảnh chỉ cho tớ vài mảnh khốe được không?”

“Cái này phải tự mài mò, không được ăn cắp mảnh khốe của người khác!” Minh Phong nhàn nhạt mở miệng.

Nội dung chẳng có gì gọi là hài hước nhưng lại khiến Liều Như cong miệng cười lên: “Đã hiểu! Xem ra muốn cửa đổ ai đó cũng phải tự mình nghĩ cách, không nên học theo cách của người khác!” Lời nói ra hoàn chỉnh, Liều Như vội vã bùm miệng lại, chết rồi, chết rồi, mình vừa nói ra câu ngu ngốc gì vậy? Không xong rồi!

Minh Phong nhếch miệng: “Bớt nói nhảm lại!”

Liều Như tựa như bị đốt cháy, gương mặt đỏ rần lên, cô dùng hai tay muốn che gò má lại, nếu để Minh Phong thấy sẽ rất xấu hổ: “Cậu đã đọc bức thư hôm qua tớ gửi chưa?” Đổ đề tài là cách tốt nhất.

Minh Phong chẳng hề suy nghĩ, hồi âm: “Chưa, cục giấy đó quá xấu nên đã vứt vào thùng rác rồi.”

Lời nói tựa như một mũi tiêm, chích vào da thịt Liều Như, khiến nó tê cứng: “Không sao!” Liều Như nghĩ, cũng không thể trách Minh Phong, có trách thì trách mình: “Vây tớ hỏi luôn, cậu không ghét hoạt động ngoại khóa sắp tới của trường sao?”

“Ghét? Ghét thì có thể không tham gia sao?”

“Thì ra cậu cũng chán ghét nó!”

Liều Như chợt dừng lại, say sưa ngắm nhìn Minh Phong không ngừng đi ở đằng trước. Minh dừng, Minh Phong sẽ không dừng. Liều Như lại vội vã đi gần Minh Phong, suốt quãng đường chỉ im lặng, không nói lời nào.

Chỉ còn qua vài phòng học nữa là tới lớp. Liều Như quyết định lấy hết can đảm ra nói: “Minh Phong, thật ra thì hôm nay, kiểu tóc mới này của cậu rất đẹp, rất hợp với cậu!” Trong vùng suy nghĩ của mình, Liều Như nghĩ rằng kiểu tóc này giúp cho Minh Phong có phần ấm áp, dễ thương hơn. Kiểu tóc trước mặc dù khiến Minh Phong đẹp trai hơn gấp bội lần nhưng cũng khiến cậu ấy lạnh lùng hơn gấp bội lần.

Minh Phong cũng dừng lại, quay người ra đằng sau: “Còn chuyện gì muốn nói nữa không?”

Liều Như dùng sức gật đầu: “Tớ còn có rất nhiều chuyện muốn nói với cậu. Làm sao bây giờ? Có rất nhiều, e rằng có nói cả đời cũng không cạn kiệt.”

Câu trả lời đánh một đòn mạnh vào Minh Phong. Minh Phong bất động nhìn Liều Như, cũng khiến Liều Như bất động theo. Minh vừa nói điều gì sai sao?

Liều Như quả thật không thể nhìn ra rốt cục Minh Phong đang nghĩ gì. Đôi mắt của cậu ấy trong suốt cứ như thủy tinh, hơn nữa rất sắc sảo. Minh Phong đứng trước mặt Liều Như, ngay phút chốc khiến mọi cảnh vật trong tầm mắt cô trở thành một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp.

Liều Như bước vào lớp liền hỏi Đỗ Duy Nhất: “Sao tớ không thấy ai hết vậy?”

Đỗ Duy Nhất tỏ ra không biết chuyện gì hết: “Làm sao tớ biết? Khi nãy quả thực có người tìm cậu mà.” Đỗ Duy Nhất cười âm hiểm ở trong lòng.

Ánh mắt hai người giao nhau, Liều Như cố dùng ánh sáng để soi rọi những thứ tối tăm trong con người Đỗ Duy Nhất. Cô có chút nghi ngờ chuyện này, hoặc là thật, hoặc là hắn đang chơi với mình. Nhưng mà, dù sao cũng được, tốt nhất nên không quan tâm đến kẻ tiểu nhân như thế, sau này nhất định phải đề cao cảnh giác.

(Những góp ý của các bạn chính là nguồn động lực hiệu quả nhất cho tác giả.)

14. Chương 14. Chuyến Xe Buýt Kỷ Niệm

Chương 14. Chuyến xe buýt kỷ niệm

Thành phố sau một đêm nghỉ ngơi lại vươn mình thức giấc. Liễu Như đã rời giường từ rất sớm. Cô nhanh chóng vệ sinh cá nhân, sau đó đi ra ngoài ban công đón bình minh.

Cô vận vẹo làm một vài động tác nhẹ, khởi động cơ thể, hít thở thật sâu, thật đều. Bầu không khí buổi sáng quả thực khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu. Liễu Như chợt cau mày, trách cứ: “Đúng là không thể tin vào bản tin thời tiết trên truyền hình được. Hôm nay trời trong lành, khoáng đãng như vậy thì làm sao có mưa được?” Tối qua trên ti vi có nói là hôm nay sẽ xuất hiện mưa giông, còn khuyên bảo mọi người ra đường phải cẩn thận, phải đem theo áo mưa, phải tìm chỗ trú an toàn... Toàn là lừa gạt người!

Tiếng điện thoại trong phòng vang lên, Liễu Như đi vào, cầm điện thoại lên liền thấy tên người gọi đến không ai khác chính là ba cô. Cô đưa tay chạm vào nút nhận cuộc gọi: “Chào buổi sáng, ba yêu~.” Giọng nói trều mền.

Ba Liễu Như cười, giọng cười không đựng hàng với người nào: “Chào buổi sáng, con gái yêu~. Con dạo này học hành thế nào rồi? Có tốt không? Sao hôm nay con dậy sớm thế? Ba còn tưởng con vẫn đang ngủ chứ.”

“Con biết hôm nay ba sẽ gọi tới sớm, cho nên mới chủ động thức sớm như vậy. Việc học hành thì vẫn ổn ba ạ!”

“Thế thì tốt. Ba hy vọng mình sẽ có cơ hội tặng quà cho đứa con gái cưng này!”

“Chỉ sợ ba không có đủ tiền để mua thứ con thích thôi.” Liễu Như cười đắc ý.

“Một chút con về nhà phải không? Mẹ con nhớ con lắm, ngày nào cũng mong tới ngày chủ nhật để được gặp con.”

Liễu Như gật đầu: “Chút nữa con sẽ về. Con cũng nhớ ba mẹ, nhớ gia đình chúng ta nhiều lắm.”

“Được rồi, mới xa ba mẹ một tuần mà đã nhớ nhõ. Vậy, một hồi ba bảo tài xế chạy đến rước con.”

“Không cần đâu ba, con đi xe buýt là được rồi. Hôm nay ba cứ để cho bác ấy nghỉ ngơi đi.”

“Con có biết đi xe buýt không đó?”

Liễu Như do dự trả lời: “Không biết thì đi cho biết. Con muốn tự lập, người khác làm được con cũng sẽ làm được.”

“Rất có chí khí, rất bản lĩnh. Được rồi, một hồi nói chuyện sau. Bây giờ ba đi giải quyết công việc đây!”

“Ba à, sao ba thích đem chuyện công ty về nhà vậy? Con muốn ba dành nhiều thời gian cho mẹ hơn.”

“Ba biết, ba biết!” Nói xong liền cúp máy.

Liễu Như đã từng nói đến vấn đề này rất nhiều lần, mỗi lần đều nghe được câu trả lời giống như vậy, nhưng mà tình hình vẫn không có gì thay đổi. Cũng không thể trách ba, công ty lớn như vậy, có rất nhiều việc cần giải quyết, hơn nữa là tâm huyết cả đời nên phải coi trọng.

Liễu Như ngồi trong phòng, nhìn ra phong cảnh ngoài kia thông qua khung cửa sổ. Trong đầu cô bất giác nhô ra một câu hỏi: “Hôm nay Minh Phong sẽ làm gì?” Cô chợt mỉm cười, chỉ cần nghĩ đến Minh Phong, không cần biết là vấn đề gì, cô cũng sẽ cười.

Liễu Như trở nên tươi tắn hẳn lên, cơ thể chứa đầy sức sống. Cô vừa chuẩn bị trở về nhà, vừa lắc lư cơ thể, nhịp nhịp ngón chân, từ trong khóe miệng phát ra một khúc nhạc dễ nghe, êm đềm và du dương.

Cho đến khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, ánh nắng đã bao trùm lấy bầu trời ngoài kia. Liễu Như lại gần khung cửa sổ, kéo tấm rèm ra, những tia nắng không còn rơi vào bên trong phòng được nữa. Cô mới vừa mở cửa ra, liền gặp Đức Hải đang đi gần đó. Cô nhanh chóng khóa cửa phòng lại, đuổi theo: “Đức Hải!~”

Đức Hải cảm nhận được có ai đó đang kêu tên mình, dừng lại, xoay đầu: “Liều Như?”

“Cậu định đi đâu vậy?” Liều Như hỏi.

Đức Hải xoa xoa ót, có chút bối rối: “Đi mua chút đồ thôi!”

“Đồ gì vậy?”

Đức Hải đỏ mặt: “Liều Như, cậu đừng hỏi nữa, thứ tớ cần mua là dành cho con trai, con gái nhất định không nên biết.”

Liều Như nghe nói vậy, chỉ biết là đồ nhạy cảm, nhưng không biết chắc chắn là thứ gì. Liều Như quan sát Đức Hải từ trên xuống dưới, đôi mắt rất bí hiểm. Đức Hải bị ngắm kĩ như vậy đương nhiên là rất ngượng ngùng rồi: “Liều Như, cậu nhìn gì của tớ vậy?”

Liều Như đưa ngón tay trở ra, làm biểu tượng LIKE: “Rất tuyệt!~”

Đức Hải đưa hai tay che chỗ kín của mình lại: “Liều Như, cậu...” Không nói thành lời.

Liều Như thấy hành động kì quặc này, có chút khó giải thích: “Cậu bị làm sao thế? Hôm nay cậu thật sự trông rất tuyệt. Ăn mặc rất thời trang, trên mặt lại không có đeo kính cận nên vẻ đẹp trai nhân đôi.”

Đức Hải thở phào nhẹ nhõm, tự chửi mình đầu óc đen tối. Cậu lấy lại bình thường: “Cậu định đi đâu thế?”

“Tớ về nhà thăm ba mẹ!”

Đức Hải gật đầu. Liều Như nói tiếp: “Hôm nay Minh Phong cậu ấy...” Liều Như còn chưa nói hết câu đã bị Đức Hải cắt ngang: “Minh Phong đã ra ngoài từ sáng sớm rồi.”

“Để làm gì?”

“Chuyện này thì tớ không biết.”

Liều Như chất vấn: “Chẳng phải cậu là bạn thân của Minh Phong sao?”

Đức Hải một mặt thừa nhận, một mặt phủ nhận: “Đúng là vậy, nhưng mà, cậu ấy sống rất nội tâm, thêm nữa, sau giờ học thường biến mất một cách bất thường.”

Liều Như chưa kịp hỏi thêm đã bị Đức Hải từ chối: “Liều Như, đừng làm khó tớ. Tớ không thể trả lời cậu những câu hỏi có liên quan tới Minh Phong. Cậu ấy không thích đâu, tớ cũng không muốn bị đánh. Xin lỗi cậu!~” Nói xong liền chạy đi.

Mặc cho Liều Như gọi, Đức Hải vẫn chạy nửa sống nửa chết.

Liều Như đi bộ tới trạm xe buýt. Cô đứng ở đó chờ, không lâu sau chuyến xe buýt dừng lại. Liều Như bước lên, ngồi ở hàng ghế cuối cùng. Xe lăn bánh chưa được bao lâu lại dừng lại. Một đám đông người leo lên xe. Liều Như cũng chẳng có hơi sức đâu mà nhìn, cô chỉ chăm chú đọc cuốn tiểu thuyết đã chuẩn bị sẵn.

“Em có thể nhường ghế cho chị không?”

Một giọng nói yếu ớt hướng về phía Liều Như. Cô ngược mắt lên. Trước mặt cô là một phụ nữ mang thai, hình dạng bụng quá to, có chút khổ sở trên gương mặt. Liều Như hiểu chuyện, cất cuốn tiểu thuyết vào trong túi xách, vui lòng đứng lên nhường ghế cho người phụ nữ đó. Trên xe đã chật kín chỗ, Liều Như đành đứng. Nhưng không ngờ, cô lại gặp Minh Phong đang ngồi cạnh cô. Cô đứng còn cậu ấy thì ngồi. Khóe miệng Liều Như cong lên, tinh thần hưng phấn: “Minh Phong, thật là trùng hợp!~” Đúng là trên thế gian này vẫn tồn tại hai chữ trùng hợp.

Minh Phong nhìn Liều Như, ngay cả khi cậu ấy đeo khẩu trang kín mít thì cô vẫn nhận ra.

Một tay cầm tay vịn, một tay cầm giỏ xách, Liều Như nghiêng đầu sang nhìn Minh Phong. Mặc dù có chút chật chội, khó thở bởi vì đằng trước và đằng sau cô đều có người đứng, nhưng cô vẫn không than phiền, chỉ cần có Minh Phong ở đây là được rồi.

Liều Như muốn nói chuyện với Minh Phong, nhưng không biết nên nói cái gì mới thích hợp. Trong lúc cô đang phân tâm, đằng sau có một cái tay chạm vào hông cô. Liều Như cảm nhận được, nhẩn mặt, quay lại nhìn.

Một người đàn ông bụng phệ, gương mặt lộ rõ gian tà, nói: “Xin lỗi, chú không cố ý!”

Liều Như cũng không so đo, nhưng số lần hông cô bị người đó chạm càng lúc càng nhiều. Rốt cục chịu không nổi, cô tỏ vẻ cáu gắt: “Chú có thể cẩn thận hơn không? Tay chú cứ chạm vào hông cháu hoài là sao vậy?” Vì là chuyện tế nhị, cô chỉ muốn giải quyết êm đềm, không muốn nói to.

Người đàn ông không nói gì. Đột nhiên Minh Phong đứng lên, gương mặt không chút sắc thái: “Vào chỗ tôi ngồi!” Câu này giống câu ra lệnh hơn là câu yêu cầu.

Liều Như bất ngờ, không biết tại sao nhưng mà vẫn cứ làm theo lệnh của Minh Phong. Do vậy, tình hình đổi ngược, Liều Như ngồi chỗ của Minh Phong, Minh Phong thì đứng cạnh cô.

Sau đó Liều Như mới hiểu ra, trong lòng bùng lên một cảm giác ấm áp: “Cảm ơn cậu đã nghĩ cho sự an toàn của tớ.”

Minh Phong nhàn nhạt trả lời: “Chuyện không có gì để cảm ơn, chỉ vì muốn đứng thôi!”

Cô nhìn gò má của Minh Phong, nói: “Hôm nay cậu sẽ làm gì?” Câu hỏi mà cô chợt nghĩ ra lúc sáng.

“Làm những chuyện muốn làm thôi!” Trên vai Minh Phong quả ba-lô.

“Tớ thì sẽ về nhà thăm ba mẹ.”

Hồi lâu sau thấy đối phương im lặng, cô cũng không tiện nói thêm nữa. Liều Như dâng lên một dư vị khá tả ở nơi ngực trái. Chính chỗ này, Minh Phong mới vừa ngồi lên, cảm giác như hơi ấm của cậu ấy đang quấn chặt lấy mình.

Trải qua một chặng đường, xe buýt dừng lại. Hành khách bắt đầu đi xuống xe.

“Minh Phong, cậu đi đâu vậy? Có thể cho tớ biết được không?” Thấy Minh Phong chuẩn bị đi xuống, Liều Như gấp gáp hỏi.

Minh Phong không trả lời.

Xe buýt lại tiếp tục chạy. Liều Như mở cửa sổ xe buýt, thò đầu ra bên ngoài, gặng to giọng: “Chúc cậu chủ nhật vui vẻ!”

Minh Phong đứng ở bên lề đường, nhìn thấy đầu của Liều Như thò ra ngoài cùng chiếc xe buýt chạy càng ngày càng xa, đôi mắt chợt co nhú lại, người này quả nhiên là muốn chết sớm mà!

Liều Như ngồi ở trên xe, khuôn mặt không giấu được luyến tiếc.

(Những bình luận của các bạn là nguồn động lực quan trọng cho tác giả!)

15. Chương 15. Một Phần Của Cuộc Sống

Chương 15. Một phần của cuộc sống

Liều Như từ trong văn phòng phẩm của trường bước ra, thật trùng hợp gặp phải Đức Hải: “Hôm nay chúng ta thật là có duyên!”

Đức Hải cũng có chút bất ngờ: “Là cậu sao? Đúng là có duyên thật. Cậu về thăm nhà có vui không?” Đức Hải tìm chút gì đó để trò chuyện.

Hai người cùng đi cùng trao đổi. Liều Như đáp: “Hihi~ thật ra thì rất vui, nhưng mà ở trường còn vui hơn.” Cô chỉ đơn giản là nói ra suy nghĩ thật lòng của mình, chẳng hề suy nghĩ gì nhiều.

Thấy nét mặt tươi cười của Liễu Như, Đức Hải thấy có gì đó không phải, liền hỏi: “Tại sao? Mọi người thường nói ở nhà vui hơn ở trường cơ mà.”

Liễu Như nghiêng đầu, nhìn trực diện Đức Hải, không giấu được vui vẻ càng ngày càng lan tràn trong cơ thể: “Đương nhiên là có lí do rồi. Nhưng mà không thể cho cậu biết được.”

Đức Hải dùng ánh mắt dò xét nhìn thấu Liễu Như. Trong lòng cậu phần nào suy ra được lí do, nhưng không chắc lắm. Đức Hải cũng không phải là người nhiều chuyện, nếu như Liễu Như đã nói như vậy thì cậu cũng không muốn xen vào nữa. Vô tình, đôi mắt của cậu thấy được cuốn sổ màu đen nằm trong tay Liễu Như, hỏi: “Đúng rồi, quyển sổ cậu ôm trong tay là gì thế?”

Liễu Như nhìn cuốn sổ mà cô đang dùng hai tay ôm vào lòng, sau đó dùng sức nhiều hơn để ôm cuốn sổ đó: “Cậu không biết cuốn sổ này dùng để làm gì thật sao?”

Đức Hải đương nhiên là biết: “Viết nhật kí!”

Liễu Như dùng sức gật đầu: “Đoán đúng rồi. Tớ vừa mới mua ở trong tiệm văn phòng phẩm. Cậu xem, chọn cả ngày trời mới tìm được một mẫu đáng vừa mắt.” Có chút nói quá.

“Cậu cũng viết nhật kí sao?”

“Trước đây thì không có, nhưng bây giờ sẽ có. Ghi lại những cảm xúc hiện tại, để tương lai có cái để đọc lại cũng tốt.”

Đức Hải chỉ ậm ừ một tiếng, không nói gì thêm. Không khí giữa hai trở nên yên lặng, nhưng không lâu sau đó, yên lặng bị một người phá vỡ. Lâm Việt từ đằng xa không ngừng gào thét: “Liễu Như~~” Tiếp đến là chạy lại.

Liễu Như chẳng thèm chào một câu: “Cậu có cần gọi tên tớ lớn như thế không?” Cô trách cứ.

Lâm Việt đã quen với thái độ này của Liễu Như, quen quá hóa bình thường. Cậu chẳng qua là chú ý tới người đi bên cạnh Liễu Như. Lâm Việt hỏi nhỏ Liễu Như: “Người đó là ai vậy? Đâu phải Minh Phong, chẳng lẽ cậu thay đổi đối tượng sớm như vậy sao?”

Câu hỏi thô thể được đáp lại bằng một câu trả lời kinh động: “Cậu đừng ăn nói lung tung~~” Âm lượng khá lớn, Lâm Việt giật người, che hai bên tai lại. Dội tình thế ổn, mới nói tiếp: “Vị tiểu thư xinh đẹp, có thể cho bệ hạ biết người đó là chàng trai phương nào?”

Liễu Như gõ lên đầu Lâm Việt một cái: “Chúng ta đang sống trong thời hiện đại, cho nên không được phép dùng ngôn ngữ cổ đại. Hiểu chưa?”

Lâm Việt xoa xoa đầu. Liễu Như tiếp tục: “Người này là Đức Hải, học cùng lớp với tớ, là bạn thân của Minh Phong.”

“Vậy à?” Lâm Việt ngắm kĩ Đức Hải. Người con trai này nhan sắc có vẻ bình thường nhưng được cái rất trí thức. Ngay lập tức, trong lòng Lâm Việt nảy sinh một mối thiện cảm kì lạ với Đức Hải.

Ba người cùng nhau đi về khu kí túc xá của trường. Trong lúc đi, Lâm Việt không ngừng lén lút đưa ánh mắt nhìn về phía Đức Hải.

Vì trường học chia kí túc xá làm thành hai khu, một khu dành cho nam và dành cho nữ. Hai khu này nằm đối diện nhau, cách nhau bởi một khoảng sân rộng khoảng vài chục mét. Đức Hải chào tạm biệt Liễu Như: “Tạm biệt cậu!~”

Liễu Như cũng vui vẻ: “Chào cậu!~ Cậu nghỉ thử xem, tại sao trường lại chia kí túc xá thành hai khu riêng biệt vậy?”

Đức Hải đẩy cặp kính cận lên cao, suy nghĩ một chút, sau đó giải đáp: “Bởi vì học sinh cấp ba chúng ta là lứa tuổi mới lớn, suy nghĩ còn chưa chín chắn, cộng thêm những tò mò về giới tính tình dục, rất dễ dàng nảy sinh những chuyện ngoài ý muốn, để lại hậu quả xấu, cho nên nhà trường rất nghiêm khắc trong việc quản lí học sinh.”

Liều Như cũng thấy lời của Đức Hải hoàn toàn có cơ sở: “Cũng đúng! Nhưng mà, tớ nghĩ học sinh cấp ba yêu đương cũng không có gì xấu, đúng không?”

“Chuyện này mỗi người một quan điểm. Có người cho rằng yêu sớm như thế sẽ gây ảnh hưởng tới việc học tương lai.”

Liều Như nghe câu trả lời, thầm nghĩ mình thích Minh Phong cũng sẽ nhận lấy hậu quả như người ta nói sao? Việc học của mình sẽ giảm sút? Tương lai mình sẽ đen tối? Không, nhất định là không! Chỉ cần thích một cách đúng đắn thì sẽ không xảy ra những trường hợp như thế.

Lâm Việt này giờ vẫn âm thầm quan sát mọi cử chỉ, hành động của Đức Hải. Thấy Đức Hải điềm đạm như thế, Lâm Việt càng lúc càng có thiện cảm với người này.

Lâm Việt thấy Đức Hải đi về phía khu kí túc xá nam, tay chân trở nên vội vàng, chào tạm biệt Liều Như một cách sơ sài rồi nửa sống nửa chết đuổi theo Đức Hải.

Liều Như nhăn mày nhìn Lâm Việt đi bên cạnh Đức Hải, trên mặt cậu ấy mang theo nụ cười ngượng. Liều Như cũng biết Lâm Việt có ý gì, cũng không quan tâm lắm, chỉ mỉm cười rồi thôi.

Cùng thời điểm đó, Minh Phong và ba của mình đang ngồi trên bàn ăn tại một nhà hàng cao cấp. Nhà hàng này là một trong những nhà hàng cao cấp nhất thành phố, đồ ăn nổi tiếng là ngon miệng, cách bày trí rất đẹp mắt và chỉnh tề, phục vụ thân thiện và nhiệt tình. Chính vì những lý do đó mà nhà hàng rất đắt khách, hôm nay cũng không phải ngoại lệ. Tuy nhiên, không phải ai cũng có thể vào đây, chỉ có những người giàu có mới có thể, bởi vì giá cả rất đắt, chi phí cho một bữa ăn đơn giản nhất cũng phải mất hơn năm triệu.

Trên mặt Minh Phong không xuất hiện biểu cảm gì khác ngoài chán ghét và khinh thường, giọng nói có chút không hài lòng: “Ông nghĩ tôi sẽ thích ăn ở những nơi như thế này sao? Như thế thì ông đã lầm rồi.”

Ba của Minh Phong vẫn tươi cười: “Con không thích nơi này sao? Vậy chúng ta lập tức đến nhà hàng khác.” Nói xong, ông đứng dậy, cầm cái áo vest đặt trên lưng ghế lên, định đi nhưng lại bị Minh Phong làm cho đứng lại: “Ông muốn đi thì đi một mình đi.”

Ông khựng lại, trên mặt có điểm buồn bã, sau đó ngồi xuống ghế lại: “Minh Phong, thật ra con muốn ba như thế nào? Con ghét ba đến như vậy sao?”

Hồi lâu vẫn không nhận được hồi âm từ Minh Phong, ông nói tiếp: “Được rồi, ba cũng không trách con. À, đúng rồi, ba có mua cho con mấy quyển sách dạy kỹ thuật thổi sáo cùng với một cây sáo mới. Ba đã nhờ người mua giúp, vài ngày nữa sẽ có.”

“Ông biết tôi thích thổi sáo sao? Thật là cảm động quá.” Khẩu khí mang theo châm biếm, cậu nói tiếp: “Những món quá quý giá từ ông Vương tôi không dám nhận.” Biểu lộ cực kì nghiêm túc.

Ngay lúc này nhân viên phục vụ đem thức ăn lên, bầu không khí căng thẳng giữa hai người cũng bắt động, đợi sau khi nữ phục vụ rời khỏi, Minh Phong mới đứng lên, trước khi đi quăng thẳng một câu vào ba của mình: “Ông Vương, ăn ngon miệng!~” Tiếp tục là thái độ châm chọc.

Ông Vương khổ sở: “Chẳng lẽ ăn cơm chung một bữa cũng không được sao? Ba có rất nhiều chuyện muốn nói với con. Minh Phong

!”

Mặc cho ông Vương nói như thế nào, Minh Phong vẫn không vì vậy mà thay đổi ý định, cậu vẫn tiếp tục đi. Lỗ tai của cậu nghe thấy, nhưng trong lòng của cậu không nghe thấy.

Cuộc sống vẫn lấy phương thức nhàm chán mà trôi qua, hôm nay hết, ngày mai cũng sẽ đến, cứ như thế, sẽ không vì bất kì người nào mà thay đổi quy luật.

Minh Phong bỏ tay vào túi quần, hai chân miệt mài đi về phía trước. Cậu nhìn người qua đường, bọn họ ai cũng đều mang theo hạnh phúc trên mặt. Đương nhiên cậu không biết chính xác họ hạnh phúc vì điều gì, có thể là vì công việc thuận buồm xuôi gió, vì gia đình hòa thuận, vì con cái nghe lời, vì người yêu... Có rất nhiều lý do, nhưng những lý do đó chưa bao giờ tồn tại trong những hạnh phúc của Minh Phong. Minh

Phong hạnh phúc bởi vì những thứ khác, số lần hạnh phúc cậu cảm nhận được theo năm tháng mà trở nên ít đi, thậm chí không có.

(Những bình luận của các bạn là nguồn động lực hiệu quả nhất cho tác giả.)

16. Chương 16. Minh Phong Chơi Thể Thao

Chương 16. Minh Phong chơi thể thao

Ánh mặt trời hiền dịu nằm ở trên cao, soi sáng một nửa thế giới, soi sáng cả thành phố, soi sáng cả trường học, soi sáng một đám người của lớp 12A1 đang lười biếng khởi động cho tiết thể dục. Bọn họ chỉ qua loa vận lưng, hươ tay, đá chân vài cái cho có lệ, như thể cũng là khởi động.

Thầy giáo thể dục đẹp trai đứng ở phía trên, khoanh hai tay để trước ngực, hai chân hơi rộng ra, trên cổ có đeo cái còi, gương mặt nghiêm túc quan sát một vòng: “Hôm nay có rất nhiều em không đồng phục. Lần này không thể tha thứ, thầy sẽ ghi nhận vào sổ đầu bài, còn bây giờ, mời những em không đồng phục chạy vòng quanh sân trường mười vòng.”

Nói xong thầy giáo thổi còi, đám học sinh vi phạm chưa kịp xếp thành hàng đã gấp rút chạy, nếu không nhất định sẽ bị tăng hình phạt. Thầy thể dục cũng không quan sát bọn họ nữa, bắt đầu giới thiệu nội dung cần luyện tập hôm nay.

Liễu Như đứng ở bên dưới, trong khi những người khác không giấu được nhàm chán ở trên mặt thì cô lại tỏ ra vui vẻ trông thấy. Cũng không khó để giải thích, người khác chú ý tới thầy giáo, Liễu Như lại chú ý tới Minh Phong. Trong mắt cô, Minh Phong và thầy thể dục là hai đối tượng khác nhau một trời một vực. Cùng là con người, cùng là giới tính nam, nhưng xem ra Minh Phong là mặt ong thượng hạng, còn thầy thể dục chính là mặt ong loại thường.

Bất tri bất giác, Liễu Như cong khóe miệng lên cười, cô coi như mọi người cùng cảnh vật xung quanh không tồn tại, trừ Minh Phong. Hành động này của cô mau chóng lọt vào mắt của thầy thể dục: “Em học sinh mới kia, sao lại cười tươi như thế? Em rất thích học Thể dục sao?” Có chút hiểu lầm ở đây.

Liễu Như lúc này mới vừa lấy lại hồn phách, liền nhận ra ánh mắt chú ý của bạn học, nụ cười kéo dài kèm theo ngượng ngùng: “Dạ~~ dạ~~, em cảm thấy môn này rất có lợi cho sức khỏe.” Liễu Như chỉ là nói bừa vài câu.

Thầy giáo thể dục ấn tượng với Liễu Như, vì lần đầu tiên nghe được câu nói này từ một học sinh, hơn nữa lại còn là học sinh nữ. Thấy lộ ra vẻ mặt phấn khích, tinh thần hăng say, rốt cục cũng có một em học sinh thích môn Thể dục của mình rồi!!

Theo phân công, lớp bắt đầu chia nhóm ra luyện tập đánh cầu lông. Liễu Như một bên đánh cầu lông cùng bạn học, một bên nhìn Minh Phong đang ngồi một mình ở gốc cây đằng kia trong tư thế trầm lặng. Minh Phong xuất hiện trong phong cảnh nào, phong cảnh đó liền trở nên đẹp hoàn hảo. Minh Phong làm gì đi nữa, dù là những cái nhỏ nhặt, đơn giản cũng đủ khiến người khác xiêu lòng.

Chưa đầy hai phút sau, Liễu Như đã đứng trước mặt Minh Phong: “Sao cậu không ra luyện tập?”

Minh Phong ngược đầu lên nhìn Liễu Như: “Sao cô không ra luyện tập?” Hỏi ngược lại, giọng nói không nhanh không chậm.

Liễu Như nhìn ra đám nữ sinh đang luyện tập ở ngoài giữa sân: “Cũng không cần, chuyện đó thì có gì quan trọng chứ?” Tiếp theo là ngồi xuống gần Minh Phong.

“Cô không biết câu nam nữ thọ thọ bất thân sao?” Minh Phong vận mi lại.

Liễu Như cũng bắt chước Minh Phong, vận đôi mi xinh đẹp lại: “Cậu có thể đừng gọi tớ bằng cô được không? Nghe có vẻ không thân thiết cho lắm.”

“Chúng ta rất thân thiết sao?”

“Đương nhiên rồi!” Liễu Như mạnh miệng đáp lại.

“Nói nhảm!~” Minh Phong đứng lên, chậm rãi đi về phía Đức Hải và Đình Nam đang cùng nhau tập đánh cầu lông. Liễu Như ngồi ở lại, nhìn bóng lưng của Minh Phong đi, nơi ngực trái có một món đồ chơi không ngừng đập, càng lúc càng đập nhanh, phát ra tiếng thành thịch.

Thấy Minh Phong đi lại, Đức Hải và Đình Nam cũng ngừng động tác. Minh Phong đưa tay phải ra, không nói câu gì nhưng Đức Hải lại nhanh trí biết Minh Phong muốn gì. Đức Hải nhanh chóng đưa cây vợt cho Minh Phong rồi đi về phía Liễu Như.

Liễu Như bị bất ngờ bao lấy, nhưng sau đó bất ngờ liền bị thay thế bởi sự háo hức, kích động. Minh sắp được nhìn Minh Phong chơi cầu lông rồi. Có phải hôm nay mình đã rất may mắn rồi không?

Minh Phong và Đình Nam bắt đầu chơi. Liễu Như cảm thấy mình giống như đang chứng kiến một trận đánh cầu lông quốc tế vậy. Hai người chơi ngang sức nhau, kỹ thuật rất điêu luyện, nhắm rất chuẩn xác. Nếu như đây là một trận cầu lông quốc tế thật sự, Liễu Như chắc chắn sẽ cổ vũ cho Minh Phong.

“Minh Phong chơi hay thật!~” Đức Hải nói.

Liễu Như không dời mắt khỏi Minh Phong: “Đúng thế! Cậu ấy chơi cầu lông hay như thế, những môn khác thì như thế nào?” Hỏi Đức Hải.

Đức Hải cười: “Chuyện này tớ không biết, thật ra đây là lần đầu tiên tớ thấy Minh Phong chơi thể thao đấy!”

Lời này làm Liễu Như mất thăng bằng đầu óc: “Cậu, cậu nói thật sao?”

Đức Hải gật đầu.

“Xem ra ông trời cũng thương tớ. Lần đầu tiên tớ được xem Minh Phong chơi thể thao, cũng là lần đầu tiên cậu ấy chơi.”

Đức Hải có gì đó rất lạ: “Bạn, bạn của cậu, cái người lần trước, lần trước...” Giọng nói ngại ngùng, đứt quãng.

Liễu Như chờ đợi Đức Hải nói tiếp, nhưng chờ cũng không có kết quả: “Cậu muốn nói gì?”

Đức Hải lắc đầu, cười trừ.

“Đúng rồi!~” Liễu Như đột nhiên đứng lên, không nói gì liền vội vàng chạy đi chỗ khác. Đức Hải không hiểu hành động này của Liễu Như.

Một hồi sau đó, Liễu Như trở lại cũng là lúc Minh Phong và Đình Nam ngừng cuộc chơi. Liễu Như mặc dù đuối sức nhưng vẫn vui vẻ chạy lại gần Minh Phong, đưa tay ra, ánh mắt và giọng nói chứa đầy thành ý: “Cậu cầm lấy đi!~”

Minh Phong nhìn hai món đồ trên tay Liễu Như, lại nhìn thẳng cô: “Không cần!”

Liễu Như không từ bỏ: “Cái gì mà không cần chứ, mau cầm lấy, cậu mới vừa chơi xong nhất định sẽ rất mệt và khát nước. Khăn giấy này sẽ giúp cậu lau mồ hôi, chai nước này sẽ giúp cậu hết khát.”

Đình Nam xen vào: “Tớ cũng rất mệt, cậu có mua cho tớ không?”

“Xin lỗi cậu!~”

Một câu xin lỗi đơn giản lại đánh mạnh vào Đình Nam. Có cần phân biệt đối xử rõ ràng như thế không?

Đình Nam đưa tay ra, định giựt lấy nước và khăn giấy, nhưng vẫn là Minh Phong cao tay hơn, đã sớm hơn một chút, nhận lấy nước và khăn giấy.

Minh Phong mở nắp chai, uống một hơi gần cạn nước, sau đó vừa đi vừa dùng khăn giấy lau mồ hôi trên trán, mặt và cổ. Liễu Như cũng chạy theo: “Cậu không cảm ơn tớ à?”

Minh Phong không trả lời, Liễu Như nói tiếp: “Không cảm ơn cũng không sao. Cậu đi đâu thế?”

Câu hỏi được hồi âm: “Đi vệ sinh, cô muốn đi vệ sinh chung với tôi sao?”

Liều Như đỏ mặt, dừng chân: “Cũng không nói sớm!” Cô im lặng một chút, vài giây kể mới thốt ra: “Minh Phong, thật ra cậu chơi cầu lông rất giỏi. Lúc cậu chơi, trông cậu rất đẹp trai và quyến rũ.”

Minh Phong không ngừng đi ở đằng trước. Những lời ngưỡng mộ Liều Như dành cho cậu cậu đều nghe không sót một từ, thậm chí cậu không cần nhìn cũng biết vẻ mặt bây giờ của Liều Như là gì, chính là đang cười.

Theo quy luật thời gian, màn đêm yên tĩnh lại bao trùm ở ngoài kia. Vầng trăng treo lơ lửng ở trên cao, xung quanh là một vài ngôi sao nhỏ. Liều Như nhấc một cái ghế ngồi gần khung cửa sổ, ngắm nhìn khung cảnh ở bên ngoài. Cô để cuốn nhật kí ở trên khung cửa, tay phải cầm viết.

The girl in the dark.

Cô gái ở trong bóng tối.

The boy in the light.

Chàng trai ở ngoài ánh sáng.

He makes she smile.

Chàng trai ấy làm cô gái bật cười.

She makes he never wanna leave.

Cô gái ấy làm chàng trai không bao giờ muốn rời khỏi.

(Những bình luận của các bạn là nguồn động lực hiệu quả nhất đối với tác giả.)

(Tác giả là “Liều Phong”, không phải “Liều Phong” nha.)

17. Chương 17. Thần Tượng Của Liều Như

Chương 17. Thần tượng của Liều Như

Đồng hồ báo thức reo inh ỏi, âm thanh đinh tai nhức óc kéo Liều Như từ trong giấc ngủ mê tỉnh dậy. Cô trùm chăn kín mít, mặt mũi không thấy đâu, chỉ thấy một cánh tay thò ra ngoài, mò đông mò tây. Cuối cùng cũng chạm được nút tắt của đồng hồ, cô nhấn mạnh vào đó một cái, ngay lập tức căn phòng trở về trạng thái yên tĩnh.

Một lát sau, lại có một âm thanh đinh tai nhức óc xuất hiện, nhưng lần này không phải do đồng hồ tạo nên, mà là do con người tạo nên. Lâm Việt và Tuyết My thay nhau gõ cửa. Dừng từ gõ cửa cho nó vãn vãn một chút, còn thật sự phải dùng từ đập cửa mới chính xác.

“Liều Như, cậu thức chưa vậy? Cậu không sợ nhưng bọn tớ sợ, gần trễ học rồi!”

Liều Như vén tấm chăn màu hồng nhạt ra, đôi mắt mở to nhận lấy ánh sáng đầu ngày. Đôi tai của cô mơ hồ nghe được giọng nài nỉ của Lâm Việt, nhưng không nghe rõ cậu ấy đang nói gì.

Liều Như phứ sức từ trên giường bò xuống, đi ra mở cửa. Cửa mở ra, đập vào mắt Lâm Việt và Tuyết My chính là hình ảnh một mỹ nhân đầu tóc bù xù, mặt còn say ke.

Lâm Việt không giấu được thích thú: “Thì ra Liều Như cũng sẽ có lúc như thế này!~”

Liều Như đưa tay che miệng lại, ngáp dài: “Các cậu tới sớm như thế là có chuyện gì?” Âm thanh bị méo mó.

“Sớm?” Tuyết My bất ngờ: “Cậu có lầm không? Giờ này được gọi là sớm sao?” Tuyết My đưa tay có đeo đồng hồ ra đặt trước mặt Liễu Như. Liễu Như nhìn vào mặt kính đồng hồ, hai giây sao phát hỏa: “Sáu giờ ba mươi!!”

Mười phút sao đó, rốt cục ba người cũng xuất phát đi tới lớp. Trên đường đi, Liễu Như tranh thủ sửa sang đồng phục, đầu tóc: “Lần sau các cậu có thể đến sớm hơn một chút nữa không?” Liễu Như oán trách người khác.

Lâm Việt phản kháng: “Chuyện này không cần cậu nhắc, ngày nào bọn tớ cũng tới sớm. Hôm nay bọn tớ vẫn như ngày khác, chỉ có cậu là thay đổi. Chẳng phải cậu thức rất sớm sao?”

Liễu Như thẹn quá hóa giận: “Cũng tại cái đồng hồ chết tiệt kia!!” Liễu Như à, không nên đổ lỗi cho một cái đồng hồ vô tri vô giác như thế.

Tuyết My chăm chú nhìn vào điện thoại: “Nhóm Boys sắp ra MV mới!”

Lâm Việt giắt lấy điện thoại của Tuyết My: “Thật sao? Các oppa sắp trở lại thật sao? Hóng, hóng, hóng!!~”

Trong khi Lâm Việt không giấu được sung sướng, Liễu Như lại đối lập, tỏ vẻ thờ ơ. Thấy thái độ lạ như thế của cô bạn, Tuyết My nghi vấn: “Chẳng phải cậu rất thích nhóm Boys sao, Liễu Như?”

Liễu Như phớt lờ: “Lúc trước là vậy, nhưng bây giờ đã khác rồi. Tớ đã có thần tượng mới.” Nói tới đây liền mỉm cười rạng rỡ như nắng sớm.

“Ai?”

Liễu Như dùng tự hào để nói ra: “Minh Phong! Đối với tớ bây giờ cho đến sau này, thần tượng lớn nhất chính là cậu ấy.”

Tuyết My thở dài: “Cũng quá si tình rồi đấy!!”

“Cái gì mà si tình chứ!” Liễu Như phủ nhận: “Chỉ đơn giản là ngưỡng mộ thôi, cậu ấy xứng đáng như thế mà. Nói cho cậu biết, Minh Phong cậu ấy chơi đánh cầu lông rất tuyệt!”

“Cậu đã xem cậu ấy chơi rồi sao?”

Liễu Như dùng sức gật đầu. Tuyết My nói tiếp: “Cũng phải, phải xuất sắc như thế mới được người trong trường mến mộ chứ!”

Liễu Như ngẫm nghĩ, cũng đúng, Minh Phong là nhân vật lớn của trường. Cậu ấy tựa như một ngôi sao nổi tiếng được nhiều người biết đến, được nhiều người yêu thích, nhưng chắc gì cậu ấy biết được mặt của từng người? Xem ra mình cũng thật may mắn, được tiếp xúc với thần tượng, được nói chuyện với thần tượng, được gặp thần tượng mỗi ngày. Kiếp trước có lẽ mình là một ni cô, tích được nhiều đức, đến kiếp này mới hưởng được diễm phúc như thế.

Liễu Như bước vào lớp, nhận ra không khí lớp học có phần khác so với ngày thường. Cô quan sát mọi người trong lớp, đa phần bọn họ đều nhìn về phía chỗ của Minh Phong. Trước mặt Minh Phong là một hộp quà to được gói kĩ lưỡng, còn có một phong thư hình trái tim để ở trên cùng. Trong đầu cô ngỡ ngơ ra chuyện gì đang xảy ra, nhưng không chắc chắn lắm.

Minh Phong nhìn món quà trước mặt, cũng không thèm đụng vào nó, vẻ mặt vẫn bình thường, nhẹ nhàng hỏi: “Là của người nào?”

Người trong lớp đều lắc đầu. Minh Phong không nói gì nữa, coi như hộp quà không tồn tại, tiếp tục làm chuyện riêng của mình. Liễu Như bước tới gần Minh Phong, nhìn hộp quà: “Là của nữ sinh tặng sao?” Hỏi như vậy thôi nhưng cô đã sớm tự có câu trả lời.

Minh Phong không nói gì, đẩy hộp quà sang một bên. Ngay lúc này, Đình Nam lại xen vào: “Đúng thế! Là một nữ sinh giấu mặt. Người này hết lần này tới lần khác gửi quà cho Minh Phong. Xem ra là có tình ý với Minh Phong rồi đấy!”

Liều Như có chút chạnh lòng, xem ra mình có rất nhiều đối thủ, hơn nữa với tình hình này thì những đối thủ khác hẳn là cao tay lắm đây. Mình sẽ có cơ hội sao? Liều Như thăm dò Minh Phong: “Cậu không định đọc lá thư và mở hộp quà ngay bây giờ sao?”

Liều Như gấp gấp ở trong lòng, mau trả lời đi, mau trả lời đi!

Minh Phong nhàn nhạt mở miệng: “Chuyện này quan trọng lắm sao?”

Câu trả lời có chút quen tai, hình như câu này mình đã từng nói: “Không quan trọng sao? Cậu không quan tâm?”

“Ngược lại của không phải!”

“Sao?” Liều Như bị câu trả lời làm cho xoắn não. Đợi vài giây sau, Liều Như mới hiểu được Minh Phong muốn nói gì: “Cậu thừa nhận cậu không quan tâm, cậu muốn gạt tớ sao? Tớ nghĩ cậu đang giấu hạnh phúc ở trong lòng.” Câu trả lời của Minh Phong đúng như những gì mà cô mong chờ, nhưng khi nghe được cô lại có thái độ không tin tưởng.

Minh Phong nhìn Liều Như: “Không tin cũng không sao.”

Liều Như mặt nghiêm trọng: “Không phải tớ có ý không tin cậu. Chỉ vì tớ nghĩ ai cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc khi được người khác để ý rồi tặng quà. Xin lỗi cậu, nhờ cậu tớ mới biết không phải ai cũng như ai. Tớ thật tâm thương, suy bụng ta ra bụng người. Thật xin lỗi, tớ không cố ý.” Đúng là có hơi nghiêm trọng hóa vấn đề.

Hành động của Liều Như cũng nằm ngoài dự đoán của Minh Phong, chỉ nói một câu như thế mà đã làm Liều Như thành ra như vậy. Minh Phong nghĩ nên nói gì để Liều Như không hiểu lầm nữa, nhưng đến phút chót cũng không nghĩ ra, đành nói: “Tôi không phải có ý trách cô. Mà thôi, đừng quan tâm đến chuyện này nữa, thật mất thời gian.”

Liều Như liền mỉm cười: “Cậu nói thật sao?” Liều Như lại khôi phục gương mặt trầm tư, dằn vặt: “Cậu chỉ muốn an ủi tớ, thật ra cậu đang trách tớ.”

Minh Phong đã bó tay với Liều Như, im lặng không muốn nói thêm. Liều Như định xoay người đi về chỗ của mình, nhưng trước lúc đi còn gượng nói một câu: “Nếu cậu không cần, có thể cho tớ không?” Liều Như mặt dày mày dạn.

Minh Phong dùng hành động để trả lời. Liều Như không ngờ sẽ được đồng ý một cách dễ dàng như thế. Cô ôm món quà của người khác tặng Minh Phong mà cảm giác như Minh Phong tặng món quà này cho mình. Nét mặt cô cong thành hình bán nguyệt: “Cảm ơn cậu!~”

Minh Phong cau mày, người này đúng là nắng mưa thất thường!

Liều Như về tới chỗ ngồi, liền xé phong thư ra, cầm trên tay, nhìn sơ sơ rồi quăng nó vào thùng rác. Cô không muốn đọc cũng không có ý định đọc. Tiếp theo, cô mở hộp quà ra, bên trong là một hộp sôcôla. Liều Như cũng biết sôcôla tượng trưng cho tình yêu. Cô cũng cảm thấy có lỗi với chủ nhân của món quà, nhưng biết làm sao được, người không vì mình trời đất diệt. Cô lấy từng thỏi sôcôla thưởng thức, đồng thời lấy một tờ giấy trắng, nắn nót từng chữ:

”Minh Phong, thật ra thì cảm ơn cậu đã tặng lại món quà này cho tớ. Đó là một hộp sôcôla vô cùng ngon. Còn bức thư, tớ đã giúp cậu vứt nó rồi, tớ nghĩ nó chẳng đáng giá để cậu đọc đâu.

Tớ biết cậu có rất nhiều nữ sinh hâm mộ, trong đó cũng có tớ. Cậu là thần tượng của tớ. Trong mắt tớ, cậu luôn xuất hiện với hai từ ‘hoàn hảo’.

Có rất nhiều thứ tớ muốn viết, nhưng để lần sau nhé, hôm nay viết tạm như vậy thôi.

Một lần nữa cảm ơn cậu vì món quà!

~~Liều Như xinh gái.~ ”

Đương nhiên Liều Như không dám trực tiếp trao bức thư cho Minh Phong rồi. Cô nhân lúc Minh Phong đi ra ngoài vào giờ ra chơi, lén lút bỏ bức thư vào trong cặp của cậu ấy.

(Những góp ý của các bạn là nguồn động lực hiệu quả nhất cho tác giả).

18. Chương 18. Hướng Về Một Nơi (1)

Chương 18. Hướng về một nơi (1)

Liều Như vừa bước vào phòng kí túc xá của mình chưa được bao lâu liền bị Lâm Việt làm cho hoảng hốt. Lâm Việt nửa sống nửa chết chạy lại, hai tay chống gối thở hì hục. Đợi lúc cậu ấy lấy lại khí lực, Liều Như đã bước vào bên trong thay đồ.

Lúc Liều Như từ trong phòng thay đồ bước đi ra, Lâm Việt đã ngồi ở trên giường, quần áo đồng phục có chút xốc xếch.

Liều Như mở lời trước: “Nghe Tuyết My nói cậu đã chuyển phòng sang khu kí túc xá nam.”

Lâm Việt gật đầu: “Ừm~ lúc đầu do trường chưa kịp sắp xếp nên mới để tớ ở chung phòng với Tuyết My. Bây giờ trường đã sắp xếp lại. Hơn nữa, quy định của trường là nam ở một khu, nữ ở một khu, nhất định không được lẫn lộn.”

“Ừm~” Liều Như đơn giản ừm một tiếng.

Tiếp theo, Lâm Việt nhìn trước ngó sau, sau khi xác định xung quanh không có người liền nói nhỏ với Liều Như: “Liều Như, cậu thích Minh Phong phải không?” Câu hỏi chứa ẩn ý sâu xa.

Liều Như nghi ngờ có gì đó không bình thường nhưng vẫn trả lời: “Cậu biết rồi còn hỏi. Có gì không?”

“Cậu thích Minh Phong, vậy, vậy...” Lâm Việt áp úng, Liều Như không có kiên nhẫn: “Có chuyện gì thì nói thẳng ra cho bà! Nói dài dòng sẽ bị ăn đấm thay cơm!!” Cung tay lên, khí phách tung trời.

Lâm Việt run sợ, tuôn trào văn chương một hơi: “Nếu cậu thích Minh Phong, vậy chắc chắn là cậu muốn tìm hiểu những gì có liên quan tới cậu ấy. Đúng lúc tớ vừa mới biết một thông tin tuy không quan trọng lắm nhưng cũng khá hữu ích. Cậu có muốn biết không?”

Liều Như nghe nhắc tới Minh Phong, trong lòng sôi sục, rõ ràng là muốn biết, rất rất muốn biết: “Đương nhiên là muốn! Tớ lệnh cho cậu lập tức nói ra, nếu không có chết thì đừng kêu oan!”

Lâm Việt lùi ra đằng sau: “Nếu cậu giết tớ, thông tin này cũng sẽ bị chôn vùi dưới đất.”

Liều Như cũng không dư hơi sức đâu mà giỡn nữa, chuyện chính sự bây giờ mới quan trọng: “Được rồi, cậu mau nói đi!” Giọng nói kèm theo chờ đợi.

“Nhưng tớ có một yêu cầu!”

“Yêu cầu gì?”

Lâm Việt suy nghĩ hồi lâu, lấy hết can đảm ra để nói: “Xin số điện thoại của Đức Hải cho tớ!”

Yêu cầu vừa nói ra, Liều Như bị một cú sốc nhẹ, Lâm Việt muốn có số điện thoại của Đức Hải? Cô quan sát Lâm Việt, trong đầu liền hiểu ra chuyện gì, nhưng cũng không muốn đi quá sâu vào. Liều Như không phải là người bảo thủ, chuyện này cô rất tôn trọng, chưa bao giờ đem ra để làm trò đùa. Hơn nữa, Lâm Việt còn là người bạn tốt của cô, cậu ấy có khuynh hướng yêu khác với người thường, như thế đáng thương hơn đáng trách. Nếu như chuyện này mình có thể giúp thì mình nhất định sẽ giúp. Mang hạnh phúc đến cho người khác cũng chính là làm bản thân mình hạnh phúc.

Những suy nghĩ trong bụng, Liều Như nhất quyết sẽ không trút nó ra khỏi miệng, chỉ là âm thầm giúp đỡ: “Lâm Việt, cậu có phải bạn tốt của tớ không? Ai đời nào lại đặt điều kiện với bạn thân của mình. Xem ra, cậu thật thối nát!”

Lâm Việt khoác tay phủ nhận: “Chúng ta là bạn tốt, nhưng, nhưng tớ, tớ cũng phải vì bản thân mình một chút chứ. Với lại yêu cầu của tớ chần chẫn sẽ không làm khó cậu. Kinh nghiệm hiểu biết về cậu bao nhiêu năm qua cho tớ biết như vậy.” Lâm Việt tràn đầy tự tin.

Liều Như nhàm chán nói: “Được, được. Cậu mau nói thông tin về Minh Phong đi!”

“Cậu hứa sẽ giúp tớ?”

“Cậu có một phút để nói, nếu không sẽ nhận lấy hậu quả xấu!” Liều Như bắt chước Minh Phong dùng chiêu này.

Lâm Việt hồi hã nói: “Được, được! Tớ tình cờ biết được phòng kí túc xá của Minh Phong nằm ở đâu, hơn nữa còn ghi số phòng lại một cách cẩn thận, mục đích là đưa cho cậu.” Nói xong mò trong túi một tờ giấy đưa cho Liều Như.

Liều Như nhận lấy, mở ra đọc: “Lầu 3, phòng số 1402. ~” Đột nhiên một trận cảm giác lạ ủa đến. Chuyện này mà mình cũng không nghĩ đến. Mình đúng thật là ngốc! Nói thích người ta mà không chịu tìm hiểu chỗ người ta ở. Chuyện cơ bản nhất mà mình lại bỏ sót!!

Chỉ là mới biết địa chỉ phòng của Minh Phong nằm ở đâu, nhưng Liều Như lại có cảm giác như Minh Phong đang ở rất gần mình. Trong đầu cô liền nhô ra một ý định, đã không biết thì thôi, một khi đã biết thì nhất định phải tìm đến!

Lâm Việt hỏi: “Cậu nghĩ thông tin này có hữu ích không?” Có chút lên mặt.

Liều Như nắm chặt tờ giấy trong tay: “Không! Hoàn toàn không hữu ích!”

Một câu trả lời làm Lâm Việt muốn té ngã: “Dối lòng!! Vậy trả lại tờ giấy cho tớ!!”

“Trả thì trả, dù gì tớ cũng đã thuộc địa chỉ! Lêu~ lêu~” Liều Như chọc Lâm Việt.

Lâm Việt bắt lực: “Được rồi, được rồi! Liều Như, cậu không được hứa mà không giữ lời. Nếu không, tớ sẽ hận cậu cả đời!”

Liều Như bắt đầu làm dáng vẻ nghiêm túc: “Cảm ơn cậu. Công của cậu rất lớn, tớ sẽ đền đáp thật xứng đáng.” Dừng lại một chút, nói tiếp: “Lâm Việt, cố gắng lên! Hạnh phúc sẽ không mỉm cười với những ai không chịu cố gắng. Bây giờ chúng ta đều đã có đối tượng theo đuổi, chúng ta phải cùng nhau cố gắng!”

Lâm Việt sững sốt, chẳng nhẽ Liều Như đã biết? Lâm Việt có hơi an tâm, cũng có hơi lo lắng: “Được, chúng ta cùng cố gắng.”

Sau khi Lâm Việt rời khỏi, Liều Như còn lại một mình ở trong phòng, đi qua đi lại, miệng lẩm bẩm địa chỉ phòng của Minh Phong.

Buổi chiều hôm đó, Liều Như tranh thủ đi tắm rửa thật sớm, trong lúc tắm không ngừng hát nghêu ngao một giai điệu quen thuộc. Cô mất hơn mười lăm phút để chọn được một bộ trang phục vừa ý, mất hơn mười lăm phút nữa để làm đầu tóc, mất thêm mười lăm phút nữa để soi mình trong gương. Thật ra thì Liều Như à, chỉ là đến xem thử phòng của Minh Phong, có cần phải ăn diện kĩ lưỡng như thế không? Người ngoài không biết nhìn vào còn tưởng cô đi ra mắt gia đình của bạn trai.

Liều Như vốn đã xinh đẹp tự nhiên, lần này còn chịu khó làm đẹp gần một giờ đồng hồ, nhan sắc có phần tăng thêm một cấp bậc. Đó cũng là lí do khiến nam sinh ai ai cũng phải ngược nhìn cô. Cô đi qua từng phòng từng phòng, từng lầu từng lầu của khu kí túc xá nam. Sự xuất hiện của cô làm khu kí túc xá nam vốn đã ồn ào càng trở nên ồn ào hơn. Đâu đó cô có thể nghe thấy được những lời ca ngợi dành cho mình, nhưng cô cũng không quan tâm nhiều.

Cuối cùng cũng đã tới điểm đích. Liều Như đứng trước một căn phòng, trên cửa có đánh số 1402. Tâm trạng cô bỗng bị một thứ chết tiệt nào đó xé đôi: một bên là hồi hộp, lo lắng; một bên là vui sướng, hạnh phúc. Mồ hôi hột trên trán cô vô duyên toát ra, rơi xuống khoe môi đang cười tủm tỉm.

Mình đang đứng trước một nơi mà ngày ngày Minh Phong đi ra đi vào, chuyện này là thật hay là đang mơ? Không hiểu sao, Liều Như lại có cảm nhận rằng Minh Phong đang ở rất gần cô, gần đến mức có thể cảm thấy hơi thở của cậu ấy. Liều Như vô thức đưa tay lên, gõ cửa vài cái. Lúc cô ý thức được hành động không

chủ kiến vừa rồi, cũng không có trách bản thân mình. Mình đến đây, thứ nhất là để biết chỗ ở của cậu ấy, thứ hai là vì muốn gặp cậu ấy.

Nhiều phút trôi qua, vẫn không có diễn biến mới. Liễu Như tiếp tục gõ cửa, vẫn như cũ không có người mở cửa. Cậu ấy đang ngủ sao? Cậu ấy đang tắm? Hay là đi ra ngoài rồi? Nhiều giả thiết khác nhau được đưa ra, nhưng kết luận thì chỉ có một: cánh cửa này sẽ không mở ra.

Liễu Như đành kiên nhẫn đứng ở bên ngoài chờ. Liễu Như từ trên hành lang nhìn xuống bên dưới, phong cảnh cũng không tồi. Gió thổi mạnh làm tóc cô không ngừng bay phấp phới. Cô đặt hai tay trên lan can, nhìn về ánh hoàng hôn ngày càng mờ nhạt ở đằng xa chân trời. Cô thả cảm xúc vào phong cảnh hữu tình, quên mất mục đích cô đến đây.

Một thời gian khá dài trôi qua, bầu trời đã sục xuống, màu đen của bóng đêm bao trùm, lúc này cô nghe được tiếng bước chân của một người đang đi về phía này. Cô bất giác quay đầu nhìn, từ trong bóng tối, người cô chờ đợi rốt cục cũng đã chịu xuất hiện. Liễu Như vui mừng: “Minh Phong!~” Lúc nào cũng thế, cô luôn gọi tên Minh Phong bằng sự ấm áp nhất.

Minh Phong không giấu được bất ngờ: “Sao cô lại có mặt ở đây?”

Liễu Như không hề nghe thấy câu hỏi, bởi vì tất cả các giác quan của cô đều bị thụ động hóa rồi, chỉ còn có thị giác là hoạt động bình thường. Minh Phong mặc một cái quần Jeans thời thượng, chiếc áo phông màu đen bó sát cơ thể, một cái nón đội ngược trên đầu, hai tay bỏ vào túi quần. Liễu Như đang bị chết đuối trong sự đẹp trai, tư thế có gì đó vừa lạnh lùng vừa bất cần của Minh Phong.

(Những góp ý của các bạn là nguồn động lực hiệu quả nhất.)

19. Chương 19. Hướng Về Một Nơi (2)

Chương 19. Hướng về một nơi (2)

“Cậu vừa đi đâu về thế?” Giọng Liễu Như trở nên khác lạ, có phần nhẹ nhàng và rụt rè. Mặt của cô bị màu đỏ của ngượng ngùng chiếm đóng không biết từ lúc nào, nhưng mà cô cũng không có phát hiện ra.

Minh Phong vẫn giữ nguyên tư thế cũ: “Chuyện này không cần thiết phải cho cô biết!”

Giọng nói của Minh Phong rõ ràng là khí lạnh, nhưng Liễu Như lại cảm thấy vô cùng ấm áp: “Cậu không muốn nói cũng được, không sao.”

“Sao cô biết chỗ này mà đến?”

Liễu Như đắn đo một chút: “Chuyện này cũng không cần thiết phải cho cậu biết.” Cùng một câu nói nhưng sắc thái hoàn toàn khác nhau. Minh Phong là thái độ lạnh lùng, còn Liễu Như thì có chút trẻ con.

Minh Phong im lặng, Liễu Như cũng im lặng, không khí giữa hai người không bình thường. Liễu Như phá vỡ bầu không khí này: “Dù gì cũng đã tối, cậu không muốn mời tớ vào trong sao?”

Minh Phong thay đổi tư thế, hai tay rút ra khỏi hai túi quần, chuyển sang khoanh trước ngực: “Cô không có tự trọng sao? Bản thân là con gái lại chủ động vào phòng con trai?”

Liễu Như cười, xem thường tính nghiêm trọng mà Minh Phong đưa ra: “Chỉ là vào xem thử thôi mà. Hơn nữa, Minh Phong, tớ tin cậu là một người đứng đắn, sẽ không làm chuyện gì xấu xa đâu.”

Minh Phong nhún nhún vai, xem ra da mặt của Liễu Như không phải dày bình thường, mà là rất rất dày. Minh Phong không quan tâm tới nữa, móc chìa khóa ra, mở cửa. Cửa mở ra, Minh Phong đi vào trong liền nhanh chóng đóng cửa lại. Nhưng mà còn trễ một chút, bởi vì Liễu Như đã dùng chân chặn lại: “Cậu chậm hơn tớ một bước rồi.” Nụ cười đắc ý.

Nhìn hành động của Liễu Như, Minh Phong khẽ cau mày một cái: “Liễu Như, là con gái phải biết tự trọng!”

Hình như đây là lần đầu tiên Minh Phong gọi cô bằng tên như thế, cho nên Liễu Như có nhiều cảm xúc hòa lẫn, bất ngờ có, vui sướng có, không tin tưởng có... Người khác gọi trực tiếp tên cô, cô cảm thấy bình thường; Minh Phong gọi trực tiếp tên cô, cô cảm thấy tên mình cực kì đẹp.

“Minh Phong, là con trai phải biết nhường nhịn con gái!” Liễu Như cảm thấy khi nói ra câu này, cô vô cùng không biết xấu hổ, nhưng mà cô mặc kệ.

Minh Phong lần nữa bó tay, bất lực mở toang cánh cửa, để người ở ngoài tự do đi vào.

Liễu Như quan sát đánh giá căn phòng một chút: “Minh Phong, phòng của cậu vừa đẹp, vừa sạch sẽ. Nếu không biết, tớ còn tưởng đây chính là phòng của con gái.”

Nửa ngày sau cũng không có ai trả lời, Liễu Như mới nhận ra Minh Phong không có ở đây, có lẽ là đã đi tắm. Cô nghĩ như vậy, nên không tiện đi tìm cậu ấy.

Một mình cô đi lang thang khắp ngõ ngách của căn phòng, lúc đi tay của cô sẽ không tự chủ mà chạm vào đồ đạc của Minh Phong. Ở đâu có đồ đạc của Minh Phong, ở đó có dấu tay của Liễu Như.

Không biết có nên nói ra hay không, nhưng mà lúc này Liễu Như có cảm giác như đây chính là ngôi nhà của mình, vô cùng ấm áp và gần gũi. Dĩ nhiên suy nghĩ này chỉ có mình Liễu Như, anh tác giả và người đọc biết, Minh Phong mãi mãi sẽ không biết, trừ phi Liễu Như nói ra.

Bỗng nhiên, Liễu Như dừng bước, đôi mắt chăm chú nhìn lên bức tường. Trên đó có dán một tấm hình, ở trong tấm hình là một đứa trẻ khoảng năm, sáu tuổi đang cười, lộ ra hàm răng sún. Tay của Liễu Như với lên, chạm thật nhẹ nhàng lên tấm hình đó. Tay của cô di chuyển đến khu vực gò má của đứa trẻ, xoa xoa chỗ đó, khỏe miệng của cô cũng cong lên cười như đứa trẻ trong hình.

Cũng đúng lúc này, Liễu Như nghe được một âm thanh lạ, quay đầu sang trái liền thấy Minh Phong xuất hiện. Cậu ta mới vừa tắm xong, đã thay đồ mới, hai tay không ngừng dùng chiếc khăn lau khô tóc ướt.

Vẫn là câu hỏi cũ, Minh Phong, cậu có thể ngừng đẹp trai một chút không? Sao bắt kể lúc nào, bắt kể đang làm gì, cậu cũng đẹp trai muốn hốt hồn người khác vậy?

Liễu Như nghe được tiếng tim đập ngày càng to ở trong ngực trái. Cô muốn điều hòa nhịp tim lại, nhưng ngàn vạn cũng không có cách.

“Cô nhìn gì mà không chớp mắt luôn vậy?” Minh Phong ngồi xuống ghế sofa.

Lời nói của Minh Phong đưa Liễu Như thoát khỏi đấm đuổi, cô nhanh chóng lấy lại bình thường: “Không có gì, chỉ là cậu, cậu bây giờ trông rất đẹp trai.” Liễu Như đơn giản là nói ra suy nghĩ của mình.

Minh Phong cũng không quá hứng thú với lời khen này: “Cô có chuyện gì hữu ích hơn để nói không?” Nói xong tiện tay cầm một cuốn tạp chí lên.

“Đứa trẻ trong tấm hình này là cậu sao? Minh Phong?”

Minh Phong không dời mắt khỏi cuốn tạp chí: “Có ý kiến gì không?”

Liễu Như đi lại bộ sofa, ngồi đối diện với Minh Phong: “Không. Tớ thấy cậu bây giờ và lúc trước có rất nhiều điểm khác nhau.”

“Lấy ví dụ một điểm khác nhau!”

Liễu Như suy nghĩ, cẩn thận nói: “Lúc trước, trông cậu rất ấm áp, nụ cười có thể khiến người khác cũng muốn cười theo. Còn bây giờ, cậu không còn ấm áp như trước nữa, nụ cười cũng không chịu nở ở trên môi. Như thế có phải là quá khác biệt rồi không?”

“Nói nhảm!~”

“Thêm nữa, bây giờ cậu có vẻ đẹp trai hơn lúc trước rất nhiều.”

“Nói nhảm!~”

“Nói thật đi, cậu có đi chỉnh sửa mặt không?”

“Nói nhảm!~”

“Căn phòng này rất sạch, rất đẹp, rất ngăn nắp.”

“Nói nhảm!~”

“Cậu có thể đổi câu trả lời khác không?”

“Nói nhảm!~”

...

Bất kể Liễu Như nói gì, hỏi gì cũng đều nhận được một câu trả lời giống nhau.

Trời càng ngày càng tối, đã đến lúc phải nói lời chào tạm biệt. Liễu Như thầm oán trách ông trời, sao lại cho thời gian trôi qua nhanh như thế. Cô đứng ở bên ngoài nhìn vào, luyến tiếc: “Minh Phong, tớ còn muốn ở lại phòng của cậu.”

Minh Phong đứng ở bên trong nhìn ra: “Đã trễ, nên về rồi!”

“Lần sau tớ có thể đến đây chơi nữa không?”

Minh Phong nhún nhún vai, không trả lời, đóng cửa lại.

Liễu Như gõ cửa nhưng cửa không mở, cô nói: “Minh Phong, cậu im lặng có nghĩa là đồng ý. Hôm khác tớ sẽ đến. Ngủ ngon~”

Minh Phong đứng cách cánh cửa không xa, có thể nghe thấy Liễu Như nói.

Đợi Liễu Như đi được hồi lâu, Minh Phong lại mở cửa ra, đứng dựa người vào lan can ở phía trước, nhìn qua khu kí túc xá nữ đối diện. Bên đó, tất cả các phòng đều đã tắt đèn đi ngủ, duy chỉ có một căn phòng còn sáng đèn, hơn nữa còn nằm đối diện với phòng của cậu.

Thật trùng hợp, đó chính là phòng của Liễu Như.

Minh Phong thấy được Liễu Như cũng đang đứng ở ngoài lan can, nhưng không biết được Liễu Như đang nhìn về phía cậu, cũng không biết được cô ấy đang mỉm cười cùng hạnh phúc của mình.

Liễu Như đứng bên này, thấy bóng dáng của một người rất giống với Minh Phong, nhưng không chắc đó là cậu ấy. Cô không biết được Minh Phong đang quan sát cô, càng không biết được Minh Phong bắt đầu chú ý tới cô.

Hai người cho nhau một nơi để hướng về. Người này là nơi hướng về của người kia, người kia là nơi hướng về của người này, cứ như thế day dưa không dứt.

Hôm nay, có lẽ là một ngày không quan trọng nhất, cũng không phải là một ngày đặc biệt nhất, chỉ có thể gọi nó là một trong những ngày đáng nhớ trong đời của Liễu Như, bởi vì lần đầu tiên cô được đến chỗ ở của Minh Phong, lần đầu tiên cô được trò chuyện lâu như thế với Minh Phong, cũng là lần đầu tiên cô thấy ảnh lúc nhỏ của cậu ấy.

Có một chuyện, Liễu Như cũng không biết, cô chính là người đầu tiên, ngoại trừ Đình Nam và Đức Hải, được phép bước vào phòng của một người được cả trường ngưỡng mộ: Minh Phong.

(Những bình luận của các bạn là nguồn động lực hiệu quả nhất cho tác giả.)

20. Chương 20. Một Ngày Nào Đó

Chương 20. Một ngày nào đó

Liễu Như đã nói sẽ tiếp tục đến phòng của Minh Phong chơi nữa, lúc nghe được câu nói này, Minh Phong hoàn toàn để ngoài tai, hoàn toàn không để ý đến một chút nào. Hành động này cũng không phải là khó để

giải thích, vì cậu cho rằng một người nữ sinh sao lại mặt dày đến nhà nam sinh khi chưa được mời? Đương nhiên, Minh Phong đã sai lầm khi không để ý tới thái độ lúc đó của Liễu Như. Chẳng tìm được ý đùa giỡn nào trên gương mặt và lời nói của cô. Và hôm nay, Minh Phong mới thật sự biết mình sai lầm, nhưng cũng đã quá muộn, có trách thì cũng tự trách bản thân.

Liễu Như mặc đồng phục gọn gàng, đứng ở bên ngoài đưa hai tay ra, dùng sức gõ cửa: “Minh Phong, Minh Phong, Minh Phong...” Liễu Như có sở thích gọi tên Minh Phong nhiều lần.

Minh Phong vẫn còn nằm ngủ trên giường, bị âm thanh ồn ào quấy nhiễu, từ từ thức giấc. Đôi mắt mơ hồ mở ra, nhìn lên đồng hồ treo tường, mới sáu giờ năm phút. Cậu muốn tiếp tục ngủ, nhưng với tình thế như thế này thì làm sao có thể? Tiếng kêu và tiếp đập cửa càng lúc càng lớn, như muốn đâm thủng màng nhĩ người.

Rất cục chịu không nổi, cậu đi ra mở cửa. Cửa vừa mở ra, đập vào mắt cậu không ai khác chính là Liễu Như, trên mặt ngây thơ vô số tội của cô treo hình nụ cười. Minh Phong nhẹ cau mày: “Sớm như thế đã muốn gây náo động rồi sao?”

Liễu Như quan sát Minh Phong trong bộ đồ ngủ, tóc tai bù xù, gương mặt chưa tỉnh hẳn, trong lòng cô lập tức nảy sinh cảm giác thích thú. Thì ra Minh Phong cậu ấy không thể ngừng đẹp trai, nhưng có thể giảm bớt độ đẹp trai! Mặc dù khi mới ngủ dậy, nhan sắc của cậu ấy có phần giảm đi, nhưng không đáng kể, nói chung vẫn còn rất đẹp trai.

“Không phải tớ muốn gây náo động, tớ chỉ muốn gọi cậu dậy đi học thôi.” Liễu Như cho mình rất cao thượng.

“Ý tốt của cô, tôi không dám nhận. Lần sau, nhớ đừng làm chuyện rãnh rỗi như thế này nữa.”

Liễu Như không quan tâm câu này, nói: “Cậu đi thay đồ đi, còn đứng đây làm gì? Cậu muốn trễ học sao?” Cô hối thúc.

Một người gấp gáp, một người lại thông thả: “Cô gái, cho hỏi, cô gấp chuyện gì?”

“Đương nhiên là vì trễ học rồi.”

Minh Phong thay đổi tư thế, dựa lưng vào cạnh cửa: “Còn hơn ba mươi phút nữa, cô nghĩ sẽ trễ sao?”

Liễu Như tự tiện đi vào bên trong, ngồi xuống trên chiếc giường lộn xộn của Minh Phong: “Vậy thì tớ sẽ ngồi ở đây chờ.”

“Cô gái, là con gái phải biết chừng mực!”

Liễu Như cười đáp: “Tớ biết! Chuyện tớ đang làm cũng chưa vượt quá chừng mực.”

“Vậy sao?”

Minh Phong nhận được một cái gạt đầu của Liễu Như, ngay lập tức không còn biện pháp để nói tiếp nữa. Cậu từ chưa tỉnh ngủ, bị Liễu Như làm cho tỉnh ngủ, bước vào trong nhà tắm. Sau đó lại bước ra, cậu quên lấy đồ vào để thay. Lúc bước ra, cậu có để ý thấy Liễu Như vẫn ngồi đó, dõi mắt nhìn theo cậu.

Chờ một lúc sau, tiếng nước chảy từ phía phòng tắm không còn nữa, kế tiếp là Minh Phong bước ra. Bộ đồ ngủ đã được thay thế bởi đồ đồng phục. Mắt Liễu Như sáng rõ, Minh Phong lại khôi phục dáng vẻ đẹp trai rồi.

“Cô nhìn gì mà nhìn đắm đuối vậy?” Câu hỏi này hình như cậu đã từng hỏi Liễu Như.

Liễu Như lắc đầu: “Không có gì! Chỉ là cậu trông rất đẹp trai!” Lời khen này hình như cô đã không biết bao nhiêu lần dành cho Minh Phong.

Minh Phong xem thường: “Cũng không cần quá khen ngợi như thế đâu.”

Minh Phong đứng trước gương, chải chuốt đầu tóc, chỉnh đốn trang phục. Thông qua tấm gương, cậu thấy được chiếc giường bừa bộn khi nãy đã không còn nữa, nó trở nên gọn gàng, ngăn nắp hơn. Không cần suy nghĩ nhiều, cậu cũng biết người nào đã có lòng tốt giúp cậu dọn dẹp giường. Trong lòng cậu đột nhiên có một cảm giác kì lạ. Ngoài mẹ cậu ra, chưa có ai giúp cậu dọn dẹp giường, ngay cả những người thân thiết trong gia đình. Nhắc tới mẹ, trong lòng cậu lại nhói lên.

“Cảm ơn cô, Liễu Như!” Khẩu khí dịu nhẹ như một cơn gió.

Liễu Như không giấu được hạnh phúc: “Không có gì, chút chuyện nhỏ thôi mà.” Cô vô cùng sung sướng, lần đầu tiên Minh Phong nói chuyện với cô bằng thái độ như thế.

Im lặng một hồi, cô nói tiếp: “Minh Phong, thật ra thì tớ rất thích được nghe cậu nói chuyện, đặc biệt là lúc cậu nói với thái độ ấm áp, nhẹ nhàng như thế. Tớ có thể nhờ cậu một việc không?” Liễu Như thăm dò.

“Việc gì?” Minh Phong có chút muốn biết.

Liễu Như lấy bình tĩnh nói: “Tớ nhờ cậu một chuyện, đó là cậu hãy luôn dùng thái độ ấm áp như thế để nói chuyện với tớ. Bởi vì những câu nói ngọt ngào của cậu chính là liều thuốc bổ đáng giá dành cho tớ. Tớ muốn mỗi ngày được uống thuốc bổ, như thế sẽ có sức khỏe tốt.”

Lời vừa nói xong, cô liền nhận được một phần thưởng, đó là một cái cú lên đầu không nhẹ cũng không mạnh: “Nói nhảm!~”

“Cậu thay đổi có quá nhanh không? Khi nãy rất dịu dàng, bây giờ lại bạo tàn.” Liễu Như la hét.

Minh Phong xách balô lên, đi ra ngoài: “Nếu không nhanh lên, cô sẽ bị nhốt trong đây!”

Liễu Như sợ hãi, mau chóng chạy ra ngoài: “Cậu thật ác!”

Minh Phong đóng cửa: “Cô quá khen!”

Liễu Như và Minh Phong sống vai nhau mà đi đến trường. Trong lúc đi, không khí giữa hai người là im lặng, không khí xung quanh là ồn ào. Hai người thu hút không ít chú ý của nhiều người. Cũng đúng, một nam thần của trường đi cạnh một nữ sinh xinh đẹp mới chuyển về không gây tò mò mới là chuyện lạ.

Cả hai cũng không ai quan tâm tới, cứ thế mà đi. Ánh mặt trời tươi cười rọi lên vai của hai người họ, cơn gió sớm vô cùng dễ xôm, vừa hôn lên má của Liễu Như, cũng không buông tha cho Minh Phong. Lần đầu tiên đi đến lớp cùng Minh Phong, cô cảm thấy chuyện này là một chuyện hạnh phúc khó quên nhất trong cuộc đời. Cô mong con đường đến trường sẽ kéo dài mãi và không có điểm đích, như vậy, cô cũng sẽ được đi cùng Minh Phong trên một con đường, mãi mãi...

Nhưng mơ mộng nhanh chóng bị đập nát. Lâm Việt và Tuyết My không biết từ cái lỗ nào, xuất hiện làm vật cản trở cô và Minh Phong. Liễu Như không hài lòng: “Các cậu đi học sớm thế?” Hình thức là câu hỏi, thực tế là trách móc.

“Cậu còn nói? Chẳng phải cậu bảo bọn tớ chờ cậu đi học cùng sao? Rốt cục, hại bọn tớ chờ rất lâu. Chờ không thấy, thì ra cậu chơi bọn tớ một cú quá đáng.” Lâm Việt nói.

Liễu Như quên nói hai người hôm nay cô bận làm chuyện đại sự: “Xin lỗi, tại hôm nay tớ có chuyện đại sự cần làm nên ra ngoài sớm.”

“Chuyện đại sự là đi học chung với Minh Phong sao?” Người có thể đoán được, chỉ có thể là Tuyết My.

Minh Phong, Liễu Như nghe nhắc tới đích danh mới sực nhớ, quay sang nhìn đã không thấy cậu ấy đâu. Cô đưa mắt đảo nhìn xung quanh, ngay lập tức thấy Minh Phong đang đi ở đằng trước, hơn nữa bị một đám nữ sinh bao quanh. Cô có chút mất mát: “Các cậu xem, Minh Phong có phải là rất hạnh phúc không? Được nhiều người ngưỡng mộ như vậy.”

Lâm Việt gật gù: “Đương nhiên, nhưng mà cậu cũng đâu thua kém gì. Nam sinh trường này cũng rất hâm mộ nhan sắc của cậu, bọn họ là fan của cậu, nhưng cậu cũng biết đấy, fan nam không có cuồng nhiệt như fan nữ. Fan nam chỉ là âm thầm ngưỡng mộ thôi. Fan của Minh Phong toàn là nữ.”

“Tớ cũng là fan nữ của Minh Phong.”

“Cậu không cần nói bọn tớ cũng biết.”

Tuyết My xen vào: “Fan thích và muốn chiếm đoạt thần tượng, câu chuyện khá hấp dẫn!”

...

Mặc dù đi cách nhau khá xa, nhưng mà không biết tại vì sao Liễu Như và Minh Phong lại vào lớp cùng lúc. Minh Phong đột nhiên nói với Liễu Như: “Chuyện khi này, cũng có thể, nhưng không phải hôm nay.”

Liễu Như không ngờ Minh Phong lại để yêu cầu nhắm nhí khi này của mình trong lòng, còn trả lời nữa. Mặc dù câu trả lời không rõ ràng lắm nhưng cũng là một hy vọng cho cô: “Tớ mong ngày đó sẽ đến nhanh. Ngày mai thì càng tốt.”

“Nhắm!~ Không phải ngày mai.”

“Ngày mốt.”

“Không phải!~”

“Một ngày nào đó!”

“Có thể!”

Liễu Như cười hiền hòa: “Khi nào cũng được, tớ có thời gian cả đời để chờ. Chỉ cần ngày đó kéo dài một chút là được.”

Minh Phong không hồi đáp.

(Những đóng góp của các bạn là nguồn động lực quan trọng cho tác giả.)

21. Chương 21. Khoảng Cách Được Kéo Gần Lại

Chương 21. Khoảng cách được kéo gần lại

Vẫn như mọi ngày, lớp học hết mức ồn ào. Cho đến khi thầy giáo chủ nhiệm bước vào, không khí mới chuyển đổi sang yên tĩnh. Thầy giáo nhìn quanh lớp một cái, đột nhiên thấy cánh tay của một nữ sinh giơ lên cao. Thầy hướng về nữ sinh đó, nói: “Em có chuyện muốn nói với thầy sao?”

Người nữ sinh đó không ai khác, chính là Liễu Như. Cô đứng lên, cắn môi dưới, đắn đo một chút rồi trả lời: “Đúng ạ!”

“Được, trình bày đi!”

Liễu Như nhìn sang Minh Phong, cười một cái: “Em muốn đổi chỗ ngồi, thưa thầy!” Trong giọng nói có gì đó rất phấn khởi, vui vẻ.

Thầy chủ nhiệm nheo mắt lại: “Chỗ đó có gì không thuận tiện cho việc học của em sao?”

“Em ngồi ở đây một mình, khó có thể trao đổi chuyện học tập với bạn bè. Hơn nữa, em học cũng không tốt lắm, cần người kèm cặp.” Thật ra không phải vì lí do này.

Đình Nam phấn khích, nói to: “Vậy thì ngồi gần tớ đi. Tớ có thể chỉ bài cho cậu.”

Đức Hải bĩu môi: “Vậy tớ sẽ bị dời đi chỗ khác sao? Cậu đúng thật là trọng sắc khinh bạn. Mà nè, cậu nghĩ cậu học giỏi như thế sao?”

Đình Nam che miệng Đức Hải lại: “Cậu ít nói một chút giúp tớ!~”

Thầy chủ nhiệm vỗ bàn, nhắc nhở hai người họ, suy tính trong đầu, một lát sau mới đồng ý: “Được, vậy em chuyển lên ngồi cùng lớp trưởng.”

Liễu Như lập tức từ chối: “Không được đâu ạ. Em muốn ngồi chung với Minh Phong.”

Cả lớp không hẹn trước mà cùng nhau bất ngờ. Liễu Như muốn ngồi kế Minh Phong? Trong đầu mỗi người đều có câu trả lời, hơn nữa còn có chung đáp án, đó là không thể được! Minh Phong từ trước tới giờ chưa từng cho phép ai ngồi ở cạnh mình, hai người bạn thân là Đình Nam và Đức Hải còn chưa có được may mắn đó huống chi là một người mới chuyển đến như Liễu Như.

Trong khi mọi người không ngừng nghiêm trọng vấn đề lên thì Minh Phong chỉ đơn giản nhìn Liễu Như, trong ánh mắt trong suốt không tìm thấy bất kì cảm xúc gì. Cây viết mực tím trên tay phải của cậu ấy không ngừng xoay.

Thầy chủ nhiệm lắc đầu: “Liễu Như, không được đâu. Minh Phong không thích ngồi chung với ai. Nếu em vì muốn có người kèm cặp trong việc học, vậy thì ngồi cạnh lớp trưởng là lựa chọn hiệu quả nhất.”

Liễu Như tiếp tục nhìn Minh Phong: “Minh Phong, cậu sẽ đồng ý cho tớ ngồi chung với cậu, đúng không?” Cô hồi hộp đợi cậu trả lời.

Minh Phong không hề mở miệng. Thầy chủ nhiệm xen vào: “Em thấy rồi đó, bạn im lặng có nghĩa là không đồng ý. Nếu em không chịu lên ngồi cùng lớp trưởng, vậy thì thầy cũng hết cách.”

Liễu Như không quan tâm đến lời của thầy, đột nhiên xách cặp lên, đi lại chỗ trống bên cạnh Minh Phong. Minh Phong, cậu nói tớ mặt dày cũng được, không sao, tớ mặc kệ.

“Thưa thầy, không phải đâu ạ. Cậu ấy im lặng chính là ngầm đồng ý đó.” Liễu Như tự mình suy diễn.

Lúc này Minh Phong mới lên tiếng: “Người nào đã đồng ý?”

“Ngoài cậu ra còn ai nữa chứ? Cậu cũng đừng ích kỉ quá, nhường cho tớ chỗ này đi.”

“Không được!~” Giọng điệu có phần khá qua loa.

“Vậy thì xin lỗi cậu, mặt của tớ dày lắm, cho dù cậu có đuổi tớ cũng không rời đi đâu. Kể từ giờ phút này chỗ này chính là chỗ của tớ, không cho phép bất kì ai chiếm giữ.” Liễu Như vô cùng tự nhiên, lấy tập trong cặp ra, để vào ngăn tủ.

“Tôi biết!~” Minh Phong nói nửa kín nửa mở.

Liễu Như ngừng động tác, tò mò: “Cậu biết cái gì?”

Minh Phong nhún nhún vai: “Da mặt của cô rất dày!”

Liễu Như bật cười, vỗ lên vai Minh Phong một cái: “Hi hi~ da mặt của tớ dày là vì cậu đó. Sau này, xem ra cậu phải bồi thường tiền cho tớ rồi.”

“Đừng tự tiện đụng chạm tay chân như vậy.”

Cứ như thế mà Liễu Như được ngồi chung với Minh Phong sao? Cả lớp đi từ bất ngờ này sang bất ngờ khác. Trong chuyện này có gì đó rất lạ. Minh Phong chịu để Liễu Như ngồi gần mình sao? Chuyện này làm cho nhiều nữ sinh khác trong lớp ganh tị.

Đỗ Duy Nhất ngồi ở bàn đầu, quay xuống, nhìn Liễu Như: “Liễu Như, cậu không biết xấu hổ sao? Tự tiện đổi chỗ trong khi người khác chưa mở miệng nói đồng ý. Haizz~, thật là không biết phải đánh giá cậu như thế nào.” Từ lần trước, Duy Nhất luôn có thành kiến xấu với Liễu Như, luôn tìm cách đèm hàng cô.

Liễu Như chỉ cười trừ, không hề muốn đáp trả lại. Cô không dư hơi sức để quanh co với loại người xấu tính như thế, chỉ càng làm mình khó chịu hơn thôi.

Ngay lúc này, Minh Phong đột nhiên lên tiếng: “Ai nói tôi không đồng ý?”

Một câu nói như một tảng đá lớn đập vào đầu của Duy Nhất cùng nhiều người trong lớp: “Cậu nói... cậu đồng ý sao?” Không tin vào tai của mình.

“Đúng vậy!”

Đỗ Duy Nhất không còn gì để nói nữa, quay lên, trong lòng tràn đầy tức giận và xấu hổ.

Liễu Như nghe được, cảm động quay sang nhìn Minh Phong: “Tớ không nghe nhầm sao?” Chính Liễu Như cũng không tin đây là sự thật, mặc dù đây là câu mà cô mong muốn được nghe.

Minh Phong tỏ ra như không có chuyện gì, không nhanh không chậm, không mặng không lạt nói: “Không phải, chỉ là vì muốn cô không bị mất mặt trước mọi người thôi!~” Chỉ có điều là âm lượng rất nhỏ, nhỏ đủ để hai người nghe.

“Cậu đang bảo vệ tớ sao?” Liễu Như nghi vấn, trên mặt không giấu được hạnh phúc lan tràn.

“Không phải!”

“Cậu còn phủ định được sao? Chuyện rõ như ban ngày rồi. Hay là cậu mắc cỡ?”

“Không phải!~”

“Mắc cỡ là phải rồi, chứ còn gì nữa. Nhìn mặt cậu kìa, rõ ràng là mắc cỡ.”

Minh Phong nhét cây viết vào miệng Liễu Như: “Nói nhiều thành nói nhảm!”

Liễu Như ngậm viết, cười trông có vẻ xấu xí: “Cảm ơn cậu đã bảo vệ tớ không bị mất mặt trước mặt mọi người.”

Minh Phong cũng hết cách, không muốn đính chính lại sự thật nữa.

Tiết học kết thúc, Đình Nam quay xuống, bắt ngờ: “Sao cậu lại ngậm viết vậy?”

Liễu Như trả lời: “Tớ thích!~”

Minh Phong quay qua, lấy cây viết trong miệng cô ra: “Đã ngu ngốc lại còn ở dơ.”

Liễu Như không đồng ý: “Tớ không ngốc, cũng không ở dơ.”

“Không ở dơ? Cây viết dơ như thế mà cũng ngậm được. Không ở dơ, vậy thì dùng từ mất vệ sinh đi.” Minh Phong đúng là độc miệng.

“Minh Phong, tớ không mất vệ sinh. Chỉ là, người đưa cây viết vào miệng tớ phải là người lấy cây viết ra khỏi miệng tớ. Tớ không cố ý ngậm viết.”

“Vậy thì tiếp tục ngậm viết đi!” Minh Phong không thương tiếc đưa cây viết vào miệng của Liễu Như.

Liễu Như cầm cây viết lại, cười: “Lần này tớ sẽ không ngậm viết nữa đâu, mà tớ sẽ chiếm đoạt cây viết này của cậu làm vật quan trọng của mình.”

“Vật quan trọng?”

Liễu Như dùng sức gật đầu: “Đúng vậy! Chỉ cần là đồ của cậu, với tớ tất cả đều quan trọng.” Cô dùng một chút, nói tiếp: “Tớ sẽ không dùng nó đâu, vì tớ không muốn nó hết mực.” Nói xong, Liễu Như cầm cây viết thật nhẹ nhàng, nâng niu ở trong lòng bàn tay.

Minh Phong thấy hành động này của Liễu Như, trong lòng có phát sinh cảm giác lạ, không xác định rõ: “Được rồi được rồi, không nói chuyện nữa.” Cậu lấy từ trong cặp ra một cây viết khác.

Liễu Như tò mò: “Cậu thích màu tím lắm sao?”

“Phủ định của không phải!” Minh Phong viết những dòng chữ ngoặc ngoặc lên trang giấy.

Câu này Minh Phong từng nói với cô, cho nên lần này cô không cần suy nghĩ nhiều cũng biết ý nghĩa của nó: “Cậu thích màu tím, hèn chi dùng toàn là viết mực tím. Tại sao cậu lại thích màu tím thế? Tớ cảm thấy nó rất u buồn, ảm đạm.”

“Đúng vậy, vì nó u buồn và ảm đạm như chính con người tôi vậy!”

“Không phải! Tớ cảm thấy cậu rất tốt, không u buồn và ảm đạm như cậu nghĩ đâu. Tớ ngược lại thấy màu tím rất đẹp, nhìn vào rất dễ chịu.”

“.....”

Mặc dù cô cảm thấy hôm nay thời gian có trôi nhanh một chút, nhưng cô cũng sẽ không vì vậy mà oán trách, mà tiếc nuối. Bởi vì cô đã được ngồi gần người cô thích rồi, cô có rất nhiều thời gian để trái qua cùng Minh Phong. Cô được ngồi gần Minh Phong, được ngắm cậu ấy ở một khoảng cách gần hơn, được cảm nhận hơi thở của cậu ấy rõ ràng hơn, được nói chuyện với cậu ấy nhiều hơn.

Mà để đạt được những thứ trên, cô phải dùng thủ đoạn ‘mặt dày’, loại thủ đoạn này có hiệu quả rất tốt, ngoài tầm mong đợi của cô.

Nhưng mà, có điều Liễu Như chưa phát hiện ra, loại thủ đoạn này cũng chỉ có hiệu quả với một người mà thôi: Minh Phong.

~(Những bình luận của các bạn là nguồn động lực hiệu quả nhất cho tác giả.)

22. Chương 22. Không Xác Định Rõ

Chương 22. Không xác định rõ

“Minh Phong, cậu cho tớ mượn tập được không?” Liễu Như nói với Minh Phong.

Minh Phong đã quả balô lên trên vai, định đi về thì nghe thấy yêu cầu của Liễu Như. Cậu để balô xuống bàn: “Khi này không chép bài?”

Liễu Như gật đầu. Minh Phong nói tiếp: “Như thế thì đi học làm gì? Nghỉ luôn cho xong.” Âm thanh mặn chát.

Liễu Như vội vàng biện minh: “Không phải như cậu nghĩ. Tớ không có làm biếng, chỉ tại tớ chép không kịp mà thôi.”

Minh Phong neho mắt nhìn chăm chăm Liễu Như, khiến cô có chút không được thoải mái: “Sao cậu lại nhìn tớ như thế? Tớ, tớ...”

Minh Phong không nói gì, lần nữa quả balô lên vai, xoay lưng rồi đi hướng về phía cửa. Liễu Như tranh thủ đuổi theo: “Đợi tớ với!~”

Mặt trời ban trưa nằm tít ở trên cao như muốn thiêu đốt nhân loại. Liễu Như đi bên cạnh Minh Phong, hai người đi song song nhau. Ánh mặt trời tạo ra hai chiếc bóng của hai người cũng nằm cạnh nhau. Trên đường đi về khu kí túc xá, thỉnh thoảng Liễu Như sẽ đưa ánh mắt nhìn trộm Minh Phong, rồi sau đó là bật cười. Minh Phong vốn chẳng muốn quan tâm tới, nhưng mà hành động được lặp lại nhiều lần như thế, cậu không thể không khiển trách: “Trời nắng quá bị chạm dây thần kinh sao?”

“Mặc dù trời nắng thật nhưng không phải là nguyên nhân chính khiến tớ cười như thế này.” Liễu Như lại bật cười khúc khích.

Minh Phong đặt hai tay vào trong hai túi quần, đi nhanh hơn. Liễu Như gấp gáp đuổi theo: “Cậu không muốn biết nguyên nhân chính là gì sao?”

“Không muốn quan tâm!~”

“Là cậu đó, Minh Phong! Chỉ nhìn cậu thôi cũng đủ làm tớ cười vui vẻ!” Liễu Như mặt dày nói ra câu này, mặc dù Minh Phong đã nói là không muốn nghe.

Liễu Như tăng tốc, đi thật nhanh. Cuối cùng, cô đứng trước mặt Minh Phong, nhìn Minh Phong, trong khi bước chân không ngừng đi lùi về đằng trước.

Hành động này bị Minh Phong nhắc nhở: “Cô đi ngược như thế là muốn bị té sao?”

Liễu Như cười: “Sẽ không té đâu!”

Minh Phong nghi vấn: “Cô lấy gì bảo đảm? Cô đi ngược như thế, không nhìn đường, lỡ trên đường có chướng ngại vật thì sao?”

“Tớ lấy cậu ra làm bảo đảm!” Ngừng một chút, cô nói tiếp: “Nếu tớ bị ngã, cậu sẽ đỡ tớ lại, có phải không? Có cậu ở đây tớ cảm thấy mình rất an toàn.”

“Nếu tôi bỏ mặc, để cô té thì sao?”

“Không có chuyện đó đâu. Một người con trai xuất sắc như cậu, sao lại làm chuyện bất lương như thế chứ!”

“Cô hoàn toàn tin tưởng tôi?”

Liễu Như gật đầu. Minh Phong nói: “Đừng quá tin vào bất kì ai!” Nói xong, cậu đưa hai tay ra, đặt lên hai bên vai của cô, xoay người cô lại. Liễu Như khôi phục cách đi an toàn.

Đi thêm được một đoạn đường nữa, Liễu Như liền tiến lại gần hàng ghế đá dưới gốc cây, ngồi trên đó, xoa xoa đôi chân: “Chờ tớ một chút, để tớ nghỉ mệt.”

Minh Phong đứng nhìn Liễu Như, chờ một lát sau hai người mới tiếp tục hành trình.

Hai người đã đặt chân tới khu kí túc xá, bây giờ hai người phải chia ra. Liễu Như đi về khu nữ, Minh Phong phải đi về khu nam.

“Tạm biệt cậu, một lát nữa chúng ta lại gặp lại.” Liễu Như có ý đồ bất chính.

Minh Phong vừa mở balô ra vừa nói: “Tốt nhất đừng đến phòng của tôi.” Nói xong, quăng một cuốn tập về phía Liễu Như: “Mượn xong nhớ trả.”

Liễu Như nhanh chóng bắt được cuốn tập, trong lòng không đếm được có bao nhiêu vui mừng, hướng theo bóng lưng càng lúc càng xa của Minh Phong, hô to: “Minh Phong, ngàn lần cảm ơn cậu!~”

Âm thanh truyền tới tai của Minh Phong. Cậu tựa hồ như có thể cảm nhận được nụ cười của Liễu Như cũng truyền tới đây.

Minh Phong hiện đang có mặt tại lầu năm của trường, trong một căn phòng ma ám quen thuộc. Thông qua khung cửa sổ, cậu lại ngắm nhìn phong cảnh quen thuộc.

Minh Phong mở balô ra, lấy từ trong đó ra một cây sáo mới toanh. Đạo gần đây Minh Phong có hứng thú với ‘thổi sáo’. Bằng trí thông minh của mình, chỉ cần đọc sách, không cần người dạy, cậu cũng có thể thổi sáo một cách điêu luyện.

Cậu đưa cây sáo lên miệng, bắt đầu dùng hơi, những ngón tay không ngừng cử động trên đó. Tiếng sáo ngân nga, du dương theo làn gió. Tiếng sáo của cậu không sâu lắng, không đượm buồn, ngược lại tiếng sáo của cậu lại mang hơi hướng nhộn nhịp, vui vẻ. Không hiểu sao, từ khi gặp được Liễu Như, cậu không cách nào thổi ra những bản sáo buồn bã nữa. Tâm tình của cậu cũng thế, bị Liễu Như làm cho thay đổi.

Nghĩ đến Liễu Như, cậu cảm thấy nhẹ lòng.

Nghĩ đến ba mình, cậu lại cảm thấy nặng lòng.

Tại sao lại có sự khác biệt như thế?

Minh Phong chuyển đổi trạng thái, từ tập trung sang phân tâm. Đột nhiên, tiếng sáo bị cắt đứt. Cậu để cây sáo vào trong balô cẩn thận, rồi trèo lên trên bàn, nằm xuống, nhìn lên trần nhà. Rất nhanh sau đó, hai mắt cậu dần nhắm chặt lại.

Đêm tối lại lấy phương thức yên tĩnh bao trùm không gian ngoài kia. Liễu Như cùng với Tuyết My trò chuyện ở trong phòng.

Tuyết My hỏi: “Cậu thích Minh Phong đến mức độ này sao?”

Liễu Như không ngừng chăm chú vào từng nét chữ trong tập của Minh Phong, nhàn nhạt mở miệng: “Cũng có thể là vậy.”

“Cậu định khi nào mới bày tỏ với cậu ấy?”

Liễu Như suy nghĩ, rồi nói: “Tớ sẽ nói cho cậu ấy biết tình cảm của tớ, nhưng chưa phải là lúc này. Bây giờ như thế tớ cũng đã thấy rất vui rồi.”

Tuyết My nhăn mặt: “Chẳng lẽ cậu định yêu đơn phương? Đến lúc cậu bày tỏ thì người ta đã là hoa đã có chủ rồi.”

“Cái gì mà yêu đơn phương chứ! Tớ chỉ mới là thích thôi, còn chưa tới mức độ đó.” Liễu Như đưa cuốn tập của Minh Phong cho Tuyết My xem: “Cậu nhìn đi, chữ của cậu ấy rất đẹp có phải không?”

“Tớ thấy bình thường!”

“Cái gì mà bình thường, tớ cảm thấy chữ của cậu ấy vô cùng đẹp, cũng giống như vẻ đẹp trai của cậu ấy vậy.”

Đúng là trong mắt của một kẻ si tình, người mình thích luôn đẹp nhất, luôn đặc biệt nhất.

Tuyết My dè dặt: “Xem thái độ của cậu kia, còn không phải là yêu?”

Liều Như không nói gì. Cô không biết nên trả lời như thế nào, bởi trong đầu cô cũng hoàn toàn không xác định được. Yêu sao? Lúc trước cô nghĩ mình đơn giản chỉ là thích thôi, đến một thời gian nào đó cũng sẽ ngừng thích. Nhưng ý trời khó đoán, bây giờ cô có thể ngừng thích Minh Phong sao? Từ lúc nào, cô đã quen với việc quan tâm Minh Phong, đã quen với việc nhìn ngắm Minh Phong, cả việc khen ngợi cậu ấy. Những thói quen này tựa hồ đã cấy sâu vào từng tế bào của cô, bắt cô từ bỏ thì không thể. Nhưng mà, nếu cứ tiếp tục, chẳng phải từ thích sẽ chuyển thành yêu sao?

Một mớ suy nghĩ hỗn loạn đan chặt vào nhau. Cô không xác định rõ, chỉ thích hay là đã yêu?

Đang lúc suy nghĩ, Liều Như cảm thấy như có ai đó đang gọi mình. Cô bắt đầu từ trong mơ hồ trở về hiện thực. Cô ý thức được vừa nãy chính Tuyết My giục mình. Cô hỏi: “Cậu mới vừa nói gì thế?”

Tuyết My giả vờ hờn trách: “Xem cậu kia, suốt ngày ngồi mơ mộng về Minh Phong, chẳng coi người bạn này ra gì nữa.”

Liều Như cười: “Có sao?”

“Còn không có? Thôi thôi, tớ biết phận của mình rồi. Tớ về đây!~”

Liều Như đứng ở ngoài cửa, nhìn theo bóng lưng của Tuyết My khuất dần trong bóng tối. Sau đó, cô lại quay qua căn phòng đối diện ở bên kia.

(Kí túc xá chia làm hai khu, một khu dành riêng cho nữ sinh, khu còn lại dành cho nam sinh. Hai khu được xây dựng đối mặt, hướng vào nhau. Phòng của Liều Như đối diện với phòng của Minh Phong. Giữa hai khu là một khoảng cách không xa không gần.)

Phòng của Minh Phong vẫn tối om, cậu ấy đã ngủ rồi sao?

Liều Như đặt hai tay lên lên can, chăm chú nhìn qua bên đó, môi khẽ cười, ngủ ngon, Minh Phong!

~(Những bình luận của các bạn là nguồn động lực quan trọng cho tác giả.)

23. Chương 23. Ngọt Ngào

Chương 23. Ngọt ngào

Thầy giáo Anh Văn khoanh hai tay để trước ngực, đi qua đi lại xung quanh lớp, trên mặt lộ ra tràn đầy nghiêm túc. Lớp học im phăng phắc, chỉ nghe thấy tiếng ồn từ bên ngoài truyền vào. Liều Như nhăn mày nhăn mặt, một hồi thì nhìn vào bài kiểm tra, một hồi lại cắn đầu viết, một hồi lại ngắm nhìn thầy giáo, cuối cùng là quay sang nhìn Minh Phong. Liều Như lấy tay hơi che miệng lại, vắn nhỏ âm lượng: “Minh Phong!~”

Minh Phong nghe thấy nhưng chẳng thèm nhìn cô một cái, đương nhiên cũng không đáp lại.

Liều Như cho rằng mình nói nhỏ như thế nên Minh Phong không nghe thấy. Cô liền vắn âm lượng lên to hơn khi nãy một chút: “Minh Phong! Minh Phong!~” Lặp lại hai lần.

Vẫn không có hồi đáp. Liều Như im lặng nhìn vào bài kiểm tra của mình, tinh thần có chút suy sụp. Không xong rồi, đề khó quá, chuyện này dưới trung bình cho mà xem!

Cô ngược nhìn ông thầy giáo khó tính kia, thở dài đầy bất lực. Thầy giáo thì gác kiểm tra khó, người bên cạnh cũng không giúp được gì, vậy thì đành chọn đại đáp án vậy.

Liều Như lấy một tờ giấy trắng ra, xé thành bốn mảnh nhỏ. Viết lên trên đó lần lượt các chữ cái A, B, C, D. Kế tiếp cô gấp bốn mảnh giấy lại, trộn lẫn lộn lên.

Cô nhắm mắt, chắp hai tay lại thành khăn cầu nguyện: “Trời phật thương con, cho con đáp án đúng của câu 12.” Nói xong cô đưa tay bóc một mảnh giấy, mở ra. Trên đó viết chữ C. Liều Như cầm viết lên, khoanh đáp án C ngay câu 12 ở trong đề kiểm tra một tiết.

Cô tiếp tục: “Bò đi ăn cỏ, bò đi ăn cỏ!” Bốn mảnh giấy không ngừng bị xáo trộn trong hai lòng bàn tay của cô.

Minh Phong rốt cục cũng không chịu đựng được, quay sang: “Cô lắm bảm khủng điên gì thế?” Trong giọng nói vẫn như cũ, có chút giá rét.

Liều Như sớm đã thích nghi được nhiệt độ bằng giá từ Minh Phong: “Cậu không biết tớ đang làm gì sao? Là xin đáp án đó. Câu thần chú ‘bò đi ăn cỏ’ tượng trưng cho các đáp án. Bò là B, Đi là D, Ăn là A, Cỏ là C. Hihi~~”

“Đúng là người không bình thường mới làm những chuyện không bình thường.”

“Tớ đâu phải. Tớ rất bình thường! Chỉ tại, tớ bí quá nên mới chọn con đường này. Cậu nghĩ tớ thích lắm sao? Ai bảo đề khó quá làm gì.” Liều Như, có nên đổ lỗi cho đề bài như thế không?

Minh Phong cau mày: “Đề khó hay tại cô không học bài?”

Liều Như lảng sang chuyện khác: “Cậu lo làm bài đi, gần hết thời gian rồi. Cậu có muốn dùng cách của tớ không? Tớ cho cậu mượn đồ nghề.” Liều Như vô cùng tốt bụng, đưa bốn mảnh giấy cho Minh Phong.

Nhưng mà lòng tốt không được đền đáp, trái lại còn bị mắng: “Bị cô làm phiền như thế thì làm sao làm bài được. Nhưng mà, cô nghĩ ai cũng ngu ngốc như cô sao?”

Liều Như phản bác: “Tớ nào có ngốc!” Giọng điệu có phần nũng nịu.

Minh Phong không thèm quan tâm đến nữa, bật chế độ im lặng, nghiêm túc làm bài kiểm tra. Khoảng năm phút sau, cậu hoàn thành câu cuối cùng trong đề kiểm tra. Liều Như quay sang: “Cậu làm xong rồi à, mau thế!” Trong lời nói mang theo ngưỡng mộ.

Minh Phong lấy tờ giấy trắng, viết viết cái gì lên trên đó, sau đó thấy qua cho Liều Như: “Mau chép vào!” Nói xong, cậu đứng lên, cầm bài kiểm tra đi nộp và bước ra khỏi lớp.

Liều Như mở tờ giấy ra, thấy trong đó là đáp án của toàn bộ các câu trắc nghiệm. Khóe miệng cô không kìm được lại cong lên thành hình bán nguyệt. Nụ cười rạng rỡ bao nhiêu thì vui vẻ bấy nhiêu. Trong đầu cô là Minh Phong, trong mắt cô là Minh Phong, trong tim cô là Minh Phong.

Minh Phong, cảm ơn cậu đã chỉ cho tớ đáp án. Ngàn lần cảm ơn cậu!

Liều Như cũng nhanh chóng nộp bài kiểm tra, sau đó xách cặp đi ra ngoài. Bởi vì là tiết cuối cho nên ai làm bài sớm thì được về sớm.

Cô dùng tốc độ tối đa nhất có thể để chạy.

Với người bình thường, nếu muốn đuổi theo, chỉ cần đi là được.

Nhưng với Minh Phong, để bước vào thế giới của người này cần phải chạy, chạy với vận tốc cực đại. Có thể mới không bị cậu ấy bỏ lại đằng sau.

”Minh Phong!

” Liều Như gọi Minh Phong đang ngồi dưới gốc cây bàn ở giữa sân trường.

Minh Phong nhìn Liều Như, trong đầu cậu không ngừng suy nghĩ, tại sao suốt ngày Liều Như cứ gọi tên của mình như vậy.

Lúc này Liều Như đã đứng trước mặt Minh Phong, hơi thở gấp gáp và nặng nhọc: “Cảm ơn cậu rất nhiều!”

“Vì chuyện gì?”

“Chuyện cậu chỉ đáp án cho tớ!”

Minh Phong nhún vai: “Không cần cảm ơn, coi như là bố thí cho kẻ nghèo đi!”

“Tớ đâu có nghèo. Cậu phải nói là có lòng muốn cứu giúp bạn bè thì đúng hơn.” Liễu Như chỉnh Minh Phong.

“Chẳng phải cô rất nghèo kiến thức sao?” Đúng là muốn đả kích người khác mà. Nhưng mà, Minh Phong, cậu có biết Liễu Như đời này sẽ không bị những lời chua chát của cậu làm cho kích động không? Nếu muốn làm cô ấy kích động, vậy thì hãy nói những lời ngọt ngào đi!

Liễu Như mặt ngây thơ vô số tội: “Tớ chỉ là hơi kém tiếng Anh một chút thôi. Tớ cũng biết một số câu mà.”

“Câu gì?”

“Hello là xin chào, goodbye là tạm biệt. How are you là bạn khỏe không.” Liễu Như lộng ngọng phát âm tiếng Anh.

Minh Phong châm biếm: “Wow~ kiến thức tiếng Anh của cô đúng là nhiều lắm, nhiều hơn so với một học sinh lớp một!” Hai bàn tay nhàm chán vỗ vào nhau, phát ra âm thanh tẻ nhạt.

“Không so đo với cậu nữa.” Liễu Như đi lại, ngồi xuống cạnh Minh Phong trên băng đá: “Ở chỗ này mát thật!”

“Ai cho phép cô ngồi cạnh tôi?” Minh Phong nghi vấn.

Liễu Như trả lời: “Cậu đừng ích kỷ như thế được không? Nhường chỗ trống này cho tớ một chút đi!”

“Một chút là bao lâu?”

“Đến khi nào cậu rời đi!” Liễu Như cũng thông minh được một chút.

Minh Phong mở balô ra, lấy từ trong đó ra một viên kẹo, hướng Liễu Như nói: “Có muốn ăn không?”

Liễu Như nhìn viên kẹo vỏ màu hồng trên tay Minh Phong, ngay tức khắc nội tâm trở nên rối tung. Cô không tin vào mắt mình, không tin vào tai mình, không tin đây là sự thật. Đây là Minh Phong sao? Cậu ấy mời mình ăn kẹo thật sao?

Liễu Như muốn xác định lần nữa: “Cậu mời tớ ăn kẹo?”

Minh Phong nhàn nhạt trả lời: “Nếu không có người nói tôi ích kỷ!”

Vui vẻ, hạnh phúc từ trong tim trào dâng lên, biểu hiện rõ trên gương mặt của Liễu Như, trong nụ cười của cô, trong hai má lúm đồng tiền của cô, ngay cả trong ánh mắt cũng có.

Từ khi quen biết Minh Phong, đây là lần đầu tiên cậu ấy chủ động với mình, mặc dù chỉ là một viên kẹo. Cô cảm thấy hôm nay mình rất may mắn.

Một người kích động, trong khi người kia lại rất bình tĩnh. Liễu Như cầm viên kẹo trên tay, nâng niu nó như một báu vật. Mặc dù không nở nhưng cô muốn thưởng thức nó ngay.

“Quà của cậu đúng là tuyệt phẩm. Kẹo rất ngọt, ngọt hơn đường!” Viên kẹo nằm trong miệng của cô, cho nên làm cho giọng nói của cô có hơi bị móp méo.

“Vậy thì nuốt luôn đi!” Minh Phong cũng cho vào miệng mình một viên kẹo. Bởi vì là kẹo cao su cho nên sau khi nhai xong còn có thể thổi thành bong bóng.

Liễu Như nhìn cái bong bóng trên miệng Minh Phong, hứng thú: “Cậu dạy tớ thổi giống cậu được không?”

Cái bong bóng trên miệng Minh Phong bị bể, cậu ta lại lấy ra một viên kẹo cao su khác, nhai xong lại thổi thành bong bóng khác.

Cứ như thế, thời gian trôi qua không biết đã bao lâu. Minh Phong thổi bong bóng từ kẹo cao su, Liễu Như ngồi nhìn, không ngừng khích lệ.

Như thế có gọi là ngọt ngào không?

(Những bình luận của các bạn là nguồn động lực hiệu quả nhất cho tác giả.)

Liêu Phong

~ fb.com/phong.lieu.524

24. Chương 24. Đồ Dở Hơi

Chương 24. Đồ dở hơi

“Minh Phong, cậu chờ tớ với!” Liễu Như vừa cố gắng đi thật nhanh, vừa cố gắng dùng hết sức hô to. Hành động này làm cho không ít người chú ý.

Minh Phong đi ở đằng trước, thỉnh thoảng quay đầu lại: “Chẳng phải tôi đã bảo cô không nên đi theo rồi sao?”

Liễu Như cũng không phải người hiền lành gì. Cô dùng tốc độ gió để chạy đuổi theo Minh Phong, nhưng mà so với tốc độ ánh sáng của Minh Phong thì cô vẫn thua xa ngàn dặm. Liễu Như tiến được năm bước, Minh Phong tiến được mười bước. Khoảng cách cứ như vậy, không thay đổi.

Liễu Như dù gì cũng là con gái, sức lực không thể đem bì cùng con trai. Cô thấm mệt, mồ hôi bắt đầu trào ra ngoài như mưa, hơi thở của cô hì hục, giọng nói yếu ớt tựa như người sắp chết: “Minh Phong~, cậu có thể đi chậm một chút không? Cậu nhìn tớ này, cả người ướt đầm mồ hôi chỉ vì chạy theo cậu.”

“Tôi bảo cô đi theo tôi sao?” Minh Phong hỏi ngược lại.

Liễu Như giả vờ làm ra bộ dáng như sắp ngất xỉu. Xem ra chỉ có phương pháp “mỹ nhân kế” mới có thể khiến Minh Phong động lòng thương mà đi chậm lại: “Từ nhỏ tình trạng sức khỏe của tớ đã không được tốt. Cứ vận động mạnh là lại cảm thấy mệt.” Nói xong thở dài, đưa tay xoa xoa trán.

Minh Phong khoanh hai tay để trước ngực, nghiêng đầu: “Thân thể cô yếu đến vậy sao?”

Liễu Như nghe Minh Phong nói vậy, trong lòng của cô tràn đầy niềm vui mãn nguyện, xem ra vẫn là anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Cô nhẹ nhàng dùng sức gật đầu. Biểu cảm trên mặt là nhăn nhó, đã đóng kịch thì phải đóng cho tới.

Minh Phong đi lại gần Liễu Như, ánh mắt sắc sảo, trong suốt, không tìm thấy bất kì cảm xúc nào: “Vậy, mỗi lần cô đánh người khác, cô có cảm thấy mệt không?”

Liễu Như chuyển sang bất ngờ: “Đánh nhau?” Hai giây sao liền tươi cười: “Cậu xem tớ yếu đuối như thế làm sao đánh người khác được. Người khác đánh tớ thì có.” Liễu Như biện hộ cho mình, trong lòng không ngừng tự hỏi tại sao Minh Phong lại biết chuyện ở trường cũ mình thường đánh lộn.

“Cô nghĩ cô làm chuyện xấu sẽ không có ai biết sao?”

“Không phải vậy! Nhưng mà, tớ cũng đâu phải đánh lộn tùy tiện, tớ chỉ đánh những đứa đáng ghét thôi. Hơn nữa, đó đã là chuyện quá khứ. Bây giờ ở trường mới, tớ sẽ không đánh lộn nữa.” Vừa phủ định chưa được bao lâu đã thừa nhận.

“Vậy sao?” Minh Phong ngừng một chút mới nói tiếp: “Xin lỗi vì đã để cô phải mất sức đuổi theo. Lần sau tôi sẽ đi chậm lại.”

Thái độ kia của Minh Phong khiến Liễu Như cảm thấy hoang mang, trong lòng có linh cảm không được hay cho lắm: “Cậu không có lỗi, chỉ tại tớ đi chậm!” Liễu Như trách móc bản thân, chẳng qua cũng chỉ là đóng kịch mà thôi.

“Cô nhăn mặt như thế, mệt lắm sao?”

Liễu Như gật đầu.

“Chắc là đau lắm, vậy để tôi đưa cô đến bệnh viện phụ sản ngay lập tức!”

“Bệnh viện phụ sản? Đến đó để làm gì?” Liễu Như không giải thích được, tròn to mắt.

Minh Phong tỏ ra vẻ đương nhiên: “Chẳng phải cô đang đau bụng ỉa sao?”

Liễu Như tá hỏa, quan sát thật kỹ biểu cảm ngây thơ không biết gì của Minh Phong. Xem ra kế hoạch đã sớm bị bại lộ, Minh Phong cũng đang diễn kịch. Liễu Như cười cười đầy ngượng ngùng: “Minh Phong, không phải là tớ cố ý lừa gạt cậu đâu. Chỉ tại cậu đi nhanh quá...”

“Tôi nghĩ cô nên đi học một khóa diễn xuất đi, diễn kịch dở tệ như thế mà đòi đi gạt người khác. Không biết tự lượng sức mình. Đồ dở hơi!” Nói xong cậu xoay người, bỏ hai tay vào trong túi quần, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Liễu Như nhanh chóng đuổi theo: “Cậu vừa gọi tớ là đồ dở hơi sao?”

“Ở đây chỉ có tôi và cô, chẳng lẽ tôi tự nói mình là đồ dở hơi?”

“Nhưng tớ đâu phải là đồ dở hơi!”

“Không phải?”

Liễu Như khẳng định: “Đúng thế! Tớ không phải là đồ dở hơi, mà tớ là... Á

” Lời nói đột nhiên bị ngắt quãng, thay vào đó là tiếng “á

” vang động trời xanh.

Liễu Như vì mãi mê nói chuyện, không để ý tới đường đi, cho nên không phát hiện được có một cái hố nằm ở ven đường. Và không may mắn, cô bị lọt xuống cái hố đó. Trong cái rủi có cái may, cái hố này chỉ là một cái hố rỗng, trong đó không có rác rưởi hay nước, cho nên cô chỉ bị dính một chút bùn đất thôi. Tuy không có gì gọi là nghiêm trọng, nhưng chuyện bị lọt hố xảy đến quá bất ngờ, hơn nữa còn là lần đầu tiên rơi vào tình huống này, cho nên Liễu Như không tránh được hoảng hốt: “Minh Phong~ mau cứu tớ với, nếu không tớ sẽ chết mất!” Âm thanh đầy thành khẩn.

Minh Phong cau đôi mày xinh đẹp lại: “Xem cô kìa. Đặt cho cô biệt danh đồ dở hơi quả là không sai!” Ngữ điệu là trách móc, nhưng nội dung là đang trấn an Liễu Như.

“Tớ đâu phải là đồ dở hơi, tớ là đồ giỏi hơi!” Liễu Như dần lấy lại bình tĩnh.

“Đồ giỏi hơi? Ở đâu ra từ ngữ quỷ quái này thế? Cô nhìn cô xem, cô không phải dở hơi ở chỗ nào?” Minh Phong đưa tay ra: “Mau nắm đi, tôi kéo cô lên!”

Liễu Như nắm tay của Minh Phong, trong lòng nảy sinh một cảm giác khó tả. Đây là lần đầu tiên cô được nắm tay của Minh Phong. Thì ra tay của cậu ấy ấm áp như thế, nó làm cho người khác cảm thấy vô cùng an toàn. Hai bàn tay của hai người đang chạm vào nhau có công dụng như một vật dẫn nhiệt, nó là cầu nối cho nhiệt độ từ người Minh Phong truyền qua người Liễu Như, thiêu đốt cơ thể cô, làm gò má cô ửng đỏ. Nhịp tim của cô không báo trước chút nào, đập nhanh và inh ỏi trong lồng ngực, đến mức cô sợ Minh Phong sẽ nghe thấy.

Trong khi một người còn đang say sưa với những tâm trạng khi lần đầu được nắm tay người mình thích, thì người còn lại lại không đủ kiên nhẫn, thúc giục: “Còn không chịu đi lên?”

Liễu Như cười, nụ cười tràn đầy hạnh phúc: “Tay của cậu...” Liễu Như không nói thành lời, cười khúc khích và trèo lên trên.

Minh Phong phải phải tay: “Đúng là đồ dở hơi!”

Liễu Như đã sớm không để tới tới Minh Phong nói gì, đứng ngay người, đắm đuối nhìn Minh Phong, nụ cười trên môi vẫn còn giữ nguyên. Minh Phong, cậu tuyệt lắm, trong bất kì hoàn cảnh nào cậu cũng đều làm cho tớ phải rung chuyển lòng dạ. Cậu nói xem, cứ như thế thì làm sao tớ có thể buông bỏ cậu đây? Cậu thật đúng là xấu xa. Liễu Như thầm trách yêu Minh Phong.

“Cô có nghe tôi nói gì không?” Minh Phong lấy làm lạ trước thái độ của Liễu Như.

Liễu Như khôi phục bình thường: “Cậu nói sao?”

“Về kí túc xá thôi!” Minh Phong không chờ Liễu Như, nói xong liền cất bước đi.

Liễu Như vẫn là hành động cũ, đi theo bên cạnh: “Sao lại về? Chẳng phải cậu đang định đi đâu sao?” Cô có hơi tò mò.

“Nếu tôi tiếp tục đi, có phải cô vẫn sẽ đi theo tôi không?”

“Đương nhiên!~”

“Cô nhìn cô xem, quần áo dơ như thế, không sợ người khác cười sao? Dù gì cũng không muốn đi nữa, về kí túc xá thôi!”

Liễu Như nhìn những vết bẩn trên người mình, tiếp theo là cảm thấy có lỗi: “Xin lỗi vì đã làm cậu mất hứng. Cậu cứ đi đi, một mình tớ về là được rồi, tớ sẽ không đi theo cậu đâu.”

Minh Phong đáp: “Đồ dơ hơi!” Có vẻ câu trả lời không liên quan gì mấy.

Lần này Liễu Như không phản đối nữa. Cậu ấy thích gọi mình bằng gì cũng được. Liễu Như đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, hỏi: “Cậu có mang theo kẹo không?”

Minh Phong không nói gì, lấy từ trong túi ra một viên kẹo. Liễu Như nhận lấy viên kẹo, mỉm cười nói: “Cảm ơn, cảm ơn!”

“Không cần cảm ơn tới hai lần như vậy đâu!”

“Sao lại không cần? Cảm ơn vì cậu đã kéo tớ lên khỏi cái hố chết tiệt kia; cảm ơn vì cậu đã cho tớ một viên kẹo ngon như thế.”

“Chưa ăn sao biết ngon?” Minh Phong hỏi.

“Của cậu cho nhất định sẽ ngon! Hihi~”

Liễu Như bóc vỏ kẹo ra, cho viên kẹo vào miệng. Cái đầu lắc qua trái, rồi lắc qua phải theo nhịp.

Nắng chiều soi rọi con đường, soi rọi phong cảnh xung quanh, soi rọi hai con người đang sống vai nhau mà đi. Hai chiếc bóng thon dài cũng nằm cạnh nhau trên mặt đường. Ngọn gió không biết từ phương xa nào bay tới, mang theo hương thơm dịu mát của đất trời, thổi bay tóc của Liễu Như và Minh Phong. Chiều sắp tàn rồi, yên bình như thế.

(Những bình luận của các bạn là nguồn động lực hiệu quả cho tác giả.)

25. Chương 25. Từng Chút Từng Chút Một

Chương 25. Từng chút từng chút một

Thầy giáo đứng trên bục giảng, đĩnh đạc nói: “Các em, như thầy đã từng thông báo, trường chúng ta sẽ tổ chức hoạt động ngoại khóa cấp trường. Hôm nay, ban tổ chức của trường đã chốt lại quyết định. Theo đó, tháng sau cuộc thi sẽ chính thức diễn ra. Mỗi lớp sẽ cử ra một nhóm gồm năm người để đi thi đấu với các lớp khác. Nội dung của cuộc thi năm nay có khác so với những năm trước, ngoài phần thi ‘kiến thức phổ thông’ và ‘đại hội thể dục thể thao’, chúng ta còn phải tham gia phần thi ‘tình thân mến thân’. Phần thi này với mục đích là tạo điều kiện để các em hiểu rõ nhau hơn. Do có rất nhiều phần thi và các hoạt động bên lề, hoạt động ngoại khóa năm nay sẽ kéo dài trong ba ngày.”

Bên dưới bắt đầu trở nên nhốn nháo, người bàn tán qua, người bàn tán lại, không khí lớp học trở nên sôi nổi, náo nhiệt. Liễu Như trong đầu có chút phấn khích, xem ra, ngôi trường này có rất nhiều điều thú vị hơn ở ngôi trường cũ chết tiệt kia.

Thầy giáo ho khan vài cái, bảo bên dưới trật tự rồi nói tiếp: “Các em chuẩn bị tinh thần đi nào, năm nay đã là năm cuối cấp, các em cần phải nỗ lực, hăng hái tham gia, coi như để lại một kỉ niệm cho thời học sinh.

Tuy chỉ chọn năm người đại diện, nhưng các em còn lại cũng đóng vai trò hết sức quan trọng. Các em phải cổ vũ tinh thần cho năm bạn đại diện của lớp.”

Đỗ Duy Nhật giơ tay xin phát biểu ý kiến: “Thưa thầy, vậy lớp chúng ta sẽ chọn năm người nào?” Câu hỏi nhận được sự chú ý của mọi người vì đây cũng là vấn đề mà nhiều người thắc mắc.

Liều Như đột nhiên đứng dậy, hăng hái nói: “Em là người xung phong đầu tiên ạ!”

Đám nam sinh ‘ồ’ một tiếng, trong lòng bọn họ phấn khích hơn bao giờ hết. Nếu đệ nhất mỹ nhân của lớp sẽ tham gia cuộc thi, vậy thì bọn họ cũng sẽ không cần đắn đo mà nhất định sẽ đi cổ vũ thật là nhiệt tình.

Đỗ Duy Nhật dè bĩu môi, khinh thường nhìn Liều Như.

Thầy giáo hài lòng với sự năng nổ của Liều Như: “Được rồi, để thầy xem xét lại. Các em về nhà hãy suy nghĩ kĩ, ngày mai đăng kí với thầy. Thầy ưu tiên cho những em tình nguyện tham gia, những người đó tất nhiên sẽ được cộng điểm hạnh kiểm. Nếu như không có ai tham gia, vậy thì thầy sẽ chọn đại, những ai được thầy chọn bắt buộc phải tham gia, nếu không sẽ bị hạ hai bậc hạnh kiểm.”

Đình Nam ngồi bàn trên quay xuống hỏi Liều Như: “Cậu muốn tham gia thật sao?”

Liều Như gật đầu, nụ cười nở ra tràn đầy chắc chắn: “Đúng thế! Tớ rất thích những hoạt động như thế này, rất có ích. Ở trường cũ của tớ làm gì có những hoạt động như thế này.”

“Cậu không sợ mệt sao?”

“Vui là được rồi, chịu cực một chút cũng chẳng sao.” Liều Như nói tiếp: “Các cậu cùng tham gia với tớ đi!”

Đối với yêu cầu này, Đức Hải giành phần trả lời: “Haizz

, bọn tớ có muốn không tham gia cũng chẳng được. Năm nào cũng chọn bọn tớ.”

“Vậy sao? Thế thì thích quá còn gì. Chắc vui lắm, phải không?” Liều Như càng lúc càng hứng thú.

Đức Hải lại thở dài một cái: “Vui thì có vui nhưng mà rất khổ sở, bị dày dạn dưới nắng cả ngày trời.”

“Cậu sợ đen da sao?” Liều Như cười nghịch ngợm, sau đó dời tầm mắt về phía Minh Phong: “Minh Phong, sao cậu không có phản ứng gì hết vậy? Mọi người ai cũng nhiệt tình như thế mà.”

Minh Phong nhàn chán đưa tay che miệng lại, ngáp một cái, rồi trả lời: “Chẳng có gì thú vị!~”

Ngay lập tức bị Liều Như phản pháo: “Cái gì mà không thú vị. Tớ cảm thấy ngược lại, nó thật sự rất rất thú vị.” Liều Như hỏi hai người kia: “Những năm trước Minh Phong có tham gia cuộc thi này không?”

Hai người kia đồng thời lắc đầu. Liều Như có chút khó hiểu: “Sao kì thế nhỉ? Một người văn võ toàn tài như Minh Phong sao lại không tham gia cuộc thi? Đúng là không biết trọng dụng người tài gì hết.”

Đình Nam giải thích: “Không phải là không biết trọng dụng người tài, mà là người tài không muốn góp sức cho đất nước. Bọn tớ cũng đã nhiều lần thiết tha khẩn cầu cậu ấy, nhưng cậu ấy không phải người dễ dàng thay đổi ý định. Cậu đúng thật là không biết giúp đỡ bạn bè trong lúc hoạn nạn gì hết, bọn tớ có phải là bạn thân của cậu không? Minh Phong? Sao cậu lại nỡ để bọn tớ một mình xông pha chiến trường như thế?” Đình Nam tràn đầy bi thương.

Đức Hải thêm dầu vào lửa: “Đình Nam, chẳng phải bọn mình cũng đã sớm quen với trái tim sắt đá của Minh Phong rồi sao? Có trách thì trách ông trời sao lại cho chúng ta một người bạn vô tình như thế.” Hai người cũng chỉ là đùa giỡn, hoàn toàn không có ý gì khác.

Minh Phong cũng đã sớm quen với những lời như thế: “Chẳng phải không có tớ hai người vẫn an toàn trở về đó sao? Nói nhiều như thế để làm gì?”

Liều Như cũng xen vào: “Minh Phong, cậu thật đúng là trái tim sắt đá. Cậu có cần phân biệt đối xử với tớ không? Tại sao đối với người khác cậu xưng tớ gọi cậu rất gần gũi, còn đối với tớ cậu xưng tôi gọi cô rất xa lạ? Thật không công bằng gì hết!” Liều Như có chút không cam tâm ở trong lòng.

“Cô muốn biết tại sao lắm, đúng không?” Minh Phong nhen nhóm ý định tăm tối ở trong đầu.

Liều Như gật đầu. Minh Phong nói tiếp: “Bởi vì cô là đồ dỏ hơi!” Đả kích, hoàn toàn là muốn đả kích người khác.

Đồ dỏ hơi?! Đình Nam và Đức Hải mặt ngớ ngẩn nhìn nhau. Liều Như hỏi tiếp: “Cậu có thể thay đổi biệt danh cho tớ được không? Đồ dỏ hơi khó nghe quá. Thay vì gọi bằng từ đó, cậu có thể gọi tớ là Gấu bông, Gấu nhỏ, Gấu dễ thương chẳng hạn. Có phải là dễ nghe hơn không?”

Minh Phong suy nghĩ một chút: “Vậy gọi cô là mặt dày nhỏ đi, được không? Biệt danh này hợp với cô hơn, bởi vì da mặt của cô rất dày.”

”Tớ không thích!

” Liều Như nũng nịu.

“Không cần!~” Minh Phong ngắc gọng đáp lại.

“Không cần gì?” Liều Như không giải thích được.

“Không cần cô thích, tôi thích là được rồi!”

“Được rồi, được rồi. Không cãi lại cậu. Cậu thích gọi tớ là gì cũng được.” Liều Như cũng không thêm so đo nữa, cô biết rõ mình không thể đấu lại Minh Phong. Cô chuyển sang đề tài khác: ”Minh Phong, hôm nay cậu có mang theo kẹo không?”

Câu hỏi này dành cho Minh Phong, nhưng lại khiến Đình Nam và Đức Hải vô cùng bất ngờ: “Cậu cũng ăn kẹo sao, Minh Phong?”

Minh Phong trưng ra bộ mặt đương nhiên: “Các cậu ăn được, tớ ăn không được sao?” Kế tiếp, lấy từ trong cặp ra một viên kẹo, thả lên trên bàn trước mặt Liều Như.

Liều Như vui vẻ nhận lấy kẹo: “Minh Phong, tớ cảm thấy cậu giống như là thùng kẹo di động của tớ. Mỗi lần tớ cần cậu đều có kẹo đưa cho tớ. Tớ cảm thấy mình thật sung sướng.” Cô cười tíu tít, viên kẹo dần dần tan ở trong miệng của cô.

“Một viên kẹo là một trăm nghìn!”

Minh Phong khiến Liều Như thiếu chút nữa là phun thẳng viên kẹo ra ngoài: “Cậu chó có đùa. Chẳng phải tất cả đều là miễn phí sao? Hơn nữa, viên kẹo làm gì mắc như thế? Cậu đúng là biết dọa người.”

Minh Phong nhún nhún vai.

Đức Hải cùng Minh Phong đứng ở trong nhà vệ sinh rửa tay. Đức Hải mở lời trước: “Minh Phong, xem ra cậu đã thay đổi so với lúc trước rồi!”

Minh Phong không thay đổi sắc mặt: “Vậy sao?”

“Đúng thế! Tớ cảm thấy cậu đang không ngừng thay đổi. Tuy chỉ là thay đổi từng chút từng chút một thôi, nhưng mà, về lâu dài, tớ nghĩ Minh Phong của lúc trước sẽ không còn nữa.”

“Cậu nói thử xem, Minh Phong của lúc trước như thế nào?” Minh Phong đặt vấn đề, tự mình ngắm nhìn mình ở trong gương.

Đức Hải không khó để trả lời: “Lúc trước, cậu lúc nào cũng lạnh lùng ít nói, khiến người khác cảm thấy sợ sệt. Cậu rất ít khi trêu chọc người khác, cũng không có sở thích giống như những người khác. Cậu khiến cho người ta có nhiều tò mò về cậu, nhưng không có đủ can đảm để tìm hiểu.”

“Vậy à!~ Chẳng phải bây giờ tớ vẫn như thế sao?”

“Tuy cậu vẫn còn lạnh lùng nhưng mà so với lúc trước đã ít hơn một chút xíu. Cậu rõ ràng biết trêu chọc người khác.” Đức Hải ngầm đề cập đến Liều Như.

“Đùa một chút cũng không ảnh hưởng gì!” Minh Phong chỉnh lại quần áo.

“Cậu cũng thích ăn kẹo nữa!”

“Thích ăn kẹo sao?” Minh Phong thầm cười trong lòng.

Đức Hải nói tiếp: “Duy chỉ có một thứ chắc chắn vẫn chưa thay đổi, đó là cậu vẫn không cười trước mặt người khác.” Đức Hải nhìn thẳng vào mặt Minh Phong: “Cậu có thể cho tớ nhìn thấy nụ cười của cậu một lần không?”

Minh Phong im lặng, Đức Hải tiếp tục nài nỉ: “Cậu có phải là bạn tốt của tớ không? Nếu phải thì mau cười đi. Tớ muốn là người đầu tiên trong trường nhìn thấy cậu cười.”

Minh Phong cau mày: “Cậu nghĩ cậu là người quan trọng như thế nào? Cậu có điểm phúc được nhìn tớ cười đầu tiên sao? Tớ chỉ cười trước mặt một người thôi.”

Đức Hải đột nhiên cười: “Tớ biết người đó là ai rồi. Là bạn gái của cậu?”

Minh Phong không chắc chắn: “Cũng có thể.”

“Này, cậu có bạn gái chưa đó?”

“Cậu hỏi nhiều như thế để làm gì? Hôm nay cậu ăn trứng ớt nên bị lột lưỡi sao?” Minh Phong trực tiếp từ chối cho cậu trả lời.

Thời gian làm chúng ta thay đổi và chúng ta cũng thay đổi theo thời gian. - Ngạn ngữ Đức.

(Những bình luận của các bạn là nguồn động lực hiệu quả nhất cho tác giả.)

26. Chương 26. Không Nên Biết Sao?

Chương 26. Không nên biết sao?

Minh Phong mở đôi mắt xinh đẹp ra, đón ánh nắng đầu tiên từ ngoài khung cửa sổ rơi vào. Cậu đưa tay ra, với lấy chiếc đồng hồ báo thức ở bên cạnh, để ở trước mặt: “Xem ra hôm nay nó lại không hoạt động nữa rồi. Đúng là đồ cũ rồi nên bỏ đi!~~”

Cậu nói đầu tiên trong ngày của cậu, về nội dung có vẻ giống như một câu than thở, nhưng về ngữ điệu lại vô cùng nhẹ nhàng. Cậu không biết rõ đã nói vứt cái đồng hồ này đi bao nhiêu lần rồi, chỉ biết cậu sẽ không bao giờ vứt nó vào thùng rác.

Mỗi vật thuộc sở hữu của mình, Minh Phong đều luôn rất trân trọng. Cho dù có cũ, có hư, cậu cũng sẽ giữ lại, coi như để làm kỉ niệm.

Minh Phong vén tấm chăn màu xanh lam sang một bên, chậm rãi bước xuống giường. Cậu đi thẳng vào phòng tắm, nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân. Ngay lúc này, bên ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa. Trong đầu cậu liền suy đoán, Liễu Như lại đến tìm mình sớm như vậy sao?

Minh Phong nghĩ như thế cũng không phải là không có lí do. Đạo gần đây, có ngày nào mà Liễu Như không đến tìm cậu vào sáng sớm để đi học chung đâu chứ.

Minh Phong cứ tiếp tục đánh răng, không hề bận tâm đến nữa. Nhưng mà trong khi cậu muốn lạng thì gió chẳng ngừng. Tiếng gõ cửa càng lúc càng kéo dài và đều đặn, âm thanh cũng ngày một to hơn. Minh Phong cau mày, không làm phiền người khác cô không chịu nổi sao, Liễu Như?

Minh Phong mang theo thái độ bị làm phiền đi ra mở cửa. Nhưng mà, người đứng ở ngoài cửa, không phải là Liễu Như. Người đàn ông trung niên nở nụ cười: “Chào con!~~” Trong giọng nói chứa đầy vui vẻ. Trên tay người này có cầm một quyển sách.

Minh Phong lập tức trở nên vô tình: “Không cần phải diễn kịch nữa. Có chuyện gì thì nói thẳng đi, tôi không muốn dây dưa với ông.” Minh Phong không một chút biểu cảm ở trên mặt.

Người đàn ông thu hồi nụ cười lại: “Dù sao ba cũng đã quen với thái độ này của con, ba không chấp nhất con nữa. Hôm trước, ở nhà hàng, ba có tặng cho con quyển sách kĩ năng thổi sáo này nhưng con không lấy.

Hôm nay ba tới đây chủ yếu là để thăm con, nhân tiện đưa cho con cuốn sách này. Ba mong con hãy nhận nó.” Mặc dù không còn cười nữa, nhưng trong giọng nói của người đàn ông này vẫn tồn tại âm áp.

Minh Phong nhếch môi, xem thường: “Được, tôi nhận cho ông vừa lòng, coi như giúp ông hoàn thành vai diễn của mình. Mong ông sau này đừng đến tìm tôi nữa.” Nói xong, cậu thô lỗ giật lấy cuốn sách từ trong tay người đàn ông trung niên, vút vào góc tường bên trong phòng.

Người đàn ông dù có chút buồn trước thái độ này của con trai mình, nhưng vẫn cố gắng nặn ra một nụ cười: “Con chịu nhận nó là ba vui lắm rồi. Nhưng mà ba không thể làm theo lời con nói. Có thời gian, ba sẽ tới thăm con nữa.”

Trong khi người đàn ông còn luyến lưu, muốn ngắm nhìn, muốn trò chuyện với Minh Phong một chút nữa, nhưng Minh Phong lại không một chút nương tay đóng cánh cửa lại. Âm thanh đóng cửa khó nghe ngăn cách cuộc gặp gỡ của hai người. Minh Phong nhìn cuốn sách vừa mới bị quăng vào góc tường, trong nội tâm trào dâng lên một cảm giác rất khó tả. Đợi một lúc sao, cậu lần nữa mở cửa ra, người đàn ông đã rời khỏi. Minh Phong đắm chiêu nhìn về phía dãy hành lang không một bóng người. Ông nói ông thật lòng quan tâm tôi? Giả tạo! Một người ba ngay cả kiên nhẫn đứng chờ con mình cũng làm không được, ông xứng đáng làm ba sao?

Tiếng chuông ra chơi vang vọng đến từng phòng học. Học sinh rộn ràng gấp tập sách lại, tùm năm tùm bảy cùng nhau trải qua hai mươi phút của giờ ra chơi. Có nhóm thì đi ra khỏi lớp, có nhóm thì chạy giỡn khắp phòng, có nhóm thì bàn về một bài tập khó,... Liễu Như nhìn Minh Phong, trong đầu mang một dấu hỏi lớn. Cô cẩn trọng quan sát từng cử chỉ trên gương mặt Minh Phong. Nó vẫn không chút cảm xúc như mọi ngày, nhưng hôm nay lại có gì đó rất khác lạ mà cô nhìn mãi cũng không xác định được. Liễu Như không suy nghĩ nhiều, hỏi: “Minh Phong, hôm nay cậu bị sao thế?”

Minh Phong đang ngồi đọc sách, mắt chăm chú nhìn vào trang giấy, trước sau không thay đổi: “Sao là sao?” Chẳng qua là trả lời cho có lệ.

“Tớ hỏi cậu, cậu còn hỏi ngược lại tớ, là đang muốn trêu đùa tớ sao?” Liễu Như không giấu được kích động.

Minh Phong nhún nhún vai, xem thường. Liễu Như đột nhiên ghé lại gần tai của Minh Phong, khẽ nói: “Tớ đi đây một chút nha!~” Hàm ý có chút xấu xa.

Minh Phong vẫn giữ nguyên tư thế cũ: “Chuyện gì?” Lật sang một trang mới.

“Cậu chăm chỉ đọc sách như thế để làm gì? Là muốn bị cận như Đức Hải sao?” Liễu Như nói tiếp: “Nhưng mà, nếu như cậu đeo kính vào, không biết sẽ như thế nào nhỉ? Hoặc là nhan sắc nở hoa, hoặc là lụi tàn trong phút chốc. Hihi~~” Liễu Như mơ hồ vẽ ra hình ảnh Minh Phong đeo kính cận, không kiềm chế được bật cười.

Minh Phong dùng cuốn sách đập lên đỉnh đầu Liễu Như một cái, lực đạo không mạnh cũng không nhẹ: “Bớt suy nghĩ những thứ quý quái đó đi! Nói vấn đề chính!”

Vấn đề chính? Liễu Như thiếu chút nữa quên mất mình có chuyện đại sự cần giải quyết. Cô lại dùng âm lượng thổ thổ để nói với Minh Phong: “Tớ đi vệ sinh một chút nha!” Mặc dù có hơi biến thái một chút, nhưng Liễu Như quan tâm sao? Cô không quan tâm mức độ biến thái cũng như suy nghĩ của đối phương, chỉ quan tâm rằng đây là điều cô muốn nói. Không biết từ lúc nào, bất kể là làm gì, Liễu Như cũng đều muốn báo cáo với Minh Phong, như vậy cô cảm thấy an tâm hơn.

Minh Phong cau mày lại. Đây là loại con gái gì đây? Thật sự đây là lần đầu tiên cậu gặp được một người con gái như vậy. Cậu nhìn Liễu Như với ánh mắt nghi hoặc: “Nhà của cô ở Biên Hòa sao?” Cậu nói tiếp: “Chuyện như thế cũng có thể nói ra sao? Cô muốn đi vệ sinh thì cứ đi, tôi không muốn biết.”

Liễu Như cười, thật may mắn, hôm nay cô đã có bước chuẩn bị, cho nên cũng không còn cảm giác được xấu hổ là gì: “Tớ luôn có nhiều chuyện muốn chia sẻ với cậu, chỉ một mình cậu.”

Minh Phong án binh bất động. Liễu Như cũng hướng nhà vệ sinh mà đi tới. Đi được nửa đường, cô bất chợt gặp mặt thầy hiệu trưởng. Các học sinh khác cũng thấy thầy hiệu trưởng, bọn họ có người thì lễ phép cúi đầu chào, có người thì ngó lơ, có người thì tìm cách tránh né. Liễu Như thật không hiểu thầy hiệu trưởng

có gì ghê rợn mà bọn họ phải sợ. Cô mỉm cười chào: “Lại gặp thầy nữa rồi, hôm nay thật là có duyên, phải không thầy?”

Thật ra thì lúc sáng Liễu Như đến tìm Minh Phong để đi học chung thì gặp thầy hiệu trưởng đang rời khỏi với tâm trạng có chút buồn bã. Cô có hỏi thì thầy trả lời là đến tìm một người cháu.

“Chào em!~” Thầy hiệu trưởng đáp lại.

Hai người cũng không có chuyện gì để nói với nhau nữa. Liễu Như đang đi đi lướt qua thì bị thầy hiệu trưởng gọi lại: “Em học

chung lớp với Minh Phong phải không?”

Liễu Như mặc dù không biết chuyện gì nhưng cứ trả lời: “Đúng rồi ạ, có chuyện gì không thầy?”

Thầy hiệu trưởng gật gật đầu, từ đôi mắt phân tích ra có thể biết được ông ấy đang muốn nói chuyện gì đó nhưng không biết vì sao ông lại không nói ra thành lời. Ông suy tư một chút rồi nói: “Có thời gian thầy sẽ nói chuyện với em sau. Em đi về lớp đi!”

Liễu Như băng khuâng ở trong lòng. Cô cảm giác có gì đó không bình thường ở đây, nhưng cô cũng chỉ là một người phạm, không phải thần tiên hay người biết phép thuật để có thể đọc được suy nghĩ của người khác, cũng như biết được tất cả mọi chuyện ở trên đời.

Cô về đến lớp, vừa nhìn thấy Minh Phong liền mỉm cười. Cái người này, nhìn từ góc độ nào cũng đều đẹp hết, là sao? Đúng là đẹp trai chết người mà.

”Minh Phong, Minh Phong, Minh Phong!

” Âm thanh ngân dài.

“Tôi không bị điếc, gọi một lần là tôi đã nghe.” Minh Phong nhắc nhở Liễu Như.

Liễu Như mỉm cười, lại chỗ ngồi của mình, trèo lên trên bàn, ngồi trên đó, hai chân không ngừng lắc lên trước rồi lùi ra sau: “Cậu thích đọc sách như thế sao?”

Minh Phong nhàn nhạt trả lời: “Chỉ là đọc giết thời gian thôi.”

“Thì ra là vậy!” Liễu Như dừng một chút, nhớ ra chuyện gì đó liền nói: “Minh Phong, cậu quen biết thầy hiệu trưởng sao?”

Minh Phong bất ngờ trước câu hỏi này, nhưng vẫn tỏ ra vẻ bình thường: “Có chuyện gì sao?”

“Khi này gặp thầy, thầy có hỏi về cậu.”

“Vậy sao?” Minh Phong bất cần.

“Lúc sáng tớ cũng có thấy ông ấy từ kí túc xá nam rời khỏi, trên mặt có hơi buồn bã.”

“Buồn sao? Giả tạo!” Minh Phong mạnh tay lật sang trang mới. Cuốn sách phát ra âm thanh khô cằn.

Liễu Như thấy thái độ đang dần thay đổi của Minh Phong, không giải thích được: “Có chuyện gì thế?”

“Liễu Như, thật ra thì có nhiều chuyện không biết sẽ tốt hơn.”

Liễu Như suy nghĩ một chút: “Vậy, mẫu bạn gái lý tưởng của cậu, không biết sẽ tốt hơn sao?”

Minh Phong không hồi âm, Liễu Như nói tiếp: “Có nhiều chuyện không biết sẽ tốt hơn, nhưng còn về mẫu bạn gái lý tưởng của cậu, tớ nghĩ nó rất quan trọng, không biết không được. Cậu có thể cho tớ biết không?”

“Cũng có thể, nhưng bây giờ chưa phải lúc!”

(Những bình luận của các bạn là nguồn động lực hiệu quả nhất cho tác giả.)

27. Chương 27. Minh Phong, Cậu Có Thể Nhường Tổ Một Chút Được Không?

Chương 27. Minh Phong, cậu có thể nhường tổ một chút không?

Thầy giáo chủ nhiệm bước ra khỏi lớp, đám học sinh ở bên trong náo loạn lên. Vừa rồi, thầy chủ nhiệm có công bố danh sách năm thành viên sẽ nằm trong đội tuyển tham gia cuộc thi sắp tới của trường tổ chức. Đông Toàn ngồi ở gần đó nói chuyện với Liễu Như: “Lần này bọn tớ nhất định sẽ cố vũ nhiệt tình cho các cậu. Các cậu phải cố gắng thi đấu thật tốt vì màu cờ sắc áo của lớp chúng ta nhé!” Nói xong còn mỉm cười.

Liễu Như có chút gì đó khó chịu trong lòng, nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra vẻ thân thiện, coi như là lịch sự: “Bọn tớ sẽ cố gắng hết mình!~”

Bàn trên, Đình Nam và Đức Hải hai người cùng gục xuống bàn, ủ rũ, chán ngán than vãn: “Kì này xem ra chúng ta lại bị ăn hành nữa rồi!!” Là giọng của Đức Hải.

Đình Nam cũng hưởng ứng: “Mặc dù hôm đó có rất nhiều nữ sinh cổ vũ cho tớ, nhưng tớ vẫn cảm thấy một mối với cái ngày đó. Cậu nghĩ xem, năm nay tớ có thi đấu thắng mấy tên to tướng lớp khác không?”

Đức Hải không cần suy nghĩ liền trả lời: “Trừ phi cậu may mắn!”

Đình Nam lập tức phản ứng: “Cậu nói thế là sao? Những năm trước, tớ chiến thắng được là hoàn toàn nhờ vào khả năng của bản thân, không phải là nhờ vào may mắn. Cậu xem này, thấy ngưỡng mộ không?” Đình Nam vén tay áo lên, gồng cơ bắp lên cho Đức Hải xem.

Đức Hải cũng chẳng buồn xem. Liễu Như xen vào cuộc trò chuyện của hai người: “Mặc dù tớ không biết được cuộc so tài sắp tới sẽ khó khăn, cực khổ như thế nào, nhưng mà các cậu phải cố gắng lên chứ! Các cậu cứ như thế này thì làm sao ra chiến trường được chứ? Tinh thần là quan trọng nhất...” Câu cuối cùng Liễu Như nói nhỏ, có gì đó rất lạ.

“Liễu Như, cậu sao thế?” Đình Nam quan tâm.

Liễu Như nói: “Tinh thần là quan trọng nhất. Minh Phong chính là tinh thần của tổ, nếu như cậu ấy không tham gia thì tổ lấy ở đâu ra tinh thần?” Cô nhìn sang Minh Phong ngồi bấm điện thoại ở bên cạnh.

Minh Phong bị nhắc đến, vẻ mặt bình thường: “Tôi thì có liên quan gì?”

Một câu nói này khiến cho cả ba người không hẹn trước mà cùng nhau phản bác: “Ai bảo không có liên quan?!” Nói xong, ba người ba mặt nhìn nhau, thông qua ánh mắt trao đổi ý kiến. Người này đá lông nheo người kia, người kia đá lông nheo người nọ.

Minh Phong nói tiếp: “Vậy tôi có liên quan ở chỗ nào? Nói thử xem.”

Đức Hải bị Đình Nam đạp chân, nhẹ đau đón, đẩy cặp kính cận lên, ho nhẹ vài cái rồi mới nói: “Minh Phong, cậu cũng biết, cậu rất đẹp trai, hơn nữa lại có một nét tài hoa hơn người. Nếu cậu không làm thì thôi, một khi đã làm thì không ai có thể sánh bằng. Vậy tại sao cậu lại không tham gia cuộc thi này? Nếu như cậu tham gia, lớp chúng ta nhất định giành chiến thắng. Mọi người sẽ ghi nhớ công ơn của cậu, cậu sẽ là anh hùng ở trong lòng bọn tớ.” Đức Hải không quen nói những câu như thế này, cho nên trong giọng nói có chút ngượng ngạo.

Minh Phong xem thường: “Cậu có thể diễn cảm một chút nữa không? Nói như thế sẽ chẳng làm người khác động lòng đâu. Cậu được 5 điểm diễn xuất, cố gắng rèn luyện thêm!~” Lời nói đi kèm hành động, Minh Phong vỗ vỗ bả vai của Đức Hải, nói tiếp: “Người kế tiếp!”

Đình Nam đã chuẩn bị sẵn sàng về mặt tinh thần, tươi cười nói: “Minh Phong, cậu cũng biết, cậu rất đẹp trai. Nhan sắc của cậu làm nữ sinh phải mê mẩn, làm cho những tên nam sinh khác phải tức tưởi ghen tị. Cậu tham gia cuộc thi chính là một lợi thế. Cậu sẽ đánh một đòn tâm lý mạnh mẽ vào mọi người. Nếu cậu tham gia phần thi thể thao, cậu sẽ khiến đối phương mất tự tin và dần dần bỏ cuộc. Nếu tham gia cuộc thi kiến thức, sẽ khiến đối phương vì đắm chìm trong nhan sắc của cậu mà quên mất kiến thức tạm thời. Chẳng phải như thế cậu sẽ thắng sao? Cậu phải biết tận dụng triệt để vẻ đẹp của mình.” Đình Nam dài dòng nói.

Minh Phong suy nghĩ một chút, gật gật đầu: “Cậu nói cũng có lí!~” Câu này khiến Đình Nam vội vui mừng, nhưng câu sau chẳng khác nào một tảng đá đập vào đầu Đình Nam: “Nhưng mà, Đình Nam, cậu nghĩ tớ sẽ làm theo cách bỉ ổi này của cậu sao? Đừng có mơ!” Minh Phong nói tiếp: “Người kế tiếp!”

“Khoan đã!~” Đình Nam có vẻ nghiêm trọng.

Minh Phong cau mày: “Chuyện gì?”

“Cậu chưa cho tớ điểm? Tớ nói hay như vậy, là 10 điểm, phải không?”

Liều Như muốn nhào tới ăn thịt Đình Nam: Cái gì mà điểm chứ, cậu quá khùng rồi đấy, Đình Nam!! Nhưng mà những lời này cô cũng chỉ thầm nói ở trong lòng, ngàn vạn không dám nói ra. Bởi cô muốn duy trì hình tượng vừa xinh đẹp vừa dịu dàng của mình trong mắt mọi người.

Minh Phong gật đầu: “Đúng thế, 10 điểm cho sự bỉ ổi!~”

Liều Như cười mãn nguyện. Đến lượt cô, Liều Như hít thở thật sâu, sau đó chuyển sang trạng thái e thẹn, nhút nhát: “Minh Phong, ngoài kia là chiến trường đẫm máu, một mình tớ là phận nữ nhi yếu đuối, mong manh, dễ vỡ, làm sao có thể một mình xông pha chiến đấu được? Tớ cần có người bảo vệ mình. Trong thế gian này, tớ nhìn trước ngó sau, cũng chỉ có cậu là có đủ năng lực bảo vệ tớ. Nếu cậu không đi, tớ sẽ bị tướng giặc bắt. Như thế, tớ không cam tâm.” Giọng nói của Liều Như uyển chuyển đúng chất của một vị công chúa thời xưa.

Minh Phong hoàn toàn thờ ơ trước Liều Như: “Nhắc lại, chúng ta đang sống ở thời hiện đại. Cô đang đọc một cuốn tiểu thuyết ngôn tình cổ đại sao, Liều Như?”

Liều Như phủ định: “Tớ làm như thế, chẳng phải là vì cậu sao? Có cậu tham gia cùng, tớ sẽ càng hăng hái trong cuộc thi hơn.” Cô tràn đầy tự tin.

“Cô tự tin như thế sao?” Đỗ Duy Nhất đi lại gần cô, gương mặt có chút tà gian: “Minh Phong không là người dễ thay đổi ý định như thế. Cô nghĩ cô là ai mà có thể lôi kéo Minh Phong? Cô nghĩ cô xứng đáng để Minh Phong bảo vệ sao? Cô rất xinh đẹp, tôi thừa nhận, nhưng chẳng có ý nghĩa gì với Minh Phong đâu.”

Liều Như bất ngờ trước sự xuất hiện của Đỗ Duy Nhất. Cô không muốn tranh cãi với một người như Đỗ Duy Nhất, cô đã xác định từ đầu là như vậy: “Chuyện này không cần cậu phải quan tâm.”

Đình Nam cũng đứng về phe của Liều Như: “Duy Nhất, tốt nhất cậu nên xin lỗi Liều Như!”

Đức Hải nhanh chóng bênh vực Liều Như: “Duy Nhất, sao cậu luôn tìm cách gây chiến tranh với Liều Như vậy? Cậu ấy đâu có làm gì không tốt với cậu đâu.”

Đỗ Duy Nhất cau gắt, quát: “Hai người bị con nhỏ này quyến rũ rồi sao? Minh Phong, vẫn là cậu sáng suốt nhất.”

Minh Phong này giờ vẫn im lặng, bây giờ chính thức lên tiếng: “Kết thúc tranh cãi tại đây!~” Một câu nói ngắn gọn như thế nhưng lại chứa một sức mạnh rất lớn. Giọng nói lạnh lùng này luôn khiến người khác sợ hãi.

Đỗ Duy Nhất không dám ở lại lâu hơn nữa, liếc xéo Liều Như một cái liền rời đi. Đình Nam tức giận, cung tay lại, muốn đâm cho Duy Nhất một cái nhưng bị Đức Hải kiềm chế lại: “Đừng giận quá mất khôn. Chúng ta không nên chấp nhất một người như thế.”

Liều Như thở dài: “Đúng là mất hứng!~”

Gương mặt lúc nào cũng tươi cười kia trong phút chốc trở nên hờ hợt. Cô đi ra ngoài hành lang ở bên ngoài, ngắm phong cảnh. Gió mát cuốn mái tóc của cô.

Minh Phong cũng đi theo sau cô, hai tay cậu bỏ vào trong túi quần. Người này, ngay cả lúc đi cũng ngồi ngời nắng xuân như thế. Cậu đứng bên cạnh, nhìn ra ngoài kia, hai tay vẫn bỏ vào túi quần như cũ: “Là đang buồn sao?”

Liều Như đặt hai tay lên trên lan can, không trả lời. Minh Phong xoay người lại, quay sang nhìn Liều Như. Đây là lần đầu tiên cậu thấy được biểu cảm buồn bã như thế của Liều Như. Trong nội tâm của cậu nhen

nhóm một thứ gì đó rất khó xác định được. Ngon gió cũng làm mái tóc của Minh Phong rối đi, làm vạt áo đồng phục của cậu bay phất phơ.

Đột nhiên Liễu Như chậm rãi nói: “Minh Phong, thật lòng tớ muốn cậu cùng tham gia cuộc thi với bọn tớ. Tớ đã mong chờ cuộc thi này từ khi nghe được thông báo. Cũng có thể là lần đầu tiên tớ tham gia các hoạt động như thế này. Tớ mong cậu cũng sẽ cùng tham gia, như thế sẽ hoàn hảo hơn.”

“Vậy sao?”

“Đúng thế!” Liễu Như nhìn Minh Phong: “Minh Phong, cậu có thể nhường tớ một chút không? Tham gia cùng với tớ đi!!”

(Những góp ý của các bạn là nguồn động lực hiệu quả cho tác giả.)

28. Chương 28. Thank You For Being Here

Chương 28. Thank you for being here

Liễu Như, Đình Nam và Đức Hải ba người bọn họ cùng nhau đi đến một căn phòng trống của trường ở tầng trệt. Bên trong hoàn toàn không có gì, ngoài một chiếc ghế cũ kĩ bám đầy mạng nhện. Vì đã lâu không có người vào đây, cũng chẳng ai phí sức dọn dẹp, cho nên bên trên nền gạch phủ một lớp bụi dày. Liễu Như vừa bước vào liền nhảy cảm thốt: “Chỗ này dơ quá vậy?” Mặt khác, cô dùng tay che mũi và miệng lại, nhăn nhó.

Đức Hải bận rộn với một chồng sách trên tay: “Nặng quá, Đình Nam, giúp tớ một tay.”

Đình Nam hoàn toàn không để ý tới Đức Hải, một mực hỏi Liễu Như: “Cậu bị dị ứng với bụi sao?”

Liễu Như nhẹ gật đầu, nét mặt vẫn nhăn nhó như cũ, ngay cả giọng nói cũng khó chịu: “Đúng vậy, từ nhỏ tớ đã bị dị ứng với bụi bẩn rồi.”

Đình Nam lập tức vội vã đẩy Liễu Như ra bên ngoài: “Vậy cậu đứng ở bên ngoài, chờ bọn tớ dọn dẹp chỗ này thật sạch sẽ rồi hãy vào.”

“Cũng được, phiền các cậu rồi!~” Liễu Như dễ dàng đồng ý với ý kiến này của Đình Nam. Nó hoàn toàn có lợi cho cô, nên không có lí do gì để từ chối.

Cô đứng ở bên ngoài, nhìn xung quanh, sau đó thở nhẹ một cái, trong ánh mắt có một sự chờ đợi. Ở bên trong phòng truyền tới âm thanh tranh cãi giữa Đình Nam và Đức Hải. Giọng của Đức Hải có chút bất lực: “Cậu muốn ăn hiếp tớ như vậy hoài sao? Dù gì tớ cũng là anh em tốt của cậu mà.”

“Anh em tốt thì anh em tốt, nhưng mà chuyện dọn dẹp căn phòng này nên nhường lại cho cậu.” Là giọng của Đình Nam.

“Thế, sau này có đồ ăn ngon cậu có nhường cho tớ không? Sau này có một người con gái đẹp cậu có nhường cho tớ không?” Đức Hải chất vấn.

“Cậu nghĩ như thế nào?”

“Đương nhiên là không!”

“Đã biết câu trả lời rồi, còn hỏi làm chi?”

“Cậu...” Đức Hải không biết nên nói gì tiếp theo trước sự bỉ ổi của người bạn thân.

Liễu Như ở bên ngoài nghe thấy, cũng hiểu là chuyện gì, nhưng lại giả vờ như không nghe biết gì. Cô chỉ mỉm cười một cái, hai người bọn họ tuy thường ngày hay cãi nhau nhưng lại đối xử với nhau chân thành. Cô đột nhiên nghĩ tới hai đứa bạn thân của mình, là Lâm Việt và Tuyết My. Đạo này cô và hai người này ít gặp nhau thường xuyên.

Đang trong lúc suy nghĩ vẩn vơ, cô bị Đình Nam kêu gọi: “Liễu Như, Liễu Như!~”

Liễu Như thoát khỏi mơ hồ, khôi phục ý thức, quay đầu lại, hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Đã xong rồi, mời cậu vào!” Đình Nam đứng xoa xoa ót, miệng nở nụ cười. Liễu Như chậm rãi tiến lên phía trước, lúc định bước vào bên trong căn phòng, cô cố ý ngoảnh đầu nhìn ra ngoài kia một lần nữa, giọng nói có chút thất vọng: “Cậu vẫn không đến!~”

Đình Nam khó hiểu: “Cậu nói gì thế?”

Liễu Như lắc đầu, phủ nhận: “Không có gì! Chúng ta bắt đầu thôi!”

Đức Hải và Đình Nam cũng đồng ý. Đức Hải bắt đầu trước: “Hôm nay chỉ có ba chúng ta tập vợt trước, hai người kia tớ cố tình không thông báo cho họ biết.”

“Tại sao thế?” Liễu Như hỏi.

Đức Hải do dự, không biết trả lời như thế nào, may mà có Đình Nam mạnh miệng: “Là vì cậu đó, Liễu Như. Tớ biết cậu không thích Đỗ Duy Nhất cho nên tránh để cậu gặp mặt nó.”

“Không cần làm vậy nữa!~” Một giọng nói trầm lạnh vang lên từ phía sau khiến cả ba người sửng sốt. Bọn họ đồng thời quay mặt lại. Một người nam sinh trong tư thế ung dung, hai tay bỏ vào trong hai túi quần, đi từ ngoài cửa vào. Xung quanh người đó tựa như có một quang hào chói mắt bao phủ. Thời khắc này thời gian như chạy chậm lại. Hình ảnh người nam sinh đó càng ngày càng trở nên rõ ràng hơn trong mắt mọi người. Môi của Liễu Như khẽ nở rộ lên những nụ cười. Cô không kiềm chế được cảm xúc: “Là cậu thật sao, thiên thần Minh Phong?” Cô có chút say mê, từng đường nét trên gương mặt Minh Phong hiện rõ trong con ngươi màu đen của cô. Là sự thật sao? Minh Phong, chắc chắn là cậu ấy.

Minh Phong dừng lại ở trước mặt Liễu Như. Liễu Như không điều khiển được nhịp tim đang phanh phanh trong lồng ngực: “Cậu đã đến rồi...” Giọng tràn đầy ý vui vẻ.

Minh Phong vẫn là lạnh lùng như cũ: “Tôi nghĩ cô biết nên làm gì tiếp theo!~”

Liễu Như há hốc mồm, thật sự cô không hiểu ý của Minh Phong: “Cậu muốn nói gì thế?”

“Đứng lên!”

Liễu Như đang ngồi trên cái ghế, ngơ ngác đứng lên. Minh Phong nói sao cô làm theo như vậy, thật chất cô vẫn chưa hiểu ra điều gì.

Đợi sau khi Liễu Như đứng lên, Minh Phong dùng chân xê dịch cái ghế lại gần mình, ngồi xuống.

Cho đến tận lúc này, Liễu Như mới thật sự hiểu ra chuyện gì. Cô vội bật cười, đánh nhẹ lên vai Minh Phong một cái: “Sao cậu không nói sớm? Hi~hi~ tớ sẽ nhường ghế cho cậu mà.”

Minh Phong vặn đôi chân mày lại: “Vị thí chủ này xin đừng động tay động chân.”

“Cái gì mà không động tay động chân chứ. Bây giờ đã là thời đại gì rồi? Thì ra cậu cổ hủ như thế.~” Liễu Như đang chọc cười Minh Phong, nhưng Minh Phong vẫn án binh bất động.

Đình Nam này giờ vẫn im lặng, bây giờ mới thật sự lên tiếng: “Minh Phong, cậu có phải đàn ông không? Trong đây chỉ có một cái ghế, cậu không thể nhường cho Liễu Như ngồi sao?”

“Cậu nói nhiều quá!~” Minh Phong nhàn nhạt trả lời.

Liễu Như xen vào: “Không sao đâu Đình Nam. Đứng cũng tốt mà.”

“Nhưng...” Đình Nam muốn nói gì đó thì bị Minh Phong cắt đứt: “Cậu còn nói nữa tớ sẽ giết cậu.” Đình Nam ngậm miệng, không nói gì nữa. Lời của Minh Phong luôn mang theo ma lực, khiến người khác không dám làm trái ý.

Đức Hải từ lúc Minh Phong bước vào tới giờ giống như một khúc gỗ khô, không cử động, chỉ là lặng im quan sát, lặng im suy nghĩ. Đức Hải đẩy cặp kính cận lên, từ tốn nói: “Thì ra là như vậy!~” Ánh mắt hướng về phía Minh Phong mang theo điều gì đó rất thâm sâu.

Minh Phong và Đức Hải trao đổi ánh mắt với nhau, tựa như thông qua ánh mắt có thể đoán được tâm ý. Đức Hải hiểu chuyện, liền chuyển sang đề tài khác: “Để tớ đi tìm thêm vài cái ghế!~” Nói xong liền đi.

Đình Nam kích động: “Đúng rồi!~~ Vẫn là cậu thông minh nhất đó Đức Hải. Cảm ơn cậu vì đã lấy ghế cho bọn tớ.”

Đức Hải đáp lại: “Cậu nghĩ tớ tốt như thế sao? Cậu muốn có ghế ngồi, vậy tự đi tìm. Tớ chỉ lấy giúp Liễu Như thôi.”

Đình Nam chạy đuổi theo Đức Hải: “Cậu dám, đứng lại...”

Trong phòng bây giờ chỉ còn lại hai người. Liễu Như nói trước: “Tớ còn tưởng cậu sẽ không đến. Thật may, cậu đã xuất hiện. Cảm ơn cậu, Minh Phong.~”

Minh Phong không mấy hứng thú với những lời ngọt ngào như thế: “Không cần phải cảm ơn. Chỉ là không có chuyện gì làm, nhầm chán cho nên mới đến đây!~”

Liễu Như cũng không quan tâm đến thái độ của Minh Phong: “Dù gì cũng cảm ơn cậu. Cậu đã thay đổi quyết định rồi sao?”

“Không, tôi không mấy hứng thú với những hoạt động như thế này.”

“Vậy cậu đến đây...”

Minh Phong đứng lên: “Xem ba người tập võ không được sao?”

“Đương nhiên là được rồi. Mặc dù cậu không tham gia nhưng có cậu, đó là nguồn động lực hiệu quả nhất.” Liễu Như lại cười, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó: “Còn chuyện Đỗ Duy Nhất...”

“Không cần bận tâm, tập trung cho cuộc thi là được rồi.”

[Sau hai tuần bận rộn với kì thi học kì, hôm nay Phong chính thức trở lại với truyện này. Phong rất lười biếng, cho nên không hứa sẽ cập nhật chương mới thường xuyên , nhưng vẫn hy vọng mọi người vẫn luôn ủng hộ truyện này. Những góp ý (bình luận) của mọi người là nguồn động lực hiệu quả nhất dành cho tác giả.

Ngày mai là 24/12, một ngày với Phong chẳng có gì đặc biệt, nhưng với mọi người có lẽ nó vô cùng ý nghĩa, cho nên Phong vẫn muốn nói;

~Noel vui vẻ, mọi người!!~]

29. Chương 29. Chiến Thắng Trở Về

Chương 29. Chiến thắng trở về

Liễu Như từ phòng kí túc xá đến lớp. Trên đường đi, cô không ngừng nhận được sự chú ý từ mọi người. Trong lòng cô nhất định biết rõ nguyên nhân, mặc dù là chuyện vui đáng tự hào, nhưng đâu đó cô có chút ray rứt.

Không biết ở chỗ nào chui ra, Lâm Việt cùng Tuyết My mang vẻ hí hửng trên gương mặt chạy lại phía cô. Lâm Việt nhiệt tình tung hô Liễu Như: “Liễu Như, ngày hôm qua cậu thi đấu vô cùng lợi hại. Tớ thật sự rất tự hào khi có một người bạn xuất sắc như cậu. Chúc mừng cậu!~”

Đổi lấy sự nhiệt tình là thái độ thờ ơ: “Cậu có thể kiềm chế cảm xúc lại không? Muốn mọi người chú ý sao?” Mặc dù nội dung là trách móc người khác, nhưng thật ra cô đang tự trách bản thân.

“Mọi người vẫn đang chú ý chúng ta đó thôi. Tớ cho cậu biết, từ sau cuộc thi hôm qua, danh tiếng của cậu đang nổi như phao kia kìa. Trên diễn đàn nam sinh của trường, cậu là cái tên được nhắc đến nhiều nhất.” Lâm Việt nói.

Liễu Như qua loa đáp lời: “Như thế cũng có gì tốt đâu chứ.”

Theo như những gì Lâm Việt biết, đối với những loại tin tốt như thế này, Liễu Như nhất định sẽ rất vui vẻ và mừng rỡ đón nhận, bởi cậu biết cô luôn luôn muốn mình nổi tiếng. Vậy mà lúc này, mơ mộng của cô bấy lâu nay đã trở thành sự thật, cô lại chẳng mấy hứng thú. Lâm Việt ánh mắt đa nghi khó hiểu.

Tuyết My tập trung quan sát biểu hiện của Liễu Như, phát hiện có gì đó không bình thường: “Có chuyện gì với cậu sao?”

Liễu Như thở dài, gỡ cái balô trên vai xuống, thấy về phía Lâm Việt: “Cầm giúp tớ!”

Ngữ khí nhẹ nhàng nhưng lại khiến Lâm Việt kinh động. Cậu cười khỏ, ngoan ngoãn làm theo lời của Liễu Như vì cậu biết lúc này im lặng là cách tốt nhất để bảo tồn tính mạng.

Liễu Như nhìn Tuyết My: “Sẽ nói với cậu sau.”

Đi không được bao lâu, cả ba người lại gặp phải Minh Phong đang ngồi ở băng ghế đá giữa sân trường. Minh Phong một tay khoác ở trên lưng băng ghế, một tay cầm điện thoại. Liễu Như nháy mắt ra hiệu cho Lâm Việt và Tuyết My đi trước.

Lâm Việt trao balô lại cho Liễu Như rồi nhanh chóng rời khỏi cùng Tuyết My. Trước khi đi, hai người cũng lịch sự chào Minh Phong một tiếng.

Liễu Như đứng đối diện với Minh Phong, hai tay khoanh để trước ngực, trên mặt mang theo vẻ không hài lòng mà nhìn Minh Phong.

Minh Phong không thích bị người khác nhìn lâu như vậy, nhanh chóng khó chịu, cau mày, giọng nói lạnh nhạt: “Có chuyện gì cần nói?” Lần này là do Minh Phong mở lời trước.

Liễu Như vẫn duy trì tư thế: “Hôm nay tớ có rất nhiều chuyện muốn cho cậu biết.”

“Thứ nhất?”

“Tớ muốn nói, hôm nay cậu rất đẹp trai.”

“Tôi ngày nào mà chẳng đẹp trai?!” Minh Phong nhàn nhạt mở miệng.

“Nhưng hôm nay so với những ngày hôm trước chắc chắn đẹp trai hơn.”

“Bớt nói những lời ngu ngốc lại một chút, có lẽ sẽ xinh đẹp hơn.”

“Thật sao?” Liễu Như nửa tin nửa ngờ.

Minh Phong nhún nhún vai: “Không biết!” Cậu nhìn vào đồng hồ, sau đó xách balô đứng lên: “Còn gì nữa không?”

Liễu Như hồi hã đuổi theo Minh Phong đang tiến về phía trước: “Còn rất nhiều. Thứ hai, tớ cảm ơn cậu đã đến cổ vũ cho tớ trong cuộc thi ngày hôm qua.”

“Không cần cảm ơn. Chỉ là nhầm chán nên mới đến xem. Nhưng mà, cũng không phải là đến cổ vũ cô.”

“Như vậy thật sao?” Liễu Như tiếp tục nửa tin nửa ngờ.

Minh Phong không trả lời, vẫn tiếp tục đi về phía trước. Liễu Như nói tiếp: “Được rồi, được rồi, cho dù đến với mục đích gì cũng được. Chỉ cần cậu đến, giúp tớ giữ vững tinh thần bình tĩnh là được.”

“Hôm qua biểu hiện rất tốt!”

Liễu Như nghe được câu này, trong lòng như nhận được vàng: “Có câu này của cậu, tớ cảm thấy công sức tập luyện mấy tuần liền cùng nỗ lực trong cuộc thi ngày hôm qua của mình vô cùng có ý nghĩa.” Nói xong, trên môi nở nụ cười hạnh phúc đầy đặc ý.

Minh Phong thật không chút lưu tình, cắt ngang niềm vui của người khác: “Cũng không phải là khen một mình cô. Tôi chủ yếu khen hai người kia.”

Liễu Như không quan tâm, không quan tâm. Một chút lời khen là dành cho mình cũng được. Cậu đột nhiên đi ra ở đằng sau lưng của Minh Phong, thò tay ra, mở ngăn ngoài cùng của balô của Minh Phong, nhanh chóng và gọn gàng lấy ra một viên kẹo ngọt màu hồng: “Cho tớ xin một viên kẹo nhé!”

“Tôi có thể trả lời không sao? Cô học cái tính làm xong rồi mới xin phép này ở đâu vậy? Là con gái, cần phải biết nguyên tắc sống đúng chuẩn mực.”

Liều Như bóc vỏ kẹo ra, cho vào trong miệng: “Giữa chúng ta cần những nguyên tắc rắc rối đó sao? Tổ cảm thấy không cần chút nào.”

Không biết từ lúc nào, mỗi ngày đi học, Liều Như đã có một loại thói quen, đó là tùy tiện lấy kẹo trong balô của Minh Phong để ăn. Cũng chẳng biết từ bao giờ, Minh Phong cũng luôn mang theo những viên kẹo đủ màu sắc, đủ hương vị, đủ chủng loại để ở trong balô.

Một viên kẹo ngọt, đôi khi không phải bởi vì trong thành phần của nó có chứa nhiều đường, mà là bởi vì tình cảm giữa người nhận và người cho.

Liều Như đi bên cạnh Minh Phong. Cô lén nhìn cậu ấy, trong lòng nảy sinh mâu thuẫn. Cô không biết có nên nói ra hay không. Minh Phong sớm nhận ra biểu hiện khác lạ này, hỏi: “Còn chuyện gì muốn nói sao?”

Giống như bị ma lực điều khiển, Liều Như liền lắc đầu, cười trừ: “Không, không có gì.” Có chút ấp úng. Sau khi nói xong, cô mới tự trách bản thân, rõ ràng là có chuyện rất muốn nói ra.

Vừa vào đến lớp, Liều Như đã được mọi người chào đón nồng nhiệt: “Chúc mừng cậu, Liều Như. Chào mừng cậu đã chiến thắng trở về, đã làm rạng danh lớp chúng ta.”

Liều Như cười cười, trả lời những câu hỏi của bạn bè trong lớp giống như đang trả lời phỏng vấn. Không khí lớp vô cùng náo nhiệt. Đình Nam và Đức Hải hôm nay cũng được mọi người tôn vinh, tâng bốc lên tận trời cao, thành ra lỗ mũi hai người họ nở ra hết kích cỡ, trên mặt tràn ngập đắc thắng. Đình Nam bảo mọi người yên lặng: “Nào nào, mọi người im lặng nghe tớ nói.” Không khí bắt đầu có chút im lặng. Đình Nam hài lòng nói tiếp: “Để ăn mừng chiến thắng lần này, thầy chủ nhiệm cho phép chúng ta tiệc tùng thoải mái.”

Lời vừa dứt, mọi người trong lớp liền phấn khích hò hét, có người thì nhún nhảy, lắc lư thân thể: “Tin tốt, tin tốt. Hiếm khi thầy chủ nhiệm lại dễ dãi đối với chúng ta. Bọn tớ nên cảm ơn các cậu nhiều đấy, Đình Nam, Đức Hải và Liều Như.”

Đức Hải nở nụ cười mùa xuân: “Thật ra cũng nhờ sự cổ vũ của các bạn.”

Liều Như đã thoát ra khỏi đám đông, về chỗ ngồi, nhìn Minh Phong bên cạnh: “Cậu cũng đi cùng lớp chứ?” Quả thật, biểu cảm của Minh Phong rất khó đoán.

Minh Phong không chần chừ, gật đầu: “Đương nhiên là sẽ đi rồi!”

Liều Như bị bất ngờ tóm lấy: “Sao? Tớ có đang nghe lầm không đây?”

“Dù sao tôi cũng không phải là một người tự kỉ. Lâu lâu ra ngoài vui vẻ một chút cũng tốt.”

“Minh Phong, từ khi sinh ra tới giờ cậu làm gì trái với lẽ phải lần nào chưa?”

Minh Phong lại cau mày nhìn Liều Như, cảm thấy câu hỏi không đơn thuần như vậy. Cậu nhún vai: “Con người ai mà không từng một lần làm chuyện trái lẽ phải chứ. Nhưng mà, tôi có thể đảm bảo, những chuyện tôi làm là vì tốt cho tôi hoặc cho người khác. Đương nhiên, những chuyện mình làm, tôi sẽ không hối hận vì chúng.”

Liều Như không nói gì nữa, dùng ánh mắt muôn vàn tâm sự nhìn Minh Phong.

Vừa rồi, nghe bạn học chúc mừng, khen ngợi mình, sâu trong nội tâm Liều Như phân chia thành hai miền. Một miền chứa đựng niềm thích thú, tự hào; một miền còn lại chứa đựng cảm giác day dứt.

Có thể nói, cảm giác chiến thắng có chút không trọn vẹn này, thật sự rất khó chịu!!

____Những góp ý của các bạn là sự động viên tinh thần hiệu quả nhất với tác giả.____

30. Chương 30. Quá Khứ So Với Hiện Tại

Chương 30. Quá khứ so với hiện tại

Cả đám người dừng lại trước cửa một quán karaôkê sang trọng. Ở phía trên, bảng hiệu được trang trí với những ánh đèn đủ màu sắc hoa lệ, không ngừng nhấp nháy. Từ bên trong truyền ra những âm thanh huyền ảo. Người vào người ra đông như kiến. Khung cảnh sôi động nơi này hoàn toàn đối lập với sự tĩnh lặng của màn đêm bao phủ ngoài kia.

Hôm nay lớp của Liễu Như có kế hoạch ăn mừng chiến thắng ở quán karaôkê này. Từ rất sớm bọn họ đã hẹn gặp nhau ở trường, sau đó cùng nhau đi bộ đến địa điểm này, vì chỗ này cách trường một khoảng cách không xa. Bọn họ hiếm khi có những buổi vui chơi như thế này, cho nên ai cũng tranh thủ cơ hội. Những nữ sinh thì được dịp khoe những bộ đồ đẹp mắt, trang điểm đậm đà, cứ như là đi thi hoa hậu hoàn vũ. Trong khi đó, nam sinh bọn họ cũng không thua kém. Mái tóc được chải chuốt chu đáo, góp phần nâng cao vẻ đẹp trai. Mùi nước hoa cũng nồng nặc, hương thơm quyến rũ.

Đình Nam hào hứng nói: “Còn chần chờ gì nữa, chúng ta mau mau vào trong tận hưởng một đêm vui chơi thả ga đi nào!!”

Lời hối thúc nhanh chóng nhận được sự phản ứng nhiệt tình: “Được được, đi thôi!

” Cả đám loi nhoi.

Liễu Như này giờ vẫn không ngừng nhìn ra phía xa con đường, trong lòng mang cảm giác ngóng trông. Mọi người từ từ đi vào bên trong. Thấy Liễu Như vẫn còn đứng đó, Đình Nam tiến lại gần cô, hỏi: “Liễu Như, sao cậu không vào cùng lớp?”

Liễu Như đáp: “Tớ chờ Minh Phong. Cậu cứ vào trước đi, đừng bận tâm tới tớ.” Tiếp tục nhìn về phía xa. “Minh Phong không tới đâu. Cậu đừng chờ nữa.”

“Nhưng cậu ấy đã nói là sẽ đến mà.” Liễu Như không tin Minh Phong là loại người nói mà không làm. Cô luôn có một niềm tin tuyệt đối vào Minh Phong. Cô nói tiếp: “Các cậu cứ vào đi, mọi người đang đợi các cậu đấy!” Nói xong còn nở một nụ cười hàm ý ‘mình không sao đâu, các cậu không cần phải lo lắng’.

Đức Hải đặt tay lên bả vai của Liễu Như, nhẹ nhàng nói: “Với kinh nghiệm chơi chung với Minh Phong bao nhiêu năm qua, chúng tớ biết rằng Minh Phong không thích đến những nơi náo nhiệt như thế này. Nhưng mà, lúc trước và bây giờ đã không còn giống nhau nữa. Tớ tin Minh Phong sẽ vì một số người mà thay đổi tư tưởng.” Đức Hải một mặt lấy đi của người ta hy vọng, mặt khác lại tạo thêm một hy vọng khác, lớn hơn.

“Mau buông tay ra!! Cậu định lợi dụng cơ hội sao?” Là giọng của Đình Nam. Đức Hải cũng không mấy quan tâm tới: “Liễu Như, hai tớ vào trong trước đây.”

Liễu Như nhẹ gạt đầu một cái, thầm cảm thấy Đức Hải là một người tốt. Cô còn thầm cảm ơn Đức Hải vì đã tiếp thêm cho cô ấy một động lực. Minh Phong sẽ vì một số người mà thay đổi tư tưởng? Liệu mình có may mắn nằm trong số những người đó không?

Đợi sau khi Đức Hải và Đình Nam vào trong, Liễu Như mới đi xích lại chỗ băng ghế đá gần đó, yên lặng ngồi xuống, yên lặng chờ đợi. Mặc dù có chút bất an, sợ rằng Minh Phong sẽ không đến, nhưng mà cô cũng không gấp gáp. Chỉ cần cậu ấy đến là được, dù có muộn một chút cũng không sao, cô nguyện ý chờ.

Thời gian từng khắc một trôi qua. Liễu Như thỉnh thoảng sẽ nhìn về phía con đường, thỉnh thoảng sẽ nhìn những đứa trẻ con nô đùa ở dưới gốc cây ven đường, thỉnh thoảng sẽ nhìn lên bầu trời. Hai chân cô nhịp nhàng đong đưa qua lại. Người khác nhìn vào, không biết cũng sẽ hiểu lầm một người bạn gái đang chờ bạn trai tới. Nhưng mà suy nghĩ đó có đáng là gì. Thậm chí, trong đầu mình, cô liên tưởng mình chẳng khác nào đang ngồi chờ chồng đi làm trở về.

Ý thức được suy nghĩ có hơi táo bạo này, cô mỉm cười ngại ngùng, một phần trách mình tưởng tượng kì quái, mặt khác lại có chút hạnh phúc vì tưởng tượng của mình.

“Cô đang cười chuyện gì đó?” Một giọng nói quen thuộc từ trong bóng tối truyền ra. Liễu Như vài giây trước còn bất động, vài giây sau liền trở nên vui mừng: “Chẳng phải là vì cậu sao?” Nụ cười trên môi cô càng lúc càng trở nên tươi tắn hơn.

Cô đưa ánh mắt triu mến nhìn bóng dáng một người nam sinh xuất hiện dần dần rõ nét từ trong bóng tối. Minh Phong chậm rãi tiến về phía cô. Vẫn là tư thế cũ, hai tay bỏ vào trong túi quần, sau lưng quải balô, Liễu Như không biết đã thấy bao nhiêu lần, chỉ biết sẽ không chán. Người đàn ông này, vừa xuất hiện liền làm màn đêm trở nên rực rỡ hơn trong mắt cô.

Nếu bóng đêm là một căn phòng tối, nếu Liễu Như là một đứa trẻ không thấy đường, vậy thì Minh Phong sẽ là một ngọn đuốc soi sáng, giúp Liễu Như thấy đường mà đi ra khỏi căn phòng tối tăm ấy.

“Vì tôi sao? Đúng là bệnh thần kinh!” Mặc dù là mang ý mắng chửi người nhưng giọng điệu lại hoàn toàn nhẹ nhàng. Minh Phong đứng đối diện với Liễu Như, làm cô nhớ lại. Những lần trước, đều là Minh Phong ngồi ở băng ghế đá dưới gốc cây giữa sân trường, còn mình thì đứng đối diện nhìn cậu ấy. Vậy mà bây giờ tình thế lại đảo ngược lại, cô không khỏi có nhiều suy tư.

Liễu Như đáp: “Còn không phải sao? Tớ ngồi đây chờ cậu, trong lúc đó suy nghĩ một số chuyện nên mới cười.”

Minh Phong nhún nhún vai: “Những chuyện cô suy nghĩ trong đầu bảo đảm không được trong sáng cho lắm.”

Liễu Như liền phản ứng lại: “Không phải, hoàn toàn trong sáng, rất rất trong sáng.”

Minh Phong trưng ra dáng vẻ không quan tâm: “Mọi người đã vào trong?”

“Bây giờ chắc mọi người đang chuẩn bị đi ra ngoài.”

Minh Phong hỏi tiếp: “Sao cô không vào trong cùng bọn họ?”

Lần này Liễu Như còn phản ứng mạnh mẽ hơn. Cô đứng dậy, ghé sát vào tai Minh Phong mà la hét: “Là vì chờ cậu! Là vì chờ cậu! Là vì chờ cậu!”

~~” Cô thầm nói trong lòng: Đình Nam, cậu ấy đã sai lầm rồi. Minh Phong đã đến đây. Đức Hải, cậu dự đoán đúng rồi. Nhưng mà, có phải, cậu ấy đến đây chỉ vì tớ không?

Minh Phong nhăn mày, chỉ trích: “Tôi không có bị điếc!!”

“Không bị điếc, vậy tại sao tớ đã nói là chờ cậu khi này, mà cậu còn hỏi lại?”

Minh Phong nhìn Liễu Như đang đứng ở bên cạnh mình, trong lòng hoài nghi không biết người này có phải là con gái không nữa!

“Chúng ta vào trong thôi!”

Liễu Như thở nhẹ một cái: “Tiệc cũng đã sắp tàn rồi, vào trong cũng chỉ để nhận được tàn cuộc thôi.” Cũng không có ý trách móc: “Nhưng mà, hôm nay cậu đã đến, cho dù có trễ một chút, cũng là một sự chúc mừng chiến thắng tốt nhất cho bọn tớ rồi.”

Minh Phong không quen nghe mấy lời tê dại da thịt này: “Cô có thể đừng nói những lời khó nghe như thế không?”

“Tớ cảm thấy nó rất dễ nghe.”

“Liễu Như, khi nào cô có thể bớt ngu ngốc lại vậy?” Trong mắt Minh Phong, Liễu Như là một cô gái ngốc.

“Minh Phong, khi nào cậu có thể gọi tớ bằng từ ngữ xưng hô thân thiết hơn vậy?” Trong lòng mình, Liễu Như vẫn muốn mình và Minh Phong thân thiết hơn nữa.

Hai người rốt cục ai cũng không nhận được câu trả lời. Minh Phong nói: “Nếu không vào trong vậy thì về thôi.”

Liều Như dùng sức gạt đầu đồng ý. Hai người sóng vai nhau đi trên một con đường. Vầng trăng sáng ở trên cao soi bóng hai người. Hai cái bóng giao với nhau, không tách rời. Thời khắc này, đối với Liều Như là khoảnh khắc tuyệt vời nhất, mà nhiều năm sau đó, mỗi khi nhớ lại cô đều mỉm cười hạnh phúc.

“Minh Phong, thật ra có một chuyện tớ vẫn luôn trăn trở không biết có nên nói ra hay không...” Liều Như nhỏ nhẹ nói.

Minh Phong cũng thỏ thẻ trả lời: “Nếu như là những chuyện ngu ngốc thì không cần nói ra.”

“Minh Phong, có phải cậu đã giúp bọn tớ giành được chiến thắng không?” Lời vừa nói ra, trong lòng cô như vừa vứt bỏ được một tảng đá nặng vài tấn, vô cùng nhẹ nhõm.

Minh Phong đá cục đá nằm ở trên đường vắng ra thật xa, im lặng không nói. Liều Như bất an, có phải mình đã làm Minh Phong giận rồi không? Cô muốn biết Minh Phong đang mang biểu cảm gì, nhưng lại không dám nhìn: “Minh Phong, nếu không phải, thật xin lỗi cậu. Tớ lại nói những chuyện không đâu vào đâu như thế này. Cậu nói xem, tớ có phải là một cô gái xấu tính không?”

Lần này Minh Phong mới trả lời: “Cô cũng biết sao?” Im lặng một chút rồi nói tiếp: “Sao cô nghĩ là tôi giúp?”

“Lần trước thấy cậu vào phòng hiệu trưởng. Hơn nữa, ngày thi hôm đó, lớp khác thi tốt hơn lớp chúng ta nhiều. Khi lớp mình được nêu tên hạng nhất, nói thật, tớ đã cảm thấy chiến thắng đó không trọn vẹn. Tớ cũng muốn hỏi cậu lâu rồi, nhưng không dám.”

Minh Phong cốc đầu Liều Như một cái: “Đúng là như vậy! Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại phải làm như vậy. Nhưng mà, lại không hề có cảm giác hối hận vì chuyện mình làm. Có nhiều chuyện, lúc trước tôi sẽ không bao giờ làm. Nhưng thực tại, tôi không chắc mình sẽ không làm. Cuộc sống luôn thay đổi con người, con người cũng sẽ thay đổi con người. Rất nhiều chuyện không hề nói trước được.”

“Tớ có thể mạn phép nghĩ, cậu làm điều đó là vì tớ không?” Nhưng mà, Liều Như, sao cô không suy nghĩ sâu về vấn đề này hơn? Chẳng hạn như mối quan hệ giữa thầy hiệu trưởng với Minh Phong.

“Cũng có thể!”

Liều Như cảm nhận được một dòng máu hạnh phúc cuộn cuộn sôi sục trong quả tim. Đúng vậy! Quá khứ, cô không nghĩ rằng trên đời này có một người thật sự tốt để khiến cô bất chấp vì người đó. Nhưng mà hiện tại, người đó lại đang hiển nhiên tồn tại trước mặt cô. Cô có thể dành cả đời để sống bên người đó. Quá khứ so với hiện tại, đương nhiên là không giống nhau, sẽ có một hoặc nhiều sự thay đổi. Tính đến thời điểm bây giờ, thay đổi lớn nhất của Liều Như, chính là gặp được Minh Phong trong cuộc đời, để cho phần đoạn đời phía sau được tô điểm thêm màu của hạnh phúc.

Buổi tối vui vẻ

31. Chương 31. Phong Cảnh Hữu Tình

Chương 31. Phong cảnh hữu tình

Điện thoại di động vang lên một lần nữa. Âm thanh ồn ào phá hủy sự yên lặng của buổi sáng. Liều Như một bên chải tóc soi gương, một bên nhận điện thoại: “Con nghe đây ba mẹ.~~”

Đầu bên kia điện thoại: “Hôm nay con nhất định phải về nhà. Đã lâu rồi con chưa có về nhà, ba mẹ nhớ con dữ lắm rồi. Lần nào chúng ta kêu con về, con đều nói là bận học. Thật sự học hành nhiều như thế sao? Hoặc là con về nhà, hoặc là chúng ta lên thăm con.”

Liều Như thở dài: “Được rồi, con biết rồi, con đang chuẩn bị về đây.”

“Vậy thì tốt. Gặp lại con sau, con gái yêu.~~”

Không chờ Liễu Như tắt máy, bên kia đã cúp trước. Cô ném chiếc điện thoại lên trên giường, bật ti vi lên, sau đó bước vào nhà vệ sinh. Chương trình thời sự đang phát sóng, bản tin dự báo thời tiết buổi sáng đã đổi người dẫn, từ một nam MC đẹp trai sang một nữ MC vừa già vừa xấu. Liễu Như vừa đánh răng vừa thăm nguyên rửa người nào đã chỉ đạo thay đổi người dẫn chương trình.

Bản tin dự báo hôm nay trời sẽ mưa ở nhiều nơi, trong đó có địa phương này. Nhưng mà Liễu Như không quá tin tưởng. Lần trước cũng báo trời mưa, nhưng rốt cuộc trời vẫn xanh tươi. Cho nên, lần này ra ngoài cô cũng không mang theo vật dụng phòng bị khi trời mưa.

Bước ra khỏi cổng khu kí túc xá, nghênh đón cô chính là tia nắng sớm thật ấm áp. Liễu Như ngược mặt nhìn lên ông mặt trời vừa mới lộ dạng, trong lòng càng tin tưởng vào suy nghĩ của mình. Hôm nay trời nhất định sẽ không mưa.

Cô bước đi đến trạm xe buýt. Trong lúc đi, có vô số vấn đề nảy sinh trong đầu của cô. Minh Phong đã tỉnh giấc chưa? Chắc là chưa, trời còn sớm như vậy mà! Nhưng mà, nếu cậu ấy phá lệ thức sớm thì sao? Hôm nay là chủ nhật, cậu ấy định làm gì?

Nghĩ đến đây, Liễu Như đột nhiên dừng lại. Tựa như nhớ ra điều gì đó, cô lục lọi túi xách, phát hiện không có vật dụng quan trọng. Cô thở dài thở ngắn, tự trách mình hậu đậu, thứ quan trọng như thế lại quên mang theo. Cô nhìn lại đằng sau, một đoạn đường cũng khá xa, nếu đi bộ trở lại, đương nhiên sẽ mỏi chân, nhưng mà cũng đành chịu. Cô quyết định cuộc bộ đi trở lại.

Vừa bước tới trước cổng khu kí túc xá, thật trùng hợp, cô gặp Lâm Việt và Tuyết My: “Hai cậu đi đâu thế?” Liễu Như hỏi.

“Bọn tớ đi cùng nhau đi ăn mì cay.~~” Lâm Việt hào hứng đáp: “Dạo này trên facebook có nhiều người chụp ảnh check-in cùng với mì cay lắm, cho nên bọn tớ cũng không thể không theo trào lưu.”

Liễu Như khoanh hai tay để trước ngực, khuôn mặt lộ ra có chút nghiêm trọng: “Tại sao không rủ tớ?” Khẩu khí mạnh mẽ tựa gió.

Thái độ này làm Lâm Việt chết đứng, run sợ lùi ra sau một bước: “Chẳng phải cậu hôm nay phải về nhà sao?” Âm lượng càng lúc càng nhỏ.

Tuyết My đã lâu rồi không thấy bộ dạng như thế của cô bạn thân Liễu Như, có chút phấn khích: “Đúng là đã lâu không gặp lại, Liễu Như!”

Lời của Tuyết My khiến Liễu Như âm trầm. Sắc thái trên mặt cô biến hóa: “Cậu nói vậy là có ý gì? Chúng ta vừa mới gặp nhau hôm qua mà.”

Tuyết My do dự một chút, cuối cùng mới nói: “Cũng không phải là ý đó. Ý tớ muốn nói, chính là đã lâu rồi tớ mới bắt gặp lại hình ảnh Liễu Như của lúc trước.”

Liễu Như ngó người trong vài giây, sau đó liền bật cười: “Tớ của lúc trước như thế nào? Còn bây giờ như thế nào? Chẳng lẽ thay đổi nhiều đến vậy sao?” Mặc dù đưa ra hai câu hỏi nhưng mà cô cũng không cần bất kì câu trả lời nào. Cô đã thay đổi, cho dù là như vậy đi chăng nữa, cô cũng không quan tâm, dù sao cũng vẫn chính là mình: “Thôi tớ phải trở lên trên phòng tìm đồ. Hai cậu đi ăn vui vẻ. Lần sau tớ sẽ mời hai cậu đi ăn.” Cô nhìn sang Lâm Việt vẫn còn đang run sợ, nụ cười tà gian xuất hiện trên mặt cô: “Lâm Việt,

có cần sợ tớ như vậy không? Lúc trước, tớ luôn ăn hiếp cậu. Bây giờ tớ sẽ không ăn hiếp cậu nữa.

Chúng ta là bạn thân mà há, đừng sợ nữa.”

Lâm Việt cảm thấy có gì đó không đúng trong lời nói và hành động của Liễu Như. Cô bạn thân này rất lắm chiêu. Nhưng mà cậu là một người dễ tin tưởng vào người khác: “Cậu nói thật sao?” Lúc này Lâm Việt mới nhẹ nhõm tiến về phía trước.

Thật bất ngờ, Liễu Như nhanh chóng tóm gọn Lâm Việt. Lâm Việt hoảng hồn, nhanh chóng dùng sức thoát khỏi Liễu Như. Liễu Như cong môi lên cười, nụ cười đầy vui vẻ: “Giỡn thôi, không cần phải sợ. Bye bye hai cậu!~~” Trước khi đi còn để lại một cái vẫy tay chào cùng một nụ cười ma quỷ.

Lâm Việt cảm thấy, Liễu Như mặc dù có nhiều thay đổi, nhưng mà có những thứ sẽ không bao giờ thay đổi. Tỷ như với cậu, Liễu Như sẽ không bao giờ ngừng hiếp đáp.

Liễu Như bước lên phòng của mình, mở cửa ra liền thấy điện thoại nằm ở trên giường. Cô nhanh chóng bỏ vào giỏ xách, đóng cửa cẩn thận lại. Đóng cửa xong lại tiếp tục hành trình về nhà.

Ngồi trên chuyến xe buýt lần trước, Liễu Như cảm thấy trong lòng có chút xốn xang. Bởi vì, những kỉ niệm lần trước giống như một cơn gió, không thể kiểm soát được, ủa về trong tâm trí cô.

Chính trên chuyến xa buýt này, lần trước, Minh Phong đã xuất hiện bảo vệ cô thoát khỏi bàn tay dơ bẩn của một người đàn ông.

Cũng chính lúc đó, Minh Phong vốn đã chiếm được tình cảm của cô, nay lại trở thành người hùng vững chãi đứng trong lòng cô.

Tư thế, biểu cảm, giọng nói lúc đó của Minh Phong là thứ lì lợm nhất, cho dù Liễu Như có đuổi đi thì nó vẫn kiên trì nằm sâu trong nội tâm của cô.

Chuyến xe buýt dừng lại, cắt ngang suy nghĩ của cô. Cô mở tròn đôi mắt, đã tới nơi rồi sao? Nhanh như vậy. Cô khẽ cười, tại sao lúc mình nghĩ đến Minh Phong thì thời gian lại trôi qua nhanh đến như vậy? Cô cầm túi xách lên, chuẩn bị đứng lên bước xuống xe thì ở cửa ra vào của xe buýt, một đám người chen chúc nhau đi lên xe buýt. Liễu Như nhìn ra phong cảnh ở bên ngoài, mới biết là vẫn chưa tới nơi. Cô lần nữa ngồi xuống chỗ ngồi. Lúc này, con người của cô như khuếch trương ra gấp một triệu lần so với bình thường. Hình ảnh Minh Phong rõ ràng xuất hiện trong tầm mắt. Cô không tin đây là sự thật, dùng hai tay xoa xoa đôi mắt, sau đó tự nhéo mình để kiểm chứng.

Mặc dù biết đây là sự thật, nhưng cô lại cảm thấy chuyện này có vẻ giống như một giấc mơ. Vào lúc cô nghĩ đến cậu ấy, cậu ấy lại xuất hiện, vừa mơ hồ vừa rõ ràng.

Cô rất nhanh không kiềm chế được cảm xúc, đưa tay vẫy chào Minh Phong, âm thanh phát ra kèm theo cao hứng: "Minh Phong, Minh Phong, tớ ở đây này."

"

Mọi người trên xe buýt chú ý tới Liễu Như. Minh Phong chỉ cần nghe giọng nói, không cần nhìn cũng biết rõ là người nào đang gọi mình.

Minh Phong đi lại gần Liễu Như: "Xin lỗi, chúng ta có quen nhau sao?" Cậu giả vờ tỏ ra thái độ xa lạ.

"Sao lại không quen chứ? Ngồi chỗ này đi, vẫn còn trống." Chỗ Liễu Như bảo Minh Phong ngồi chính là ghế trống cạnh chỗ cô đang ngồi. Minh Phong chau mày ngồi xuống: "Có thể đổi chỗ không? Tôi thích ngồi gần cửa sổ."

Liễu Như lắc đầu: "Xem ra không thể được, tớ cũng thích ngồi ở vị trí gần cửa sổ." Thấy Minh Phong im lặng nhìn mình, cô có chút ngại ngần xen kẽ bối rối, khiến cho kế hoạch chọc ghẹo Minh Phong thất bại. Cô đứng lên: "Nhường cho cậu đây.~~ Thật ra tớ ngồi ở chỗ nào cũng được." Cô cong môi lên cười, lộ ra hai điểm đồng tiền ở hai bên má.

"Thật?" Minh Phong đơn giản một từ.

Liễu Như dùng sức gạt đầu: "Nhưng mà phải có điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Cậu phải chấp nhận một yêu cầu của tớ."

"Yêu cầu gì?"

Liễu Như suy nghĩ một chút: "Hiện tại vẫn chưa nghĩ ra..."

Minh Phong lấy một thứ trong balô ra: "Vậy dùng kẹo để đổi chỗ ngồi là được chứ gì?"

"Không thể được. Kẹo thì tớ nhận, nhưng giao kèo giữa chúng ta vẫn chưa xong,"

“Giao kèo?”

“Đúng vậy, cậu phải chấp nhận một yêu gần của tớ.”

“Vậy cô cứ ngồi ở chỗ kia đi.” Minh Phong lấy máy nghe nhạc ra, cũng không bàn về vấn đề chỗ ngồi nữa.

Liều Như im lặng hồi lâu, trong lòng xảy ra một cuộc chiến tranh, cuối cùng vẫn là nhường chỗ cho Minh Phong một cách vô điều kiện.

Xe buýt vẫn cứ lăn bánh trên đoạn đường bằng phẳng. Minh Phong ngồi ở vị trí gần khung cửa sổ, trên tai đeo headphone, đôi mắt hướng nhìn ra khung cảnh vùn vụt lướt nhanh qua ở bên ngoài. Liều Như ngồi ở bên cạnh, hai tay đặt trên đùi. Hành động giống như một thiếu nữ rụt rè trước mặt người con trai, nhưng thật ra chỉ là đánh lừa người khác. Cô không hề rụt rè, chỉ là quá say mê ngắm nhìn người ở bên cạnh mà thôi.

Đối với Minh Phong, phong cảnh chính là cỏ cây, con người, bầu trời... ở ngoài khung cửa sổ; phong cảnh là những thứ vô tri vô giác.

Đối với Liều Như, phong cảnh chính là Minh Phong. Chỉ cần một mình Minh Phong cũng đủ để tạo nên một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp nhất, tràn đầy tình cảm.

_____ Buổi tối vui vẻ _____

32. Chương 32. Tiếng Mưa Cùng Tiếng Sáo Hòa Vang (1)

Chương 32. Cơn mưa cùng tiếng sáo hòa vang (1)

Liều Như cảm giác như có ai đó đang gọi mình. Cô mơ màng mở mắt ra, hình ảnh từ mơ hồ đến rõ ràng. Minh Phong đang nhìn cô, hơn nữa thái độ lại có phần khó chịu. Mất vài giây sau, cô mới nhận ra là mình đang tựa trên vai của Minh Phong. Cô lập tức nâng đầu lên, còn chưa kịp nói gì đã bị Minh Phong chỉ trích: “Cô có ngủ thì về nhà mà ngủ.”

Liều Như trong đầu thầm tự trách bản thân sao lại có thể ngủ ở trên xe buýt cơ chứ! Còn nằm trên vai của Minh Phong mà ngủ nữa. Nhưng mà, quả tim đang đập trong lồng ngực của cô lại khiến cho cô cảm thấy hạnh phúc. Cho dù bị mất hình tượng đi nữa cũng xứng đáng. Được ngủ trên vai người mình thích, không tồi chút nào! Có tiếc, chỉ tiếc rằng vì say sưa ngủ quá, không kịp tận hưởng cảm giác êm đềm đó. Cô nghĩ như thế, khóe môi bất giác cong lên lộ ra nụ cười: “Minh Phong, tớ cảm thấy cậu chính là ngôi nhà thứ hai của tớ.”

Lời vừa nói ra liền bị Minh Phong phản ứng: “Cô còn chưa tỉnh ngủ sao? Là nói mơ à?” Lúc này Minh Phong đã gỡ tai nghe xuống, cất vào trong balô.

“Không, tớ đang nói thật. Cậu khiến tớ cảm thấy thoải mái giống như đang ở nhà của mình vậy.” Liều Như biểu hiện vô cùng chân thành.

Minh Phong có chút cau mày: “Vậy thì là bị điên rồi. Có cần kêu bác tài xế thay đổi lộ trình, chở cô đến Biên Hòa không?”

Liều Như đánh nhẹ lên ngực Minh Phong, trách yêu: “Cái gì mà bị điên chứ. Thật là tổn thương tấm lòng chân tình của tớ.”

Minh Phong nhún nhún vai. Liều Như nhìn Minh Phong. Minh Phong không tự nhiên khi bị người khác nhìn: “Đừng nhìn chằm chằm tôi như vậy. Có chuyện gì cần nói thì nói mau lên.”

Liều Như nhẹ nhàng nói: “Thật ra, tớ.” Minh Phong cắt đứt: “Nếu như là những lời sến súa nổi da gà thì tốt nhất đừng nói. Tôi sẽ không nghe.”

Liều Như bất ngờ, sao Minh Phong biết những lời mình sắp nói sẽ là những lời sến súa tê dại da thịt? Mặc dù còn chưa nói ra đã bị từ chối nghe, nhưng cô bất chấp: “Thật ra, tớ thật sự rất cảm ơn cậu. Cảm ơn vì cậu đã cho tớ mượn bờ vai để ngủ. Từ trước tới giờ, ngoài ba tớ ra, cậu là người duy nhất tớ tựa vào để ngủ.”

Minh Phong biểu cảm tựa không mấy quan tâm nhưng trong lòng thật ra có chút đau thương. Từ “ba” phát ra từ miệng Liều Như vô cùng ấm áp, đẹp đẽ. Còn từ “ba” trong lòng cậu sao lại lạnh lẽo, nhạt màu như vậy? Minh Phong chẳng qua là thở nhẹ một chút: “Chẳng lẽ cô muốn tôi đẩy cô xuống đất lúc đang ngủ sao? Tôi cũng không phải xấu tính như vậy.”

“Hihi.~” Liều Như cười, có chút đắc ý nhưng nhanh chóng bị dập tắt. Minh Phong bổ sung thêm: “Cô quả thật là, khi ngủ rất xấu.”

Liều Như cảm giác như bị một tảng đá đè lên trên người, đầu óc choáng váng: “Cậu nói thật lòng sao? Tớ khi ngủ trông rất xấu?” Bị người mình thích chê bai mình xấu, đương nhiên là rất nghiêm trọng.

Minh Phong đơn giản gật đầu một cái cũng khiến Liều Như rơi xuống vực sâu hoắm hoắm. Cô có thật nhiều cảm giác, cảm giác lớn nhất chính là cảm giác như cả thế giới này đã hoàn toàn sụp đổ.

Minh Phong càng nói càng đánh trúng tâm lý của Liều Như: “Hơn nữa, cô xem, vai của tôi bị nước vãi của cô làm ướt hết rồi này. Thật đúng là không biết nói sao cho đúng loại con gái như cô.” Minh Phong à, mặc dù đang giận nhưng cũng dừng diễn sâu như thế. Con gái là loài hoa dễ bị dập nát nhất.

Liều Như thấy thái độ kì kì lạ lạ của Minh Phong, trong lòng phân tích một chút, liền phát hiện thì ra chính là cậu ấy đang giận với mình. Liều Như dấm nhẹ vào ngực Minh Phong: “Hôm nay cậu cũng biết trêu chọc người khác nữa sao? Không thèm nói chuyện với cậu nữa.”

Minh Phong nhún nhún vai: “Cô mỗi lần đều là dấm vào ngực của tôi. Là có ý đồ đen tối sao?”

“Không thèm nói chuyện với cậu nữa.” Liều Như xoay người sang một bên.

“Chẳng phải mới vừa nói chuyện với tôi sao?”

“...”

Xe buýt chậm rãi dừng lại. Liều Như nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Khung cảnh xung quanh hoàn toàn xa lạ trong mắt cô. Cô khìu khìu Minh Phong đang chuẩn bị bước xuống xe: “Minh Phong đây là đâu vậy?” Thái độ có chút khẩn trương.

Minh Phong đáp: “Chẳng phải là không muốn nói chuyện với tôi sao?”

“Đây không phải là lúc giận. Tớ hỏi thật.”

“Đây là khu xxx, đường abc...”

Liều Như hỏi tiếp: “Khi này tớ đã ngủ bao lâu vậy?”

“Khoảng gần nửa giờ.”

Không xong rồi, không xong rồi! Xe đã chạy qua nhà của mình lâu rồi.

Bác tài hối thúc hành khách trên xe xuống. Liều Như lúng túng không biết như thế nào. Minh Phong thấy có chuyện gì rồi, hỏi: “Bị lạc đường sao?”

Liều Như đáp: “Không phải. Chỉ là đã đi huốt nhà của tớ rồi.”

Bác tài lần nữa hối thúc mọi người bước xuống. Liều Như và Minh Phong đi xuống xe, ngay sau đó xe liền chạy đi. Liều Như nhăn mặt đầy chán nản.

“Ở đây chờ chuyến xe buýt đi ngược trở về đi. Khoảng vài giờ nữa sẽ có một chuyến đấy.” Nói xong, Minh Phong quải balô một bên vai, xoay người đi về phía trước.

Liều Như đang ngồi chồm hổm trên lề đường, nhanh chóng đứng dậy, chạy đuổi theo Minh Phong: “Cậu đi đâu thế?”

“Tôi cũng không biết chỗ đó tên là gì.~”

Liều Như đắn đo một chút, lấy hết can đảm để nói: “Cậu có thể cho tớ đi cùng không?”

Minh Phong dừng chân lại, quay đầu sang bên trái nhìn Liều Như: “Cô không đi về nhà sao?”

“Chẳng phải tớ đã nói cậu cũng giống như ngôi nhà thứ hai của tớ sao?” Liều Như lại cười, nụ cười lần này trong sáng, thuần khiết, để lộ hàm răng trắng muốt, đều ran như bắp.

Minh Phong nhìn Liều Như với một ánh mắt sâu sắc ước chừng khoảng một phút, sau đó bước đi tiếp. Liều Như đi bên cạnh, giải thích: “Tớ chỉ nói giỡn thôi. Ngay bây giờ, tớ có gọi cho người nhà ra rước, nhưng mà tớ thật sự muốn đi theo cậu.”

Minh Phong ‘ừ’ một tiếng.

“Cậu đồng ý sao?”

“Không đồng ý cũng được sao? Nếu tôi nói không đồng ý, cô sẽ không đi theo tôi sao?” Minh Phong thật ra cũng hiểu biết tính cách của Liều Như. Cho dù cậu có chấp nhận hay không, cô ấy sẽ không quan tâm mà tiếp tục bám theo cậu.

Hai người cứ sóng vai nhau như vậy mà đi, đi lướt qua cây cỏ, nhàn hoa ven đường, đi dưới bầu trời càng lúc càng trở nên đen xám, đi xuyên qua cơn gió đang càn quét.

Liều Như nhìn lên bầu trời: “Cậu nói xem, trời có mưa không?”

“Mưa hay không mưa cũng được.” Minh Phong đôi khi có chút bất cần với cuộc sống.

“Bản tin dự báo lúc sáng nói rằng hôm nay sẽ có mưa ở nhiều nơi, thật ra tớ cũng không tin lắm. Minh Phong, cậu có biết vì sao tớ hay ngủ vào buổi sáng không?”

“Không.~”

“Không biết có bị cậu nói tớ ngốc hay không. Đó là vì, ban đêm tớ vẫn luôn đứng ở ngoài ban công, chỉ để nhìn về phía phòng kí túc xá của cậu.”

“Tôi biết!~”

“Sao cậu biết!~”

Thật ra, Minh Phong mỗi đêm đều nhìn thấy Liều Như đứng ở ngoài ban công nhìn về phía mình. Có hôm, cậu còn thấy cô đứng nhìn rất lâu, tới khi bóng trăng đã tàn. Cho nên, dạo gần đây cậu thường hay tắt đèn sớm, mặc dù vẫn chưa buồn ngủ, chủ yếu để Liều Như có thể đi ngủ sớm. Cô gái này, không giỏi thức khuya mà cũng gắng thức!

“Tối rồi.” Minh Phong dừng chân lại, nhìn xung quanh, cảm thán: “Đã lâu không tới, nó vẫn không thay đổi gì nhiều.”

Liều Như cũng nhìn đông nhìn tây. Quang cảnh nơi đây mặc dù hoang sơ nhưng lại tạo cảm giác yên bình, rất nên thơ. Đột nhiên bên tai cô truyền đến âm thanh tiếng sáo. Theo phản xạ cô quay người lại, liền thấy Minh Phong đã ngồi dưới gốc cây, những ngón tay không ngừng cử động trên cây sáo. Là tiếng sáo của Minh Phong!

Tiếng sáo du dương bay bổng khắp xung quanh, cuốn chặt trái tim của Liều Như.

Tiếng sáo ngọt ngào tựa như kẹo, ngọt chết trái tim cô.

Lần đầu tiên cô thấy Minh Phong trong một hoàn cảnh như vậy. Một người con trai ngồi tựa lưng dưới gốc cây già, thổi ra tiếng sáo mê hoặc lòng người. Cô càng không biết rõ, là tiếng sáo hay là con người đã thu hút cô.

_____Chiều vui vẻ, mọi người._____

33. Chương 33. Cơn Mưa Cùng Tiếng Sáo Hòa Vang (2)

Chương 33. Tiếng mưa cùng tiếng sáo hòa vang (2)

Minh Phong ngồi ở dưới gốc cây, cứ như thế mà thổi sáo. Liễu Như đứng cách đó không xa, lặng lẽ quan sát, cứ như thế mà thả hồn theo tiếng sáo bay bổng.

“Cô đứng ngây người ở đó làm gì?”

Minh Phong đột nhiên lên tiếng, Liễu Như có chút kinh hồn. Tiếng sáo đã kết thúc từ lâu, nhưng cho đến lúc này cô mới nhận ra. Cô nhanh chóng lấy lại hồn phách, một bên mỉm cười, một bên bước lại gần Minh Phong: “Tớ có thể ngồi ở chỗ này không?”

“Tùy cô muốn.” Minh Phong đáp.

Liễu Như cũng không ngại ngần gì. Cô ngồi xuống, cũng tựa vào gốc cây. Hai người cùng tựa lưng vào một gốc cây, nhưng lại không nhìn thấy mặt nhau. Khoảng cách giữa hai người chỉ là một thân cây, gần như thế. Bọn họ có thể nghe được âm thanh của nhau, nhưng lại không thể thấy được biểu cảm trên mặt đối phương, xa như thế.

Tựa gần, tựa xa.

“Cậu thổi sáo hay thật đấy. Lúc này, tớ như chìm đắm vào tiếng sáo của cậu, thậm chí cậu ngừng thổi từ khi nào cũng không hay biết. Minh Phong, cậu thật sự là một vị thần thổi sáo, được ông trời phái xuống đây, dùng tiếng sáo của mình đem lại hạnh phúc cho người người.” Liễu Như không kiềm lời khen ngợi Minh Phong.

Minh Phong ở bên đây ngoái đầu ra đằng sau, chỉ thấy thân cây to xù xì nhưng tựa hồ có thể biết được bộ mặt đang cười của Liễu Như ở bên kia: “Cô không cần phải khen tôi như thế.”

“Tại sao?”

“Chẳng phải những lời khen trên thế gian này đều chỉ là giả dối sao? Cô có thể chê tôi, ít ra còn có chút thực tế.” Minh Phong vốn thích những gì thực tế, từ lâu đã không quen nghe những lời hoa mỹ.

“Vậy nên, cậu nghĩ những lời khen từ trước tới giờ đều là lừa gạt sao?” Liễu Như không chỉ muốn nghe câu trả lời mà còn muốn thấy được biểu cảm của Minh Phong.

Minh Phong im lặng, vấn đề này cậu không xác định được câu trả lời, trong lòng có nhiều mâu thuẫn.

Hai người, từ khoảng cách một thân cây, trở thành khoảng cách một ánh mắt. Liễu Như bò sang bên đây, ngồi đối diện với Minh Phong. Cô cứ chăm chú nhìn Minh Phong, nhưng kì thực không thấy được bất kì cảm xúc nào.

Liễu Như có rất nhiều hồi hộp trong lòng, quả tim cứ như đập mạnh và nhanh hơn. Rốt cục cũng không nhận được câu trả lời, cô nhanh chóng thanh minh: “Nếu cậu có ý nghĩ như vậy, thì tốt nhất nên xóa ý nghĩ đó ra khỏi đầu đi nha!! Từ khi mới quen biết cậu, tớ luôn đối đãi chân thành với cậu, không một lần giả dối.” Thấy Minh Phong vẫn không một động tĩnh, Liễu Như vội vàng đảm bảo: “Tớ thề, những lời tớ nói là thật lòng. Nếu tớ nói dối thì...”

Cuối cùng Minh Phong cũng lên tiếng, cắt đứt lời của Liễu Như: “Không cần phải thề, không ích lợi gì.”

“Nếu tớ không thề cậu sẽ không tin tưởng tớ.”

“Tôi nói tôi không tin tưởng cô khi nào?”

Liễu Như mỉm cười, theo thói quen đắm vào ngực Minh Phong: “Sao cậu không nói sớm? Làm tớ sợ khiếp.”

Hai mắt Minh Phong nheo lại, Liễu Như đặt hai tay lên hai vai của Minh Phong: “Khi cậu nheo mắt như thế này, tuy có phần lạnh lùng nhưng mà lại rất quyến rũ. Mặc dù tớ thích được thấy cậu quyến rũ, nhưng mà cậu không cần vì thế mà thường xuyên nheo mắt lại.”

“Cô bị bệnh hoang tưởng sao? Ai sẽ vì cô mà nheo mắt thường xuyên chứ??”

“Thôi thôi, được được, không bàn về vấn đề này nữa. Tiếp tục đề tài thổi sáo đi. Minh Phong, cậu học thổi sáo bao lâu rồi?”

“Cho hỏi, cô là phóng viên của tờ báo nào vậy?” Minh Phong lại muốn đùa, nhưng trên mặt lại không lộ ra bất kì cảm xúc nào.

“Tờ báo ‘Happy’.”

Câu trả lời làm Minh Phong bất ngờ: “Happy? Những tờ báo lá cải như thế, tôi không muốn lãng phí thời gian để trả lời phỏng vấn.”

Liều Như tỏ vẻ nài nỉ: “Ngài Minh Phong, xin ngài hãy giúp công ty báo Happy của chúng tôi phát triển. Ngài có biết rất nhiều người quan tâm tới ngài không? Nếu như báo chúng tôi có những thông tin độc quyền về ngài, doanh số bán báo nhất định sẽ tăng vọt. Chúng tôi sẽ không quên công ơn của ngài đâu.”

Minh Phong suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý: “Được, coi như làm từ thiện đi.”

Liều Như vui vẻ: “Thật cảm ơn ngài. Chúng ta bắt đầu nhé! Minh Phong, ngài có thể cho chúng tôi biết ngài đã học thổi sáo bao lâu rồi không?”

“Không nhớ rõ, ba hay bốn năm gì đấy.”

“Ai đã dạy cho ngài thổi sáo?”

“Tôi thông minh như thế, cần có người dạy sao?” Minh Phong tự cao.

“Vậy là do ngài tự học sao?”

“Đúng vậy. Tôi tự mua tài liệu, tự lên mạng xem những video người khác thổi sáo rồi tự mài mò.”

“Wow~~ thật đúng là thiên tài. Minh Phong, ngài thật sự là một ngôi sao sáng của Việt Nam. Tôi nghĩ ngài nên phát triển sự nghiệp, để tiếng sáo của mình được nhiều người biết đến.” Liều Như khước từ trương con người, lòng đầy ái mộ.

Minh Phong vờ ho khan vài tiếng: “Xin lỗi, cô có phải đã đi sai đường rồi không? Chúng ta đang phỏng vấn. Nếu không còn gì để hỏi, vậy thì kết thúc. Một người như tôi không có thời gian nghe những lời khen ngợi nổi da gà như thế. Tôi nghe người khác khen đã đủ lắm rồi.”

Liều Như chu môi lên: “Xin hỏi, ngài có bị mắc bệnh tự cao không? Hihi. Giỡn thôi, chúng ta tiếp tục. Ngài chuyên tâm tập thổi sáo như thế, còn chuyện học hành thì sao?”

“Tôi chỉ luyện tập vào thời gian rảnh thôi. Phần lớn thời gian đều dùng để học.”

“Vì sao ngài thích sáo, mà không phải là nhạc cụ khác?”

“Thích, đơn giản là thích thôi, không hiểu rõ nguyên nhân. Nhưng cũng có thể bởi vì giai điệu vi vu, trầm bổng của nó. Mỗi lần nghe tiếng sáo của mình tạo ra, tôi cảm thấy rất yên bình.”

“Thì ra là vậy. Ngài thích nhất là bài sáo nào?”

“Họa tâm.”

“Họa tâm sao?” Liều Như ấn tượng với tên này. “Ngài có thể thổi thử một đoạn của bài họa tâm không?”

“Một bài buồn như thế, lúc có tâm trạng mới thổi được.”

“Vậy tâm trạng bây giờ của ngài là gì? Là đang vui vẻ sao?”

“Xin lỗi cô phóng viên xấu xí, tôi không trả lời câu hỏi ngu si này.”

“Vậy là đang buồn sao?” Liều Như đang cao hứng: “Hay là đang nhớ người yêu?”

“Tất cả đều không phải.” Minh Phong cảm nhận Liều Như lại sắp nổi cơn khùng.

“Ngài có thể tiết lộ mẫu người yêu lí tưởng của mình không? Hay là ngài có người yêu chưa?” Liều Như dồn dập hỏi.

Minh Phong cau mày: “Buổi phóng vấn kết thúc tại đây.”

“Sao lại kết thúc, chúng tôi còn có rất nhiều câu hỏi dành cho ngài.” Xem ra Liễu Như đã diễn quá sâu rồi.

Minh Phong gõ lên đầu của Liễu Như một cái: “Vớ vẩn.~~” Nội dung là trách móc, nhưng hàm ý lại là có chút thích thú.

Hai người cũng thật là tâm đầu ý hợp. Một người giả vờ đóng vai phóng viên, một người đóng vai người nổi tiếng. Một người vẽ tranh, một người tô màu. Một người hát, một người phụ họa.

Lúc này, từ trên tán lá xanh rơi xuống từng hạt nước li ti, rớt trên vai áo của hai người, theo thời gian càng lúc càng trở nên nhiều và nặng trĩu. Mây đen trên trời trở nên dày đặc hơn khi này, ôm lấy cả một bầu trời. Những ngọn gió cũng trở nên tàn bạo hơn. Âm thanh rì rào nhanh chóng xuất hiện. Mưa, mưa đến rồi!

Ngay trong lúc Liễu Như còn thẩn thờ nhìn mưa rơi không biết làm gì thì Minh Phong đã đưa tay ra, nắm lấy tay cô, kéo cô chạy đi.

Dưới cơn mưa trĩu nặng, Liễu Như chạy theo lối Minh Phong dẫn. Trong đầu cô, không hề nghĩ đến Minh Phong sẽ dẫn cô đến nơi nào, với mục đích gì, toàn bộ suy nghĩ lúc này tập trung về phía bàn tay của Minh Phong đang nắm lấy bàn tay cô. Một cái va chạm như thế cũng khiến cô quên đi tất cả, ngoại trừ hai từ hạnh phúc. Khoảnh khắc này, cô trân trọng, không bao giờ quên, khắc sâu vào trong nội tâm.

Hạt mưa rơi xuống, chạm vào đôi môi đang nở nụ cười mãn nguyện của cô, chạm vào từng tế bào đang nở rộ bông hoa hạnh phúc.

Mà đối phương, Minh Phong, cậu cũng không tránh khỏi có cảm giác khác thường. Nắm tay Liễu Như chạy đi, hành động này cậu cũng không giải thích được. Nơi sâu thẳm nhất trong lòng cậu từ lâu đã khép cánh cửa lại, bây giờ nó đang từng chút từng chút một mở ra. Chỉ là Liễu Như không cảm nhận được, gương mặt của Minh Phong đang dần dần có cảm xúc, không còn lạnh thấu xương như trước nữa.

Hạt mưa rơi xuống, chạm vào đôi môi bấy lâu đã đánh mất nụ cười của Minh Phong, châm ngòi cho sự sống bắt đầu hình thành, để những đóa hoa hạnh phúc có thể nở rộ trên vùng đất lạnh giá này.

Hai người chạy đến dưới một ngôi nhà nhỏ để tránh mưa. Mặc dù gọi là ngôi nhà, nhưng nó bốn bên chẳng có vách tường, chỉ có mái tôn che nắng che mưa ở trên. Hai người quần áo đã ướt sũng.

“Cậu có lạnh hay không?” Liễu Như hỏi.

“Câu này tôi nên hỏi cô mới đúng.”

Liễu Như cười, lắc đầu. Hai người đứng ngang nhau, nhìn ra màn mưa trắng xóa bên ngoài. Liễu Như đưa tay ra, hứng từng hạt mưa theo mái tôn rơi xuống. Đứng cạnh cậu, tớ cảm thấy vô cùng ấm áp. Cơn mưa kia ơi, có thể kéo dài mãi mãi không, để tôi có thể ở bên cạnh người tôi yêu trọn một kiếp này, không chia lìa một phút một giây.

Minh Phong lại bắt đầu thối sáo. Tiếng sáo hòa theo tiếng mưa ngân xa, tạo nên một âm thanh vô cùng tuyệt vời.

Ngày hôm nay cũng chỉ là một ngày trong cuộc đời của mỗi người. Nhưng những gì chúng ta đã trải qua, không đơn thuần chỉ là kỉ niệm.

_____ Những góp ý của các bạn là động lực hiệu quả nhất cho tác giả. _____

34. Chương 34. Người Bệnh Cần Được Nuông Chiều

Chương 34. Người bệnh cần được nuông chiều

Cả lớp chìm trong không khí chưa từng có. Thầy giáo chủ nhiệm có phần không hài lòng, trên gương mặt mang nhiều tức giận, giọng nói như thét ra lửa: “Có ai biết Liễu Như tại sao nghỉ không? Đã hai ngày trôi qua rồi.”

Bên dưới ồn ào bàn tán qua lại. Lớp trưởng đứng lên nói: “Thưa thầy, thầy không thể liên lạc với gia đình sao?” Trưởng lớp cố gắng bình tĩnh nói hết câu.

Thầy chủ nhiệm lắc đầu: “Nếu thầy liên lạc được đã không cần phải tức giận như thế này. Thật sự trong lớp không có ai biết tin tức gì về Liễu Như sao?”

Câu hỏi nhận được sự trả lời là những cái lắc đầu. Thầy thở dài, nói tiếp: “Được rồi, nếu ngày mai em ấy vẫn không đi học, thầy sẽ báo lên ban giám hiệu. Các em nên nhớ, sau này nếu vì bạn chuyện gì không thể đi học, hoặc là bị bệnh, nhớ gọi điện thoại xin phép.”

”Dạ!

~~” Học sinh đồng thanh.

Đợi sau khi thầy chủ nhiệm khó tính rời khỏi, Đình Nam mới nhón nháo lên: “Liễu Như hai ngày qua không đi học, lại không có tin tức gì, có chuyện gì xảy ra với cậu ấy sao? Không được, không thể được.” Đình Nam là người đứng ngồi không yên nhất trong lớp.

Đức Hải mặc dù cũng có lo lắng, nhưng lại vô cùng bình tĩnh: “Cậu làm gì mà cứ rối cả lên.”

“Cậu bảo tớ làm sao mà bình tĩnh được. Cậu nghĩ thử xem, nếu như thật sự có chuyện gì đó với Liễu Như, đời này của tớ còn có ý nghĩa gì nữa.” Đình Nam càng lúc càng không thể kìm chế được. Hắn quay xuống nhìn Minh Phong đang suy tư ở bàn dưới: “Minh Phong, sao cậu không phản ứng gì hết vậy. Liễu Như thường đi theo cậu như vậy, cậu chắc hẳn biết được chuyện gì đấy chứ?”

Lúc này Minh Phong mới ngẩng đầu lên nhìn Đình Nam với ánh mắt ý vị thâm trường: “Không biết. Nhưng mà, cũng đừng nên làm rối chuyện này lên như thế, không giúp ích được gì.” Nói xong, Minh Phong dọn dẹp tập sách vào trong balô, quai balô lên trên vai phải, tay trái bỏ vào trong túi quần, thẳng tắp đi ra khỏi lớp trong sự khó hiểu của nhiều người.

Đình Nam nói với theo: “Cậu định làm gì thế?”

Minh Phong nhún nhún vai, không quay người lại mà tiếp tục đi: “Cậu không cần phải biết.”

Đức Hải đứng ở một chỗ nhìn bóng lưng Minh Phong càng lúc càng xa: “Minh Phong, trông cậy vào cậu.” Chỉ có mình Đức Hải là nhanh trí, sớm đã hiểu ra chuyện Minh Phong làm, hơn nữa còn gửi một lời động viên.

Nắng sớm chiếu xuống cả một nửa thế giới, soi rọi xuống sân trường, đâm thủng qua từng tán lá, rọi đến trên đôi vai của Minh Phong. Minh Phong đi đến lớp của Tuyết My và Lâm Việt, tìm gặp hai người họ.

Minh Phong từ tốn nói: “Kể cho tôi nghe đi.”

Lần đầu tiên Minh Phong đến tận lớp tìm bọn họ, hai người còn chưa hiểu ra chuyện gì thì câu nói không đầu không đuôi của Minh Phong càng làm cho bọn họ khó hiểu. Tuyết My lên tiếng trước: “Chuyện gì mới được chứ?”

Lâm Việt thêm vào: “Chúng tôi sẽ nói cho cậu biết những gì chúng tôi biết.”

Minh Phong chau mày: “Ồn ào chết.~~ Nói cho tôi chuyện của Liễu Như. Hai ngày nay hai người có biết tin tức gì về Liễu Như không?” Giọng nói nhàn nhạt nhưng lại hữu lực.

Tuyết My và Lâm Việt trao đổi ánh mắt, sau đó hai người đồng thời lắc đầu: “Dạo gần đây chúng tôi không có gặp Liễu Như.” Lâm Việt có vẻ ngây ngô: “Có chuyện gì với thủ lĩnh của chúng tôi sao?”

Minh Phong đưa ánh mắt sắc bén nhìn bọn họ: “Hai người có nói dối cũng nên sử dụng nhiều kỹ thuật hơn nữa. Trước khi tôi không thể kiểm chế, hãy nói sự thật đi. Chẳng lẽ tôi là người không đáng tin tưởng như vậy sao?”

Lâm Việt thầm oán trách bản thân kĩ thuật nói dối quá tệ, đã sớm bị đối phương phát hiện. Còn Tuyết My, sau khi nghe câu nói này, trong lòng có chút rung rinh, không phải vì sợ Minh Phong, mà là vì sự chân thành ẩn trong lời nói đó.

Minh Phong đi đến phòng y tế của trường, ở đó một chút liền rời khỏi. (Vài ngày sau, nhân viên y tế của trường phát hiện mất một số vỉ thuốc mà không hiểu rõ ai là kẻ trộm. Vụ việc khiến nhiều học sinh trong trường bị nghi ngờ, nhưng không ai trong số đó bị gán tội ăn trộm.)

Cốc...cốc...cốc...

Liễu Như đang nằm co ro, trùm mình trong chiếc khăn màu hồng nhạt. Âm thanh gõ cửa khiến cô mê man tỉnh dậy: “Là ai vậy?” Giọng nói có chút yếu ớt, không ra hơi.

Bên ngoài không có tiếng ai đáp lại, trong khi tiếng gõ cửa không ngừng vang lên, càng lúc càng trở nên to hơn. Liễu Như không chịu nổi, thò đầu ra khỏi chăn, cố gắng hằng giọng to lên: “Cửa không khóa.”

Sau đó lại rụt đầu vào trong chăn. Cảnh này khiến người khác không khỏi liên tưởng rằng cô là một con rùa có cái mai màu hường sống dưới hồ.

Ngay sau đó, âm thanh gõ cửa ồn ào không còn nữa, thay vào đó là âm thanh mở cửa nhẹ nhàng, sau đó là âm thanh đóng cửa, cuối cùng là tiếng bước chân. Một người nam sinh đứng khoanh tay trước ngực, nhẹ nghiêng đầu sang một bên: “Cô thật đúng là hay đó!”

Liễu Như cảm thấy giọng nói êm tai nhưng lạnh lùng này có chút quen tai, không phải, là rất rất quen. Cô thò đầu ra khỏi chăn, con người nhanh chóng khuếch trương cực đại. Hình ảnh Minh Phong xuất hiện trong mắt cô, vừa mơ hồ vừa rõ ràng như thế. Cô mỉm cười một chút, đôi mắt có phần mở không lên: “Xem ra mình thực sự bị bệnh nên nảy sinh ảo giác rồi.” Sau đó chui đầu vào trong chăn.

Minh Phong đi lại gần, gõ lên đầu Liễu Như một cái. Vì có tấm chăn trùm lên nên Liễu Như sẽ không cảm thấy đau. Cô lần nữa thò đầu ra khỏi chăn. Cô giương đôi mắt lên, lần này hình ảnh rõ ràng và gần tầm mắt như thế. Cô vội tay ra, không ngờ lại chạm trúng Minh Phong: “Chỉ là mơ, chỉ là mơ...”

Minh Phong lên tiếng: “Mơ sao? Thật buồn cười.”

“Còn biết nói chuyện nữa sao? Hihi. Đáng yêu thật.” Liễu Như ngoắc ngoắc Minh Phong lại. Minh Phong đưa mặt gần lại, Liễu Như chuyển vị trí bàn tay lên trên gò má của Minh Phong: “Đã lâu không gặp, cậu vẫn đẹp trai như vậy.”

“Cô thật là... Cô muốn chết vì cảm mạo sao? Nghe buồn cười thật đó.” Hai đêm trước, Minh Phong không còn thấy Liễu Như đứng ở ban công để nhìn sang bên cậu nữa. Cậu linh cảm có chuyện gì đó không ổn, thì ra là bị cảm vì mắc mưa lần trước. Cái người này, bị bệnh mà cũng giấu!

“Mới mắc mưa có một chút mà cũng bị bệnh. Tôi cũng bị mắc mưa mà có bị bệnh đâu! Đúng là đồ con gái yếu đuối!” Nội dung là trách móc, nhưng ngữ điệu lại là đang quan tâm. Minh Phong không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng đứng nhìn Liễu Như ngủ. Xem ra hai ngày qua ăn không được nhiều, cho nên sắc mặt xanh xao như thế.

Một lúc sau, Liễu Như ngửi được mùi thơm. Cô mở mắt ra, Minh Phong vẫn còn ở đó. Trong đầu cô nhớ lại chuyện khi này. Thì ra đây không phải là mơ. Cô dùng chút sức lực cuối cùng để gượng người dậy.

Minh Phong để bát cháo xuống bàn ở đầu giường, nhắc cái ghế lại ngồi ở mép giường: “Đã tỉnh?”

Liễu Như gật đầu: “Sao cậu lại xuất hiện ở đây?” Giọng nói có phần yếu ớt.

Minh Phong bưng bát cháo lên, thổi thổi: “Chuyện đó nói sau, bây giờ ăn cháo trước đã.”

“Là do cậu nấu sao?”

“Cô nghĩ tôi sẽ vì cô mà nấu sao? Là tôi đi mua về. Mai một cô phải trả tiền lại cho tôi đấy.” Minh Phong chỉ nói chơi vậy thôi.

Liều Như muốn đâm vào ngực Minh Phong, nhưng bản thân lại không còn sức lực: “Cậu đó, thật là ích kỉ nha. Nhưng cũng không sao, mấy mươi nghìn mà có thể đổi được tình cảm của cậu, như thế tớ đã rất lời rồi.”

Minh Phong đưa bát cháo ở trước mặt Liều Như: “Mau ăn đi!~ Hai ngày nay cô chắc ăn rất ít, như thế làm sao mà khỏi bệnh được. Cô xem cô kia, gầy gò đi trông thấy.” Minh Phong chau mày lại.

“Được rồi, được rồi. Tớ biết rồi, ông cụ non.”

“Ông cụ non?”

“Đúng vậy.”

“Cô không phải bị cảm, mà là bị thần kinh sao?”

Liều Như nhìn vào bát cháo, sắc mặt có chút khó coi. Cô nhanh chóng che mũi lại, đẩy bàn tay của Minh Phong đang cầm bát cháo đi ra xa: “Cháo hành sao? Tớ không thích ăn thức ăn có hành trong đó đâu.”

“Cô không ăn thì làm sao có sức mà hết bệnh đây? Giờ phút này còn kén ăn sao? Mau ăn hết cho tôi. Đây là mệnh lệnh!~”

Liều Như lùi người ra đằng sau: “Tớ không muốn ăn đâu.” Mặc dù được Minh Phong quan tâm là một chuyện may mắn, nhưng mà lần này, cô quả thực không thể tiếp nhận ý tốt này rồi.

“Sao lại không muốn, mau ăn hết đi.” Minh Phong càng đưa bát cháo lại gần, Liều Như càng tránh xa: “Tớ đã nói là không muốn ăn rồi mà. Tớ không thích ăn hành.” Liều Như kiên quyết không ăn là không ăn.

“Cô là con nít sao? Thích không nheo như thế?” Minh Phong cũng kiên trì.

“Tớ không phải con nít.”

“Vậy thì mau ăn hết bát cháo này đi, để chứng minh cô không phải là con nít. Nếu không, sau này khi gặp cô, tôi sẽ gọi cô bằng em bé lì lợm nhất quả đất.” Minh Phong muốn dùng phương pháp khích tướng để dụ dỗ Liều Như ăn cháo, nhưng xem ra không có tác dụng gì với Liều Như.

“Tớ không muốn ăn, không muốn ăn.” Âm lượng càng lúc càng lớn dần. Cô lại giống như một đứa trẻ nằm vạ, hai chân giãy giụa.

Minh Phong dịu giọng: “Ăn cháo hành rất tốt, sẽ giúp cô mau ra mồ hôi, có như thế mới hết bệnh được. Cháo hành có gì đáng sợ sao? Nhìn tôi này.” Minh Phong cho vào miệng một thìa cháo. Cậu làm ra vẻ cháo hành ăn rất ngon: “Cô thấy đấy, có gì đáng sợ đâu. Mau ăn hết đi. Tôi sẽ mua kẹo cho cô ăn.”

“Tớ cũng có thể tự mua.”

“Vậy cũng được, không ăn thì không ăn, muốn tốt cho cô mà cô không nhận, tùy thôi. Sau này đừng lấy kẹo trong balô của tôi ăn nữa nhé.” Minh Phong dùng chiêu còn lại để dụ dỗ Liều Như.

Liều Như dần dần thay đổi ý định: “Cậu nói thì phải làm đó. Tớ sẽ ăn. Nhưng mà, tớ có một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?”

“Cậu có thể đúc cho tớ ăn được không?”

Minh Phong ban đầu không đồng ý, nhưng suy đi tính lại vẫn không nên chấp nhất, so đo với người bệnh. Người bệnh cần được nuông chiều.

_____Buổi sáng vui vẻ._____

35. Chương 35. Liều Như Rất Khó Hầu Hạ

Chương 35. Liều Như rất khó hầu hạ

Minh Phong cầm bát cháo trên tay, múc một thìa cháo lên, nhẹ nhàng thổi cho nó nguội, sau đó mới đưa lại gần miệng Liều Như: “Mau há miệng ra.”

Liều Như lúc này mới chịu nằm yên. Cô tựa lưng vào đầu giường, hai con mắt chăm chăm nhìn vào cái thìa (muỗng) cháo, ngoài màu trắng của cháo ra còn có màu xanh của lá hành. Cô nhắm mắt, lấy tay che mũi lại, há miệng ra.

“Cô há rộng ra không được sao? Cô há miệng kiểu gì vậy? Làm sao tôi đút vào được đây?” Minh Phong trách móc.

Liều Như há to miệng ra. Minh Phong nhanh chóng đút cháo vào miệng của Liều Như. Liều Như ngay lập tức phun cháo ra bên ngoài, rơi xuống dưới nền gạch: “Nóng quá!~” Đầu lưỡi của cô có chút tê rần.

Minh Phong không tin: “Nóng sao? Tôi đã thổi cho nó nguội rồi mà. Cô không muốn ăn thì nói, không nhất thiết phải dùng cách này.”

Liều Như biện minh: “Tôi nói thật mà, nó còn nóng quá. Nhưng mà, tôi không ăn cũng được sao? Là do cậu bắt ép tôi ăn mà.”

“Không ăn cho chết luôn sao?” Minh Phong trách móc cô lần hai. Cậu múc thêm một thìa cháo, lần này thổi thật lâu, sau đó mới đưa lại gần miệng Liều Như: “Không còn nóng nữa. Nhanh.” Cậu hối thúc Liều Như.

Liều Như nuốt cháo vào. Mùi vị của hành lá lan tỏa khắp trong cổ họng. Liều Như có chút muốn ới: “Thật đúng là kinh dị.” Cô vô cùng khổ sở.

“Kinh dị thì cũng phải ăn.” Minh Phong lại đút thêm cháo, đút càng lúc càng nhiều. Liều Như một tay bóp mũi lại ngăn không cho mùi hành lá xông vào, một bên nhắm mắt lại để không thấy được hình dạng của hành lá. Cứ như vậy, một người đút, một người có nhiệm vụ nuốt, chẳng bao lâu sau bát cháo đã cạn. Hai ngày qua cô chẳng có ăn chút gì, trong dạ dày hoàn toàn trống rỗng, hôm nay được ăn bát cháo hành, cơ thể cô cảm thấy dễ chịu hơn, năng lượng bắt đầu được lấy lại.

Minh Phong thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đã hết: “Cháu hành ngon lắm, đúng không?” Trần đầy ý châm chọc.

Liều Như dùng tay lau khóe miệng, trong đầu vừa oán trách vừa cảm ơn: “Ngon cái đầu cậu đấy! Tôi đây ăn để sống, chứ không phải sống để ăn.”

“Không ngon sao?” Minh Phong trưng ra dáng vẻ không tin tưởng lắm.

Liều Như gạt đầu, lập tức bị Minh Phong trêu chọc: “Ấy thế mà có người ăn không sót một miếng nào.”

“Không phải tôi đã nói rồi sao? Tôi đây ăn để sống. Nếu không ăn hết bát cháo đó thì làm sao tôi có sức mà nói chuyện với cậu? Làm sao tôi có thể khỏi bệnh để bám dính lấy cậu? Cho nên, vì đại cuộc, tôi bắt buộc phải ăn những thứ mình không thích.”

“Xem ra cô không phải bị bệnh cảm, mà là bị bệnh nói nhiều.” Minh Phong để bát cháo lên bàn, móc vỉ thuốc ở trong túi áo ra đưa cho Liều Như: “Mau uống nó đi.”

Liều Như lập tức kinh hồn: “Phải uống hết đồng thuốc này sao?” Trên tay Minh Phong, không phải là một vỉ thuốc, mà là sáu vỉ: “Minh Phong, không lẽ cậu muốn đầu độc tôi chết sao? Tôi không muốn, tôi không muốn.”

Minh Phong dùng vỉ thuốc đập nhẹ lên đầu cô: “Cô không có não sao? Ai bảo cô phải uống hết sáu vỉ thuốc này? Hơn nữa, đây chẳng qua chỉ là thuốc cảm. Tôi không phải là người ác, hơn nữa cũng không có thời gian rảnh để đi đầu độc cô. Cô thật đúng là bệnh thần kinh.”

Liều Như vẫn chưa hết kinh hồn: “Nhưng mà, Minh Phong, tớ...”

Minh Phong suy nghĩ một chút: “Lại chuyện gì nữa đây? Hay là, cô sợ uống thuốc?”

Liều Như rụt rè gạt đầu: “Từ nhỏ tới giờ tôi rất sợ uống thuốc.”

“Vậy cô chưa từng bị bệnh sao?” Minh Phong đặt nghi vấn.

“Không phải là không. Mỗi lần tôi bị bệnh, phải uống thuốc, ba của tôi đều pha loãng thuốc với nước đường, như thế sẽ bớt đắng đi rất nhiều.” Nói tới đây, cô cảm thấy ba của mình thật là một người vĩ đại. Kỷ niệm

này cô không bao giờ quên được. Cho dù sao này có già đi, cô vẫn muốn được nũng nịu dưới bàn tay yêu thương của ba mẹ.

Liều Như nói ra kỉ niệm này với sự hạnh phúc rõ nét trong ánh mắt. Minh Phong rơi vào trầm tư vài giây. Trước giờ, ba của cậu chưa từng làm việc đó cho cậu. Cậu không kiềm chế được, nói thành lời: “Cô thật là sung sướng, luôn có ba ở bên cạnh. Lúc nhỏ tôi cũng sợ uống thuốc. Mỗi lần bị bệnh, ba tôi đều đưa cho tôi liều thuốc do bác sĩ chỉ định. Nếu tôi không uống, ông ấy sẽ đánh tôi. Tôi nói tôi sợ vị đắng của thuốc, ông ấy cũng không quan tâm, chỉ biết thúc ép tôi uống.”

Nghe được Minh Phong tâm sự chuyện tuổi thơ, Liều Như có chút hạnh phúc, lại có chút đau lòng: “Ba cậu thật tàn nhẫn. Vậy, bây giờ thì sao?”

Minh Phong cười khổ: “Sao là sao chứ? Trải qua những năm tháng như vậy, tôi dần luyện tập được sự dũng cảm và sự cam chịu. Thuốc sao? Có gì đáng sợ chứ. Đáng sợ hơn cả chính là sự lạnh lẽo của ông ấy. Tôi đã tự thề với lòng mình, tôi phải cho ông ấy thấy, tôi rất mạnh mẽ và kiên cường, tôi không còn lệ thuộc vào ông ấy nữa.” Ánh mắt của Minh Phong có chút gì đó rất khó diễn tả.

Đang lúc Liều Như định hỏi thêm về gia đình của Minh Phong thì bị cậu ấy ngăn lại: “Cô tốt nhất không nên hỏi về chuyện gia đình của tôi.” Cậu dừng lại một chút, sau đó nói tiếp: “Cho dù như thế nào nữa, chúng ta cũng đều đã lớn. Cô không sợ bị con nít chê cười sao? Để tôi lấy nước cho cô.”

Mới vừa nói chuyện với giọng nói nhỏ nhẹ, thoát cái đã khôi phục khẩu khí lạnh lùng.

Minh Phong đi rót nước, đưa tới Liều Như. Liều Như một tay cầm thuốc, một tay cầm ly nước: “Tớ không phải là một cô gái yếu đuối. Nhắc lại, tớ không phải là một cô gái yếu đuối. Đúng vậy! Thuốc có gì đáng sợ sao? Chỉ là hơi đắng một chút thôi. Uống vào rồi sẽ không còn cảm giác đắng nữa.”

Cô dùng hết quyết tâm cho thuốc vào miệng, nuốt thuốc xong liền uống nước vào. Minh Phong có thể vượt qua nỗi sợ uống thuốc, mình cũng có thể, chỉ là phương thức của mình và cậu ấy khác thôi. Minh Phong phải tự mình dũng cảm vượt qua, còn mình lại dựa vào cậu ấy mà vượt qua.

Minh Phong lấy kẹo ở trong túi ra: “Ăn kẹo vào sẽ không còn cảm thấy đắng nữa.”

Liều Như mỉm cười nhận lấy kẹo, bóc vỏ ra và cho vào miệng. Vị đắng của thuốc còn đọng lại ở cổ họng nhanh chóng bị vị ngọt của kẹo đánh bại.

Lúc cô bị bệnh,

Ba cô sẽ vì cô, đi pha loãng thuốc với nước, sau đó cho chút đường vào.

Còn Minh Phong thì không làm như vậy. Cậu ấy vẫn để Liều Như uống thuốc một cách bình thường như những người khác. Chỉ là, sau đó lại đưa cho cô một viên kẹo.

Hai hành động này tuy khác nhau, song cũng đều vì quan tâm đến Liều Như.

Phương thức khác nhau, mục đích lại giống nhau.

Liều Như nghe Minh Phong tâm sự câu chuyện lúc nhỏ, trong lòng đại khái hiểu được tại sao khi trưởng thành cậu ấy lại lạnh nhạt với cuộc sống xung quanh như thế.

Liều Như vội nhớ ra chuyện gì đó, hỏi: “Gần trường không có tiệm thuốc tây, bệnh viện lại ở khá xa. Những vỉ thuốc này, là do cậu đi mua sao? Nếu thật như vậy thì cực khổ cho cậu rồi. Cảm ơn cậu.” Liều Như tràn đầy chân tình.

Minh Phong có chút chột dạ: “Không cần cảm ơn, cũng không cần phải biết số thuốc này ở đâu ra. Chỉ cần uống là được.”

Liều Như mỉm cười. Cũng bởi vì cảm cho nên giọng nói có chút khàn.

Minh Phong đứng dậy: “Cháo cũng đã ăn, thuốc cũng đã uống, bây giờ cô đi ngủ đi. Tôi đi về đây.”

Minh Phong định xoay người lại bị Liều Như níu lại: “Cậu có thể ở lại một chút nữa không?”

Minh Phong nheo đôi mày đẹp mắt lại: “Cô còn định hành hạ tôi cái gì nữa đây?” Giọng nói nhàn nhạt.

“Cậu hãy đợi lúc tớ ngủ rồi hãy rời khỏi, có được không? Coi như là cậu vì người bệnh đi. Có cậu, tớ sẽ dễ dàng đi vào giấc ngủ hơn.” Liễu Như khấn thiết.

Minh Phong ngồi xuống vị trí cũ: “Cô thật là khó hầu hạ.” Mặc dù nét mặt là bức bối nhưng cậu vẫn là ngồi xuống.

Liễu Như mỉm cười hạnh phúc: “Cậu đồng ý rồi đấy nhé. Tớ vô cùng cảm ơn cậu. Từ nhỏ tớ đã không ăn được hành lá. Tớ cũng không hiểu rõ nguyên nhân vì sao, mỗi lần thấy hành lá tớ lại cảm thấy sợ. Hôm nay, nhờ có cậu mà tớ đã không còn sợ ăn hành lá nữa, cũng không còn sợ uống thuốc.”

“Ừ~~” Phong đơn giản một tiếng.

“Hai ngày nay tớ bị bệnh, không đi học được, cậu vì nhớ tớ nên mới đến đây thăm tớ sao? Thật là cảm động.” Những lời này Liễu Như nói ra chỉ để đùa cho vui, nhưng đâu đó trong bản thân cô lại ôm chút hy vọng đây là sự thật.

“Đừng có mơ. Chẳng qua là vì lớp. Cô không đi học sẽ làm cho lớp bị trừ điểm. Hôm nay tôi đến đây chăm sóc cô là vì chuyện công, không phải vì chuyện tư.”

“Cậu đừng có phũ phạn nữa. Tớ đọc được suy nghĩ của cậu đấy.”

Minh Phong chuyển đề tài: “Cô đấy, lần sau dù có chuyện gì cũng phải khóa cửa cẩn thận. Cô không đóng cửa, không sợ người khác vào trộm hết đồ sao?” Đây là lần thứ n Minh Phong trách cứ Liễu Như. Nhưng mà tất cả những lời trách cứ đều là có ý tốt.

Liễu Như đắn đo một chút. Nếu như mình nói ra chắc chắn sẽ bị Minh Phong nói mình ngu ngốc, nhưng mình có thể không nói sao? “Tớ có bị ăn trộm lấy hết tài sản cũng không sao, chỉ cần bọn chúng đừng đánh cắp cậu từ tay tớ là được. Nhưng mà, cho dù bọn chúng có muốn cướp cũng không được. Tớ sẽ cắt cậu thật kỹ, nơi chỉ có tớ biết.”

“Ngu ngốc!” Đúng như những gì Liễu Như dự đoán, Minh Phong mắng cô.

“Minh Phong!”

“Chuyện gì? Nếu là chuyện ngu ngốc thì không cần nói ra.”

“Nhưng tớ vẫn muốn nói. Tớ có thể bị bệnh như thế này mãi không? Vì như vậy, tớ sẽ được cậu chăm sóc như ngày hôm nay.”

“Ngu ngốc!~”

Thật không sai, lúc con người ta bị bệnh, người ta thường suy nghĩ đến nhiều chuyện. Chuyện tương lai có, chuyện quá khứ có, chuyện hiện tại có, chuyện ngu ngốc cũng có.

Liễu Như nghĩ, có Minh Phong ở đây, cô sẽ cảm thấy an toàn, sẽ dễ rơi vào trạng thái ngủ. Nhưng mà thực tế so với dự tính hoàn toàn khác xa. Mặc dù nhắm mắt, nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện người mình thích đang ngấm nhìn mình, quả tim nơi lồng ngực của cô lại phanh phanh nhảy loạn. Cô không thể chìm vào trong giấc ngủ một cách dễ dàng được.

Thỉnh thoảng, Liễu Như lại khẽ hí mắt ra nhìn Minh Phong, để cô chắc chắn rằng Minh Phong vẫn còn ở đây. Cứ như vậy, một lúc sau cô mới chìm hẳn vào trong giấc ngủ. Minh Phong nhẹ nhàng dọn dẹp phòng của Liễu Như, sau đó lặng lẽ rời khỏi: ”Ngủ ngon

”

_____ Những góp ý của các bạn là nguồn động lực hiệu quả nhất với tác giả. _____

36. Chương 36. Ngôn Tình Và Đời Thực (1)

Chương 36. Ngôn tình và đời thực (1)

Hôm nay, ông mặt trời lười biếng nằm ở trên cao, nhìn xuống thế giới. Gió sớm nhẹ nhẹ đưa mây trôi đi, làm hiện ra một màu xanh lam đẹp mắt của bầu trời. Cuộc sống lấy phương thức tuần hoàn vô hạn mà trôi đi, ngày này sang ngày khác, con người cũng bị cuốn theo guồng quay vội vã đó. Trên đường, người đi người về tấp nập, tiếng động cơ của xe gắn máy và ô tô thay nhau phát ra, lẫn át cả giọng hót dịu dàng của nàng chim xinh đẹp ẩn mình dưới những tán lá rậm rạp.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua khung cửa sổ, rọi đến trên mắt Liễu Như khiến cô chói mắt, mơ màng tỉnh giấc. Cô nhìn lên trần nhà, trong đầu nhớ lại những gì đã diễn qua ngày hôm qua, không biết từ lúc nào trên môi lại nở nụ cười hình bán nguyệt tràn ngập vui vẻ. Mất một thời gian lâu sau cô mới nhanh chóng rời khỏi giường. Việc cô muốn làm đầu tiên: gặp Minh Phong. Người cô muốn gặp đầu tiên: Minh Phong.

Lúc vừa rời khỏi phòng chưa được bao lâu, cô liền gặp phải khuôn mặt tươi cười của Lâm Việt và Tuyết My. Xem ra hôm nay dự định bất thành rồi. Cô vốn không nghĩ sẽ tính sổ hai người này, nhưng mà xem ra không thể không ra tay. Hai người này phá hoại chuyện tốt của mình, thật đáng xử tội.

“Liễu Như, chào mừng cậu đã đi học trở lại.” Vừa nói hết câu, Lâm Việt liền nhận được một cú đấm trực tiếp vào bụng từ Liễu Như. Lâm Việt ôm bụng kêu la, không giấu được đau đớn: “Sao cậu lại đánh tớ?” Nếu đổi lại là người khác, Lâm Việt sẽ không hỏi câu này, ngược lại sẽ mắng chửi người đó đến không đầu thai được. Nhưng người trước mặt cậu ta bây giờ là Liễu Như.

Liễu Như không hài lòng: “Thích thì đánh, cậu có ý kiến gì sao?” Thấy Lâm Việt không nói gì, cô cũng không ngại gì mà chuyển đối tượng. Cô nhìn Tuyết My với ánh mắt trầm tư, phân vân một chút, sau đó nói: “Các cậu không thể chờ gặp tớ ở lớp sao? Mới sáng như vậy đã tìm gặp tớ.”

Tuyết My không hiểu chuyện gì: “Bình thường bọn tớ vẫn đến đây chờ cậu đi học chung mà.”

Liễu Như thở dài: “Thật là, dự định của tớ bị hai cậu làm hỏng rồi đấy. Hôm nay, tớ muốn người mình gặp đầu tiên là Minh Phong. Ai nào ngờ vừa ra khỏi cửa liền gặp hai cậu.” Có chút tiếc nuối.

Lâm Việt lên tiếng: “Cho nên, vì thế mà cậu đánh tớ sao? Thật không công bằng.” Cậu mặc dù đau đớn nhưng cũng không tức giận. Từ trước tới giờ Liễu Như luôn là người che chở cho cậu, cho nên cậu nghĩ đây là báo đáp công ơn.

Tuyết My tiếp: “Cậu không nói trước nên chúng tớ không biết. Lần sau nhất định không tái phạm nữa. Bọn tớ sẽ chờ cậu ở lớp.”

“Chúng ta đi thôi.” Một chút tức giận Liễu Như cũng không có. Chỉ là cô cảm thấy hơi tiếc một chút thôi. Minh Phong gặp sau cũng được: “Cảm ơn hai cậu nhiều lắm.”

Câu nói này làm cho Lâm Việt và Tuyết My đều khó hiểu. Liễu Như cười, nói tiếp: “Hai cậu đã làm trái ý tớ, nhưng tớ sẽ không trách bất kỳ ai, ngược lại còn vô cùng biết ơn. Tớ đã dặn các cậu không được cho Minh Phong biết tớ bị bệnh, nhưng các cậu lại nói hết cho cậu ấy nghe. Cậu ấy đã đến tìm tớ, nếu không nhờ các cậu, tớ sẽ không có được sự chăm sóc của cậu ấy, hôm nay cũng sẽ không hết bệnh.”

Lâm Việt tò mò: “Hôm qua Minh Phong đã làm những gì? Có thể kể cho tớ nghe được không?”

“Không được. Minh Phong đã làm những chuyện rất có ý nghĩa cho tớ. Nhưng tớ không thể kể ra đâu Lâm Việt à. Tớ muốn đây là bí mật chỉ có hai người bọn tớ biết thôi.”

Lâm Việt ngấm nghĩa gương mặt tràn đầy sắc xuân của Liễu Như, đầu óc đen tối lại trở dậy những suy nghĩ không được trong sáng cho lắm. Cuối cùng, cậu đưa ra một câu chứa đầy hàm ý: “Bây giờ cũng đã là thời hiện đại rồi, cậu nên thăm cảm ơn vì điều đó. Nếu như ở thời phong kiến, cậu và Minh Phong chắc chắn sẽ bị bỏ vào lồng heo, sau đó thả xuống nước cho chết luôn rồi.”

Liễu Như liền hiểu ý của Lâm Việt, gõ lên đầu cậu ta ba cái: “Lồng heo cái đầu cậu ấy! Bọn tớ còn chưa hôn nhau, nói chi đến chuyện ăn cơm trước kẻng. Mặc dù tớ là một người con gái hiện đại, nhưng vẫn giữ được những nét truyền thống. Giữ gìn trọn vẹn cho người mình yêu đến đêm tân hôn, đó là điều rất hạnh

phúc.” Cô ngừng một chút: “Thời phong kiến chết tiệt kia đã không còn nữa, nếu không... cậu nghĩ cậu và Đức Hải sẽ hạnh phúc sao?”

Nhắc tới vấn đề nhạy cảm này, lại có liên quan tới mình, Lâm Việt liền đỏ mặt: “Cậu nói nhỏ thôi, sẽ có người nghe thấy.” Còn ra dấu hiệu bí mật.

“Cậu nghĩ mọi người sẽ quan tâm tới cậu sao?”

(Nói một chút, Đức Hải và Lâm Việt đang hẹn hò với nhau. Chuyện này với nhiều người có lẽ là chuyện khó chấp nhận được, nhưng mà nam với nam thì không thể yêu nhau sao? Bây giờ đã là thời đại nào rồi chứ? Ai cũng có quyền tự do yêu đương, ai cũng có quyền làm theo bản năng tự nhiên của mình.)

“Thật ra tớ cũng không định nói, nhưng thái độ lạnh lùng nhưng chân thành kia của cậu ấy khiến tớ dao động. Minh Phong thật ra rất quan tâm tới cậu.” Tuyết My vẫn luôn thấu hiểu tâm lý người khác như vậy.

Nghe câu này, Liễu Như cảm thấy mình vô cùng hưng phấn: “Tớ biết.” Lúc này, trong tầm mắt của cô, xuất hiện một nam sinh dáng dấp ưu tú đang đi ở phía trước. Cô tựa như thấy được vàng, hai mắt sáng rỡ: “Tớ đi trước đây!” Nói xong liền không kịp chờ đợi chạy thật nhanh về phía trước.

Lâm Việt và Tuyết My cũng không muốn làm kì dã cản mũi, lập tức chuyển đổi hướng đi, tạo cho hai người không khí riêng tư.

Liễu Như rất nhanh đuổi kịp Minh Phong, đi sát vai cậu ấy: “Chào buổi sáng.”

Minh Phong không nhìn Liễu Như, cũng không đáp lời, vẫn chậm rãi tiến về phía trước. Liễu Như liền thao thao bất tuyệt: “Hôm nay cậu vẫn đẹp trai như hôm qua.”

“Cậu có thấy hôm nay trời rất đẹp không?”

“Hai thầy cô kia thật xứng đôi, đúng không?”

“Tớ vẫn nhớ mùi cháo hành hôm qua.”

...

Liễu Như nói rất nhiều vấn đề, cuối cùng cũng nhận được sự hồi âm ngắn gọn của Minh Phong: “Cô vẫn chưa hết bệnh sao?” Là Liễu Như không hiểu hết hàm ý sâu xa trong câu nghi vấn này.

Cô hiểu lầm Minh Phong đang quan tâm tới sức khỏe của cô, cảm động đến muốn trào nước mắt: “Tớ đã khỏi bệnh rồi. Cảm ơn cậu đã quan tâm tới tớ. Nhờ có cậu tớ mới sớm hồi phục như thế.” Cô thật là muốn nhào tới ôm người bên cạnh một cái thật chặt.

Minh Phong rốt cục cũng có biểu cảm trên mặt. Cậu chau mày lại, mâu thuẫn, người này là giả vờ ngốc hay ngốc thật vậy? “Cô chán chán chứ? Tôi thấy cô vẫn chưa hết bệnh.” Ánh mắt đầy nghi ngờ, nhưng tất cả chỉ là châm chọc.

Liễu Như dùng sức gật đầu, đinh ninh rằng mình đã hết bệnh. Minh Phong đè thấp âm lượng: “Tôi thấy cô còn bệnh kia mà. Vẫn nói nhiều như thế.” Mặc dù là nói nhỏ nhưng vẫn đủ để Liễu Như nghe được. Lúc này cô mới phát giác rằng Minh Phong đang trêu chọc mình. Hai người nói chuyện với nhau cả ngày trời nhưng lại không cùng đề tài.

“Cậu đang chọc tớ sao?”

Minh Phong nhún nhún vai: “Bị phát hiện rồi.”

Liễu Như nhè nhẹ đâm vào ngực của Minh Phong: “Cậu dám chọc tớ. Cậu dám nói tớ bị bệnh nói nhiều, vậy tớ sẽ nói thật nhiều, thật nhiều, nói cho đến khi cậu bị thủng màng nhĩ thì thôi. Cho cậu biết sự lợi hại của tớ.” Liễu Như bắt đầu kê miệng sát vào tai của Minh Phong, không biết nói ma nói quỷ gì mà nói hoài không ngừng. Hành động này khiến người khác không thể không chú ý tới, mỗi lần đi ngang sẽ để lại một ánh nhìn kì quặc trên người Liễu Như.

Minh Phong che hai bên tai lại: “Ồn ào chết. Có uống thuốc đúng chỉ định chưa đấy?” Bộ dáng rất nghiêm túc.

Liều Như liền im lặng không nói. Cô quan sát Minh Phong một chút, lần này là đang thật lòng quan tâm. Cô vui vẻ trả lời: “Như thế có phải tốt hơn không? Tổ đã uống thuốc theo chỉ định của cậu rồi. Thuốc của cậu rất hiệu quả đó nha.”

“Ừ.” Minh Phong đơn thuần một tiếng, nhưng lại khiến nội tâm của cô phức tạp.

Liều Như nghĩ, Minh Phong sao lại đáng yêu đến thế nhỉ? Lần trước cô có xem qua một bộ phim ngôn tình. Nam chính cũng hay trêu chọc nữ chính như vậy, cũng lãnh đạm như vậy, nhưng thật ra lại luôn quan tâm tới nữ chính. Kết quả cuối cùng hai người hạnh phúc ở bên nhau. Nếu mình là nữ chính, vậy Minh Phong có bằng lòng làm nam chính ngoài đời thật không?

Minh Phong nghĩ, Liều Như sao lại dễ dụ dễ đến thế?! Chỉ một câu cũng đã khiến cô ấy im lặng lại. Nhưng mà cậu lại không nghĩ rằng trên người mình có mang theo cảm dỗ chí mạng, lúc nào cũng có thể khiến Liều Như sa bẫy.

Buổi học nhanh chóng kết thúc. Tiếng chuông reo ngoài kia nhận được rất nhiều thị phi. Lúc nó chưa reo, mọi người sẽ bực tức chửi mắng nó, nhưng lúc nó reo lên rồi lại mừng rỡ cảm ơn nó không ngớt. Liều Như một bên dọn dẹp tập, một bên hỏi Minh Phong: “Đầu buổi chiều sẽ có tiết ngoài giờ, cậu ở lại chờ hay là về kí túc xá một chút?”

“Đến thư viện.” Minh Phong nhàn nhạt mở miệng, sau đó quai balô ra khỏi lớp.

Liều Như đương nhiên là đuổi theo: “Chúng ta đi ăn một chút đã. Tổ cảm thấy đói rồi.” Liều Như xoa xoa bụng, những âm thanh cồn cào không thể kiểm soát được phát ra. Liều Như nói tiếp: “Cậu xem, cái bụng của tổ đánh trống rồi này.” Lúc sáng đi học Liều Như còn chưa kịp ăn sáng.

“Cô đi ăn một mình đi. Tôi không có hứng ăn.”

“Không có cậu ăn cùng thì cơm dù có ngon đến đâu cũng trở thành vô vị.” Liều Như biểu cảm vô vị, mặt nhăn mày nhíu. Cô nói tiếp: “Cậu ở đây chờ tổ một chút nhé. Tổ đi vệ sinh một chút. Không được đi đâu đấy nhé!” Cô cẩn thận dặn dò Minh Phong, tựa như một bà mẹ hiền từ nhắc nhở đàn con thơ không được đi lung tung, kéo lệch đường.

Minh Phong để hai tay trong túi quần, đợi sau khi không thấy Liều Như nữa liền rời khỏi chỗ này.

37. Chương 37. Ngôn Tình Và Đời Thực (2)

Chương 37. Ngôn tình và đời thực (2)

Đợi đến khi Liều Như từ nhà vệ sinh trở về chỗ khi nãy đã không thấy bóng dáng của Minh Phong đâu. Rõ ràng là đã dặn cậu ấy đừng chờ ở đây, vậy mà rốt cục vẫn đi. Nhưng, nếu lỡ cậu ấy có việc bận phải đi mà không kịp nói với mình thì sao? Liều Như quyết định đứng tại chỗ chờ Minh Phong.

Cô lại nghĩ, lỡ Minh Phong đã đến thư viện thì sao? Tình huống này cũng có thể lắm chứ. Liều Như lại thay đổi quyết định, đi đến thư viện tìm Minh Phong. Thư viện của trường nằm tách biệt với dãy phòng học, muốn đến đó, Liều Như phải đi từ chỗ đang đứng là lầu bốn xuống tầng trệt bằng thang bộ; sau đó phải đi hết mấy trăm mét chiều rộng của sân trường mới tới thư viện. Nắng buổi trưa lúc nào cũng khắc nghiệt đến chết người. Liều Như lại không có mang theo nón và áo khoác, đành để cho ánh nắng thiêu đốt trực tiếp lên cơ thể của mình.

Bước vào trong thư viện, Liều Như đầu tiên là thở nhẹ một cái. Không khí trong này quả là dễ chịu hơn nhiều so với bên ngoài. Sau đó, cô đảo cặp mắt nhìn xung quanh, nhìn đông nhìn tây, nhìn trên nhìn dưới, chỗ này không thấy lại đến chỗ khác tìm. Đi một vòng khắp thư viện, mọi ngõ ngách có thể có người cô đều quan sát kĩ, nhưng kì thực là không tìm thấy Minh Phong đâu. Xem ra chuyến đi này của mình là tốn công vô ích rồi.

“Minh Phong đi đâu rồi chứ?!” Liều Như cảm thán. Cô đưa tay lau đi mồ hôi thấm đẫm trên trán, nghỉ một chút cô lại vội vàng vượt qua ánh nắng chói chang trở về dãy phòng học. Liều Như tin rằng đi khám xét tất cả các phòng học thì nhất định sẽ tìm được Minh Phong.

Nhưng mà trường này rộng lớn như thế, số phòng học cũng không hề ít. Lúc Liễu Như bước vào lớp đầu tiên trên lầu ba thì tiếng chuông vào học đã vang lên. Cô thở một cách nặng nề, từ trên lầu nhìn xuống dưới. Học sinh bên dưới nhiều như vậy, đông như vậy, Minh Phong, rốt cục cậu mặt ở dưới đó không? Nếu có, vậy thì cậu đang đứng ở đâu? Có thể giơ tay lên ra hiệu với tớ không? Liễu Như cảm thán, cho dù có trở mắt ra nhìn như thế nào vẫn không nhìn ra được Minh Phong đang trốn ở đâu.

Trong đầu cô đột nhiên nhớ ra một chuyện, ngay lập tức liền vừa mỉm cười vừa chạy thật nhanh đến phòng hội trường. Chiều nay lớp mình có tiết ngoài giờ, Minh Phong nhất định sẽ đi học, như vậy thì mình có thể gặp được cậu ấy rồi. Nhưng rốt cục người đầu vẫn chưa xuất hiện. Tiết học ngoài giờ đã kết thúc, người trong lớp đã ra về hết, chỉ còn dư lại một mình Liễu Như với vẻ mặt buồn bã.

Một lúc sau, Liễu Như vẫn mang theo vẻ mặt buồn bã kèm theo kiệt sức rời khỏi phòng hội trường. Cô yếu ớt đi xuống từng bậc thang, hai mắt có chút lơ mơ đi, tay chân cũng bắt đầu bủn rủn. Cô dùng tay vịn tay cầm của cầu thang, dựa theo lực bám đó mà từ từ đi hết cầu thang này đến cầu thang khác. Lúc chỉ còn hai cái cầu thang nữa là xuống tới tầng trệt, từ đằng sau cô truyền đến âm thanh quen thuộc: “Sao cô vẫn còn ở đây?” Nhịp điệu không nhanh không chậm.

Tiếp theo, Liễu Như nghe được tiếng bước đi càng lúc càng gần về phía mình. Cô quay đầu lại, nhàn nhạt mỉm cười. Minh Phong dừng lại, khoảng cách giữa hai người chỉ là năm bậc thang.

Trong con người của mình, Liễu Như mơ hồ thấy được Minh Phong khô ngô đứng ở đó. Chỉ là đứng bình thường cũng khiến trái tim người ta không kiểm soát được muốn nhảy ra khỏi lồng ngực: “Cuối cùng cậu cũng đã xuất hiện rồi.” Giọng nói yếu dần, yếu dần.

Minh Phong không giải thích được: “Cô đang nói nhằm nhí gì vậy?” Lúc Minh Phong bước xuống thêm một bậc thang nữa cũng là lúc Liễu Như mất thăng bằng, chậm rãi ngã xuống đất. Mọi thứ trước mặt cô trở nên tối sầm lại. Minh Phong nhanh chóng đưa tay ra đỡ lấy. Sắc thái trên mặt của Liễu Như nhanh chóng thay đổi, trở nên vô cùng xanh xao. Minh Phong đối với tình huống này cực kì bất ngờ, tức giận mắng chửi: “Cô bị gì thế?! Mau tỉnh dậy cho tôi, không được ngủ!!”

Thấy đối phương nằm im bất động, cho dù có giục đến mức độ nào cũng không có phản hồi. Minh Phong vô cùng lo lắng cùng bất an. Cậu công Liễu Như lên trên lưng: “Cô có nghe thấy gì không? Mau tỉnh dậy cho tôi, đây là mệnh lệnh!”

“Liễu Như, phải cố gắng lên, sắp tới bệnh viện rồi.”

Minh Phong thể lực cũng không kém, mặc dù trên lưng phải công Liễu Như vật nặng như thế mà vẫn có thể chạy nhanh được. Liễu Như áp mặt nằm trên lưng của Minh Phong. Bởi vì có chút sốc nên cô mê man tỉnh dậy. Trong ý thức mơ hồ của mình, cô có thể ý thức rằng người đang công cô chính là Minh Phong. Cô đưa tay quàng lấy thật chặt cổ của Minh Phong, trên môi cong lên thành hình nụ cười. Mặc dù thân thể suy nhược vẫn không thể ngăn cản tâm tình của cô. Cô chính là muốn cười, muốn cười thật nhiều, muốn tận hưởng cảm giác này. Tầm lưng vững chắc của Minh Phong là điểm tựa an toàn nhất. Cô đột nhiên nhớ tới ba của mình, lúc thơ bé ông ấy cũng thường hay công mình trên lưng như vậy. Thấm thoát thời gian qua đi, cũng đã lâu rồi cô chưa tìm lại được cảm giác êm đềm này: “Ba, ba, ba...”

Minh Phong thấy người trên lưng mình có động tĩnh, hơn nữa còn nói cái gì đó nghe không rõ: “Liễu Như, chờ một chút nữa, chúng ta sắp đến bệnh viện rồi.”

“Ba, ba, ba...” Liễu Như lập lại lần nữa.

Lần này Minh Phong nghe được rất rõ, trong đầu cậu thầm mắng: Ba cái đầu cô! Tôi già như thế sao? Tôi giống ba cô như thế sao? Nhưng mà cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng. Kẻ quân tử như mình không chấp nhất tiểu nhân: “Đừng nói nữa, cứ nằm trên lưng tôi mà nghỉ ngơi một chút đi. Chúng ta cách bệnh viện không xa nữa.”

Liễu Như càng siết chặt cổ của Minh Phong, giọng nói như có như không: “Tớ có phải đã chết rồi không? Lần đầu tiên cậu nói chuyện với tớ bằng giọng nói ám áp như vậy. Thì ra cảm giác này mãnh liệt như vậy.” Mặc dù miệng phát ra lời nhưng mắt vẫn nhắm nghiền lại.

Minh Phong lập tức mắng: “Cô bị điên sao?” Cậu chau mày: “Thật là... Bây giờ không phải là lúc nói những lời tình cảm nổi da gà này đâu.” Minh Phong tăng tốc độ chạy lên.

“Tớ sợ mình sẽ không còn cơ hội được gặp cậu nữa.”

“Sẽ không có chuyện đó đâu.”

“Tại sao? Nhưng mà tớ nghĩ đầu trâu mặt ngựa sắp đến bắt tớ đi xuống địa phủ rồi. Tớ phải làm sao đây Minh Phong? Không có cậu, tớ làm sao sống?” Có thể nhận ra sự lo lắng của Liễu Như lúc này.

“Một khi tôi còn sống, không ai được phép mang cô đi đâu hết.” Minh Phong nói ra những lời này, căn bản là xuất phát từ con tim, không trải qua lí trí. Cậu nói ra ý nghĩ của mình, để Liễu Như biết, chứ không phải nói ra để cô vui.

Liễu Như áp sát mặt vào lưng của Minh Phong, cảm nhận mùi hương của cậu ấy: “Tớ có thể hiểu lầm ý của cậu không?”

Minh Phong không hiểu lắm: “Cô nói sao?”

“Tớ có thể nghĩ rằng cả đời này cậu sẽ luôn bảo vệ tớ không?”

“Tùy cô.”

Liễu Như mỉm cười: “Tớ đã đọc rất nhiều bộ tiểu thuyết ngôn tình, cũng đã từng xem rất nhiều phim tình cảm. Tớ rất ngưỡng mộ nữ chính. Tớ ao ước một ngày nào đó cũng sẽ có một chàng soái ca đến bên cạnh cuộc đời của tớ. Xem ra tớ không cần chờ đợi nữa, ngày đó đã đến từ lâu rồi rồi. Cậu có muốn biết khi nào không?”

”Ừ.

”

“Đó là từ khi gặp được cậu.” Liễu Như không giấu được hạnh phúc.

Minh Phong không có hứng thú với tiểu thuyết ngôn tình hay phim tình cảm: “Đó cũng chỉ là những thứ chỉ có trong tưởng tượng. Ngoài đời khác xa rất nhiều.”

“Cho dù có như vậy thì sao? Chẳng phải trong lòng mỗi người đều có mơ mộng của riêng mình sao? Những thứ lãng mạn đều là từ thực tế mà ra. Ngay cả một người xấu như Lâm Việt cũng có Đức Hải thương yêu, chăm sóc. Cậu xem có phải là ông trời đã đối xử quá tốt với cậu ấy rồi không?” Một câu nói nhất thời của Liễu Như nhưng lại tổn thương đến một người cả đời. Nhưng mà người trong cuộc không có ở đây, cũng sẽ không bao giờ biết.

Minh Phong đối với tình yêu của hai người bạn họ cũng không kì thị: “Mỗi người đều có tình yêu của riêng mình, cho dù có khác biệt thì cũng có vấn đề gì đâu chứ! Nếu như tình yêu chỉ mang lại nỗi đau thì yêu để làm gì? Cho nên, khi yêu thường rất hạnh phúc, mới khiến người khác bất chấp tất cả để được yêu.”

“Tớ bây giờ cũng muốn bắt chước để yêu cậu, cho dù cậu có lạnh lùng, cho dù cậu có hung dữ, cho dù...”

“Liễu Như.” Minh Phong gọi Liễu Như.

“Sao?”

“Tôi nghi ngờ cô giả vờ ngất xỉu.”

“Minh Phong, tớ nghi ngờ cậu đã thích tớ.”

“Im lặng, không được nói nhảm nhí nữa. Xe cấp cứu tới giờ vẫn chưa thấy, thật là làm ăn thiếu chuyên nghiệp. Cô còn nói thêm nữa, tôi lập tức vứt cô vào thùng rác, để cô chết trong đó luôn.”

Những lời vừa rồi Liễu Như mang theo chìm vào trong hôn mê.

“Cô tỉnh rồi sao?” Liễu Như tỉnh dậy, nghiêng đầu sang một bên liền có thể thấy được Minh Phong đang ngồi ở bên cạnh. Cô mỉm cười: “May mắn quá.”

Minh Phong khó hiểu: “Đang nói sản sao?”

“Hôm nay, trong dự định của tớ, cậu sẽ là người đầu tiên mà tớ nhìn thấy trong ngày, nhưng đáng tiếc đã không thể thực hiện được. Người tớ gặp đầu tiên lại là Lâm Việt và Tuyết My. Nhưng mà, ông trời cũng không quá cặn tình với tớ. Sau khi hôn mê tỉnh dậy, người đầu tiên tớ nhìn thấy là cậu. Như thế thật là hạnh phúc.” Liễu Như còn muốn sau này, mỗi buổi sáng khi mở mắt ra đầu thấy Minh Phong nằm bên cạnh.

“Ngoài tôi ra cô không thể nghĩ đến những người khác sao?”

“Ai bảo cậu chui vào trái tim nhỏ bé của tớ làm gì.”

“Là tự cô mang tôi vào, cho dù tôi có muốn đi ra cũng không được.”

“Hihi~~”

“Đã khỏe rồi?”

“Đã khỏe rồi!”

Minh Phong quan sát biểu cảm và thái độ của người nằm trên giường, đã thật sự ổn hơn rồi. Cậu nghiêm túc: “Sau này nhất định phải ăn cơm đầy đủ đấy, không được vì bất kì ai mà nhịn đói, cũng không được vì bất kì ai mà tự làm khổ mình. Hiểu chưa?” Minh Phong đang muốn nhắc tới chuyện Liễu Như vì cậu mà không ăn cơm trưa, vì tìm kiếm cậu mà phải đi hết chỗ này đến chỗ khác. Cũng chính vì những điều này, cộng thêm vừa mới khỏi bệnh cho nên cô mới ngắt xi.

“Kể cả cậu sao?”

”Ừm.

”

“Tớ không làm được. Tớ sẽ còn vì cậu mà làm rất nhiều chuyện, cho nên, nếu cậu muốn tốt cho tớ, vậy thì đừng để xảy ra những chuyện như ngày hôm nay nữa.”

“Thật là nhiều chuyện.” Minh Phong khôi phục giọng điệu lạnh lùng thường ngày.

“Hồi trưa cậu đã đi đâu thế? Tớ tìm cậu nhưng chẳng thấy đâu. Lúc đấy tớ cảm thấy vô cùng buồn luôn đấy. Nếu như có một ngày cậu thật sự đi mất thì tớ phải làm sao đây? Chỉ rời xa một chút đã không thể chịu đựng được.” Liễu Như vô tư bộc bạch, lại không biết trong lòng Minh Phong đang gợn chút sóng.

“Cậu đi đâu thế?”

“Đi mua cháo cho cô. Thật là phiền phức.” Minh Phong đi ra ngoài, lúc trả lời không hề quay đầu lại, bởi vì cậu không cách nào đối diện với Liễu Như sau khi nghe những lời tê dại da thịt như thế.

Một lát sau Minh Phong trở về, trên tay cầm theo bịch cháo. Cậu đổ cháo ra bát: “Lần này là cháo không hành nhé!”

Liễu Như cảm động: “Thì ra cậu vẫn còn nhớ khẩu vị của tớ. Cậu đúc cho tớ ăn, phải không?”

“Ai bảo cô con nít quá làm chi.”

...

“Cho hỏi, muốn thuê cậu làm ôsin phải tốn bao nhiêu tiền?”

“Cho hỏi, muốn không bị cô làm phiền, phải tốn bao nhiêu tiền?”

...

Ngôn tình chính là một thế giới nằm sâu trong lòng của mỗi người. Ở đó luôn có những tình yêu oanh liệt, luôn có những con người khiến chúng ta ước ao, mơ mộng. Mỗi khi chúng ta vui, hoặc khi chúng ta buồn, đều có ngôn tình làm bạn. Nhờ ngôn tình, chúng ta càng thêm tin tưởng vào cuộc sống này, càng thêm lạc quan vào một tình yêu tốt đẹp. Mặc dù so với thực tế, ngôn tình có phần ‘lí tưởng hóa’ nhưng cũng chẳng sao. Chẳng phải mỗi người đều ôm ấp một giấc mơ có được một cuộc sống tươi đẹp sao? Nếu không thể

thực hiện nó trong hiện thực, vậy thì đem nó viết vào ngôn tình đi! Mỗi người đều là một đạo diễn tài ba, điều khiển con thuyền số phận của biết bao nhân vật.

Buổi tối vui vẻ.

38. Chương 38. Quan Hệ Huyết Thống

Chương 38. Quan hệ huyết thống

Chiếc xe taxi lăn bánh trên đường, nhanh chóng hòa vào dòng chạy của những chiếc xe khác. Liễu Như và Minh Phong ngồi ở hàng ghế sau. Minh Phong đưa mắt nhìn ra bên ngoài, hoàn toàn không để ý đến người bên cạnh đang chăm chú nhìn mình. Thành phố về đêm quả thật vô cùng náo nhiệt, xung quanh là ánh đèn điện đủ màu sắc cùng những âm thanh hỗn tạp. Thật sự rất khó để tìm được một nơi yên tĩnh giữa chốn này.

Xe dừng bánh, sau khi trả tiền xong, hai người bước xuống, đứng ở trước cổng kí túc xá của trường. Hiện tại thời gian đã là đêm khuya, bởi vì ở đây qui định nghiêm ngặt nên trước mười giờ trường sẽ đóng cửa tránh để học sinh ra ngoài. Minh Phong đứng dựa lưng vào cổng trường, hai tay đặt trong túi quần.

Liễu Như mượn ánh sáng mờ nhạt của đèn đường thoáng nhìn được gương mặt của Minh Phong. Cô đi lại gần cậu: “Chúng ta phải làm sao đây?” Về mặt đây sự lo lắng.

“Tôi đã bảo cô nên ở lại bệnh viện rồi mà cô lại không chịu nghe theo. Bây giờ cô còn hỏi tôi sao?” Minh Phong đối với sự cứng đầu lần này của Liễu Như có chút bức tức. Lùi thời gian về khi nãy một chút, Liễu Như nằm ở trong bệnh viện, một hai nhất quyết đòi về, còn nói chỉ là kiệt sức nên mới ngất xỉu, không phải bệnh nặng lắm. Minh Phong có đưa ra lí lẽ để từ chối cơ nào cô cũng không chịu nghe.

Liễu Như trưng ra vẻ mặt có chút ân hận: “Tớ thật xin lỗi, nếu tớ nghe lời của cậu thì tốt rồi. Đêm nay chúng ta phải ở đâu đây?” Cơn gió ngẫu nhiên thổi qua đây, mang theo khí lạnh làm Liễu Như ho nhẹ vài cái.

Minh Phong chau mày, cởi áo khoác của mình ra, thô lỗ ném tới trên người Liễu Như, giọng nói dù cứng nhắc nhưng vẫn toát lên sự ân cần: “Mau mặc vào, nếu không lại bệnh nữa thì phiền tôi lắm.”

Liễu Như vui vẻ nhận lấy, mặc vào trên người: “Áo của cậu ấm thật đấy.” Nói xong, hành động biến thái liền xuất hiện. Cô đưa mũi ngửi mùi hương vương trên áo của Minh Phong. Đúng rồi, chính là mùi hương thân thuộc này. Ý đồ bất chính cũng nổi lên trong lòng, cô có ý nghĩ độc chiếm cái áo này làm của riêng mình, không trả lại cho chủ nhân của nó.

Minh Phong lấy điện thoại trong túi ra, ngón tay xinh đẹp chạm lên màn hình, hết lướt lên lại lướt xuống, lặp lại nhiều lần. Liễu Như có thể thấy được sự đắn đo của cậu trên gương mặt: “Cậu có giận tớ cũng không nên bức tức với cái điện thoại như thế. Tớ sẽ nghĩ cách, đêm nay chúng ta sẽ không ngủ ngoài đường đâu.” Lời nói không trải qua đại não mà trực tiếp nói ra.

Minh Phong nhếch môi khinh thường: “Cô nghĩ tôi tin cô sao?”

Liễu Như bị tổn thương không hề nhẹ: “Cậu không tin tớ? Để tớ chứng minh cho cậu xem.” Trong đầu cô nảy sinh ý tưởng, cửa kí túc xá đóng rồi thì không thể mở, nhưng cửa nhà mình thì đóng rồi vẫn có thể mở bất kì lúc nào: “Hay là hôm nay về nhà tớ ngủ đi, được không?”

“Cô điên chắc! Nhà cô xa như vậy, bây giờ cũng không còn chuyến xe buýt nào nữa. Đi bộ sao?” Cậu thấy ý tưởng này không hề khả quan.

Nhưng Liễu Như lại nghĩ khác: “Nhưng tớ có thể gọi điện cho ba của mình đến rước.” Cô vội lục lọi cơ thể, tìm tìm kiếm kiếm, rốt cục thở một cái: “Ngay lúc quan trọng như thế này lại không có đem theo điện thoại.” Đúng là ông trời muốn tuyệt đường con người, lúc cần thiết nhất lại không có.

Ngay lúc này Liễu Như thấy Minh Phong đang nghe điện thoại, cô còn có thể nghe thấy âm thanh của một người đàn ông trung niên phát ra từ điện thoại. Giọng nói của Minh Phong không chút tình cảm: “Đêm nay tôi sẽ về nhà ngủ, chuẩn bị nhanh một chút.” Nói xong lập tức ngắt điện thoại.

Mặc dù Liễu Như đã sớm quen với thái độ lạnh lùng của Minh Phong, nhưng lần này độ lạnh của cậu ấy đã tăng lên gấp bội, phỏng chừng nhiệt độ là âm. Liễu Như đứng cách cũng không xa, cơ thể cảm nhận được một trận giá rét: “Là người nào vậy?”

“Tôi cũng không biết.” Cậu ấy nhiệt độ đã tăng lên đáng kể, nhưng vẫn còn lạnh. Thậm chí, Liễu Như còn tình mắt nhận ra vẻ muộn phiền trong ánh mắt của Minh Phong sau khi tắt điện thoại. Ánh mắt này lần trước cô cũng đã thấy khi Minh Phong nhắc về ba của mình.

“Là do cậu gọi cơ mà, sao lại không biết được chứ.” Liễu Như cũng không phải tên ngốc.

Minh Phong nhún nhún vai, không trả lời, đôi chân chậm rãi tiến đều về phía trước. Liễu Như đi theo bên cạnh: “Cậu đi đâu vậy?” Minh Phong nhàn nhạt trả lời: “Không lẽ cô định ngủ ở ngoài đường luôn sao?”

“Nhưng mà chúng ta sẽ đi đâu để qua đêm?” Liễu Như vẫn có chút lo lắng cho đêm nay của mình.

“Chẳng phải đi rồi sẽ biết sao? Hỏi nhiều như vậy làm chi?”

Ánh trăng trên cao tựa như đã gần tàn. Hôm nay trăng có dạng hình lưỡi liềm. Mặc dù bề mặt chiếu sáng đã giảm đi, nhưng mà vẫn có thể soi sáng con đường. Minh Phong và Liễu Như hai người sóng vai nhau đi tới, thấp thoáng trong đêm khuya như thế, nếu để người khác bắt gặp sẽ bị hù đến chết đi sống lại.

Phong cảnh xung quanh đã chìm vào trong giấc ngủ say. Liễu Như lạ lẫm với những gì cô nhìn thấy. Cô và Minh Phong dừng lại trước một ngôi nhà phong cách cổ điển. Bên trong còn bật đèn sáng trưng. Minh Phong đứng bên ngoài, quan sát ngôi nhà này thật kĩ, trong miệng lầm bầm: “Cũng không thay đổi gì nhiều.”

Liễu Như không nghe rõ, còn tưởng là Minh Phong đang nói chuyện với mình nên hỏi lại: “Cậu vừa mới nói gì thế? Xin lỗi, tớ không nghe rõ, cậu có thể lặp lại không?”

“Mau vào trong thôi.” Hai câu này không giống nhau.

Một lời nói khiến Liễu Như sửng sốt, lùi bước: “Cậu định đột nhập vào nhà của người khác sao? Tớ không phải loại người đó, nếu để bị phát hiện sẽ rất mất mặt. Tớ thà ngủ ở ngoài cũng sẽ không đi làm cái chuyện bại hoại gia phong đấy.” Liễu Như có trí tưởng tượng vô cùng phong phú nhưng lại thường xuyên dùng không đúng chỗ.

Minh Phong mặc kệ lời nói ngu si kia, đẩy cổng rào, bước vào trong. Liễu Như thấy hành động này liền đánh giá gia chủ: “Cổng không khóa sao? Chủ nhân của căn nhà này thật là bất cẩn, trách sao mà dạo này lại có nhiều người ăn trộm như thế.” Cô vẫn còn đứng ở bên ngoài.

“Ý cô nói, tôi cũng là trộm sao?”

Liễu Như phủ định: “Không phải là ý này. Một người đẹp trai như cậu sao lại đi làm cái nghề bán rẻ nhân cách như thế.” Lần thứ n Liễu Như ca tụng Minh Phong.

“Cô thật sự là một kẻ ngốc sao?” Lần thứ n Minh Phong hỏi Liễu Như câu này.

Minh Phong càng lúc càng đi sâu vào bên trong ngôi nhà. Liễu Như luống cuống đi theo. Mặc dù đột nhập vào nhà của kẻ khác là không tốt, hậu quả cũng khó đoán, nhưng mà ở đây đã có Minh Phong. Cô cảm thấy chỉ cần Minh Phong tồn tại, bất cứ lúc nào cô cũng được an toàn. Hơn nữa, cô cũng có lòng tin Minh Phong sẽ không tự ý đột nhập nhà của người khác.

Vừa bước vào bên trong, đều gây ấn tượng đầu tiên cho cô không phải là nội thất sang trọng, mà chính là hình ảnh một người đàn ông vẻ mặt phúc hậu, tươi cười đi về phía hai người bọn họ. Càng làm cho cô bất ngờ hơn, đó chính là người đàn ông trung niên này lại quen thuộc đến như vậy. Cô nhanh chóng lễ phép cúi đầu chào: “Chào thầy hiệu trưởng ạ.” Cô tràn đầy những câu hỏi lớn trong đầu. Vì sao thầy hiệu trưởng lại ở đây? Sao Minh Phong lại đến đây? Nhà này là của thầy sao?

Ông vô cùng bất ngờ trước sự xuất hiện của Liễu Như, nụ cười nhạt dần, lịch sự chào lại: “Chào em.” Ánh mắt của ông dời đến trên người Minh Phong: “Đã đến rồi sao?”

Minh Phong bỏ ngoài tai câu này, nói với Liễu Như: “Cô có thể ngủ ở bất kì chỗ nào trong căn nhà này.” Sau đó dùng thái độ bất cần đi về phía phòng gần nhất, đóng cửa thật mạnh lại, âm thanh đinh tai nhức óc như thế.

Liễu Như càng không hiểu, Minh Phong rốt cục vì điều gì mà tức giận như thế? Nhiều nghi vấn như vậy không giải đáp được, thật là muốn nổ tung bộ não.

Thầy hiệu trưởng lộ ra bộ mặt buồn bã, mặc dù sau đó đã cố tươi cười nói chuyện với Liễu Như nhưng không cách nào che giấu tâm trạng: “Em là bạn của Minh Phong sao?” Giọng nói ôn tồn.

Liễu Như gật đầu: “Cháu và Minh Phong học cùng lớp. Còn thầy là...”

Ông mỉm cười không đáp, nhìn về phía căn phòng Minh Phong mới vừa bước vào một chút, vài phút sau mới nói: “Lần đầu tiên nó dẫn bạn về nhà.” Ông tiếp tục: “Đã khuya như thế này hai con sao lại đến đây?”

Liễu Như bị câu hỏi này làm cho ngại ngùng, cô lúng túng: “Thật ra, thật ra thì tất cả đều là tại con...” Liễu Như kể đầu đuôi toàn bộ quá trình từ bệnh viện cho đến lúc này của cô và Minh Phong, ngay cả việc muốn biết quan hệ giữa thầy hiệu trưởng và Minh Phong là gì cũng quên mất. Cuối cùng cô kết thúc bằng một câu: “Thật xin lỗi bác, đêm nay làm phiền bác rồi.”

Thầy hiệu trưởng nghe Liễu Như kể, mang chút trầm tư trong lòng. Xem ra, so với mình, Liễu Như còn chiếm vị trí nhiều hơn trong lòng của Minh Phong. Ông có chút đau ở lồng ngực, nhưng cũng không bi oán. Ông biết mình đã sớm mất đi vị trí số một rồi. Sau đó ông lại quan sát nữ sinh trước mặt. Ánh nhìn của ông làm cho Liễu Như không được tự nhiên. Ông gửi gắm với cô: “Liễu Như, sau này Minh Phong phải trông cậy vào em nhiều rồi.”

Liễu Như có hiểu chút chút, nhưng cũng không hiểu lắm: “Em không hiểu ý của thầy lắm...”

Ông vội vàng gạt sang chuyện khác: “Nhà của thầy còn hai phòng trống ở đằng kia, con muốn ngủ ở phòng nào cũng được. Đã khuya lắm rồi, em mới vừa từ bệnh viện về chắc hẳn là rất mệt, ngủ đi, mai còn phải đi học sớm.”

Liễu Như nhìn theo sự chỉ dẫn của ông, gật đầu cảm ơn: “Cảm ơn thầy nhiều lắm, đêm nay phiền thầy rồi. Thầy cũng đi ngủ sớm đi. Chúc thầy ngủ ngon.” Liễu Như chọn căn phòng cạnh phòng của Minh Phong.

Ngủ được một chút, không biết chính xác là bao lâu, Liễu Như đột nhiên thức giấc, có chút khan cổ họng. Cô bật đèn lên đi ra ngoài tìm chút nước để uống. Không ngờ vừa bước ra khỏi phòng liền thấy thầy hiệu trưởng ngồi một mình trên sofa không biết làm gì. Chắc là đang làm việc, thầy cũng thật là yêu nghề. Cô đi lay hoay một chút mới tìm được bình nước, rót nước uống xong, định trở về phòng ngủ tiếp, lại thấy trên tay của thầy cầm chai rượu. Ngay lúc này thầy gọi Liễu Như lại: “Làm em thức giấc rồi sao?”

Liễu Như lắc đầu: “Dạ không phải đâu thầy, chỉ là em khát nước thôi.”

“Vậy à?” Ông chòng chọc nhìn Liễu Như, chủ yếu chú ý đến cái áo khoác của cô đang mặc: “Cái áo khoác đó, nếu thầy nhớ không lầm là của Minh Phong, phải không?” Nội dung là chưa chắc chắn lắm, nhưng khẩu khí là vô cùng chắc chắn.

Liễu Như ngượng ngịu gật đầu, giải thích: “Khi này vì sợ cháu nhiễm phong hàn cho nên cậu ấy đã cho cháu mượn. Có chuyện gì sao ạ?”

“Thật ra thầy chính là ba của Minh Phong.” Câu nói đột xuất này không khác gì một tảng đá nặng rơi trúng đầu của cô. Là ba sao? Cô cảm thấy mối quan hệ giữa hai người này không được bình thường, nhưng lại không hề ngờ tới là quan hệ cha con: “Thật sao?”

Ông cười khổ đáp: “Minh Phong không có nói cho em biết sao? Cũng đúng, nó hận ta như vậy.” Ông uống thêm một ngụm rượu.

Hận? Sao lại là hận? Chẳng phải là quan hệ huyết thống với nhau sao? Nhớ lại lúc trước, lần đầu tiên cô gặp Minh Phong là tại phòng hiệu trưởng, ánh mắt của cậu nhìn thầy hiệu trưởng khi đó rất lạnh lùng. Cô

cũng có lần đã từng thấy thầy từ hướng phòng kí túc xá của Minh Phong đi ra, trên mặt buồn bã, suy tư. Lại có lần Minh Phong kể về ba mình nhưng trên mặt lại chẳng mang cảm xúc vui vẻ.

Cô dường như linh cảm mối quan hệ giữa người này tồn tại rất nhiều uẩn khúc.

39. Chương 39. Không Có Tim, Không Có Phổi

Chương 39. Không có tim, không có phổi

Ban đầu, khi nghe chính miệng thầy hiệu trưởng nói ra rằng Minh Phong rất hận mình, Liễu Như hoang mang ở trong đầu. Cô thật không hiểu, nếu như là quan hệ cha con, người cùng một nhà sao lại hận thù nhau? Nhưng kể tiếp, cô liền hiểu ra vấn đề. Ngay sau đó cô liền thay đổi thái độ, vô cùng không hài lòng đi tới trước mặt thầy hiệu trưởng, khẩu khí không lịch sự: “Thầy là người cha tàn nhẫn đây sao? Thật là không thể ngờ. Một người được người người kính trọng như thầy đây lại là một người cha vô tâm đến thế. Chẳng lẽ thầy không có tim, không có phổi sao?” Càng nói cô càng không kiềm chế được bản thân. Những lời này dù có bất kính, nhưng vì trút giận giúp Minh Phong, cô cũng không suy tính gì nhiều.

Thầy hiệu trưởng cảm thấy bất ngờ trước những lời này: “Em đang nói năng hồ đồ gì vậy?”

Liễu Như cảm nhận được men rượu nồng nặc tỏa ra khi thầy hiệu trưởng nói chuyện: “Thầy đã say thật rồi sao? Cho nên mới không nghe những lời em vừa mới nói?” Trong giọng nói chứa đầy sự mỉa mai.

“Thầy nghe được chứ, nhưng mà...” Ánh mắt của ông lộ ra tia bi thương. Ông cầm chai rượu lên, uống một ngụm, rồi cười nhạt: “Người cha tàn nhẫn sao? Mình là người cha tàn nhẫn sao? Minh Phong đã nói với em những gì về thầy?” Câu cuối cùng vô cùng nghiêm túc.

Liễu Như vốn đã muốn nói ra từ lâu, bây giờ là chính miệng ông hỏi, cho nên cô cũng không ngần ngại trả lời: “Lúc em bị bệnh cần phải uống thuốc, Minh Phong đã giúp em vượt qua nỗi sợ uống thuốc bằng chính câu chuyện của cậu ấy.” Nhắc tới kỉ niệm cách đây không lâu, Liễu Như vô cùng hạnh phúc, nhưng hạnh phúc nhanh chóng được thay bằng sự tức giận: “Thầy có biết Minh Phong đã kể cho em nghe những gì không? Lúc trước, nếu cậu ấy bị bệnh, không chịu uống thuốc, thầy đã làm gì? Thầy có cảm thấy đau lòng khi đánh một đứa trẻ còn nhỏ dại không? Cậu ấy là con của thầy, chẳng lẽ thầy không thể dỗ dành cậu ấy uống thuốc sao? So về điểm này, ba em hơn thầy rất nhiều, vì ba em chẳng bao giờ đánh con của mình vì một chuyện như thế.”

Ba của Minh Phong lặng người khi nghe những câu này. Những kí ức của đoạn thời gian trước không thiếu một chi tiết ủa về tâm trí của ông. Không sai, ông đã từng đánh Minh Phong vì không chịu uống thuốc. Ông lại uống thêm một ngụm rượu, khổ sở nói tiếp: “Lúc đó là vì ở trường xảy ra chuyện khiến thầy bận lòng, cho nên...”

Liễu Như cắt đứt lời của ông: “Cho nên thầy mới trút giận lên người con của mình sao? Minh Phong có liên quan sao?”

“Nhưng thầy chỉ đánh nó vài lần thôi, từ đó cho đến bây giờ không còn nữa.”

“Vài lần sao? Thầy thấy như thế là ít sao? Một lần đánh cũng đã tổn thương cậu ấy rồi, về cả thể xác lẫn tâm hồn. Một đứa trẻ luôn rất nhạy cảm và cần tình yêu thương từ chính gia đình của mình. Vết thương trên người thì có thể mau chóng lành lại và mờ đi theo năm tháng, nhưng vết thương ở trong lòng thì có thể sao? Thầy có để ý, từ những lần đó về sau, Minh Phong không còn sợ uống thuốc nữa không?” Đối với sự biến minh của thầy hiệu trưởng, cô vạn phần không chấp nhận được.

Câu hỏi này khiến ông không ngờ tới. Dựa theo trí nhớ của ông, quả thực từ những lần đó trở về sau, ông không hề thấy Minh Phong chịu uống thuốc một lần nào nữa: “Vì sao?” Ông rất muốn biết lí do.

“Đó là vì cậu ấy sợ những trận đòn của ông. Nó thật sự rất kinh khủng, kinh khủng hơn cả thuốc nữa. Cậu ấy tự nhủ lòng phải không được sợ uống thuốc nữa, vì chỉ có như thế mới không bị đánh nữa. Lúc ấy, cậu ấy chỉ là một đứa con nít, nhưng mà nỗi sợ uống thuốc với bất kì đứa trẻ nào cũng đều rất lớn, để vượt qua cần phải rất kiên cường. Cậu ấy đã rèn luyện được sự dũng cảm, nhưng mà...” Nói đến đây Liễu Như lại cảm thấy nhói ở vị trí bụng ngực trái.

Không chờ thầy nói câu gì, Liễu Như tiếp tục nói: “Thầy có biết mỗi lần nhắc đến thầy, cậu ấy đều mang tâm trạng gì không?”

Trong lòng ông từ lâu đã có câu trả lời: “Tâm trạng gì sao? Đương nhiên là hận, rất hận rồi. Thầy đã làm rất nhiều chuyện gây tổn thương đến con của mình, cũng không thể trách nó. Có trách cũng nên tự trách bản thân.” Khóe mắt ông ướt nước mắt, giọng nói nghẹn đi.

“Không phải!”

Mặc dù ông muốn tin là vậy, nhưng làm sao có thể? “Thật ra không cần phải nói như thế để an ủi thầy. Bị chính ruột thịt máu mủ của mình hận thù, kết quả này cũng không quá bất ngờ. Người cha này xứng đáng nhận được sự thù oán này.” Ông rơi vào trong bi thương.

Liễu Như thấy ông đang cố kìm nén nước mắt, không cúi gắt nữa, nhưng cũng không phải là ngừng trách móc: “Ông hoàn toàn sai lầm rồi.” Thầy hiệu trưởng bị thái độ chắc chắn này làm cho đứng hình, chăm chăm nhìn Liễu Như. Cô nói tiếp: “Em chưa hề thấy được sự hận thù ở cậu ấy. Chỉ là buồn. Chỉ là buồn, nhưng nét buồn lại rất phức tạp. Có lẽ, cậu ấy từng trách móc thầy trong lòng, từng sợ thầy, từng tỏ ra căm ghét, lạnh lùng với thầy, nhưng lại chưa từng hận thầy.”

Đôi mắt ông sáng rực lên một tia hy vọng, nhưng mà hy vọng không ở lại được lâu, sau vài giây liền biến mất. Ông cúi đầu: “Cho dù nó không hận thầy đi nữa, thì đã sao? Quá khứ, thầy là một người ba vô tâm, không yêu thương con của mình, để cho con của mình một thân một mình tự lớn lên. Cả tuổi thơ của nó gắn liền và bó hẹp với ngôi nhà này. Có lẽ, lúc đấy nó rất cô đơn. Thầy thậm chí còn chưa ôm nó vào lòng lần nào. Nó không được hưởng một tuổi thơ ngọt ngào. Sự ra đi sớm của mẹ nó đã là một nỗi đau lớn, nhưng thầy lại không chữa lành vết thương này, ngược lại càng khiến nó càng ngày càng to lớn hơn. Nó không được cảm nhận bữa cơm gia đình, không cảm nhận được nụ hôn ngọt ngào trên má của ba nó, không được chơi đùa cùng ba nó, không được ba nó dẫn đi chơi ở công viên giải trí. Tuổi thơ của nó cứ như vậy mà trôi qua.” Ông càng nói càng quặng thất đáy lòng. Từng câu chữ như một con dao đâm thủng trái tim ông.

Có chuyện này Liễu Như muốn biết: “Tại sao đoạn thời gian trước thầy lại không yêu thương Minh Phong? Dù gì cậu ấy vẫn là con của thầy. Có người cha nào mà không thương con mình chứ?”

“Là tại thầy không tốt. Chắc hẳn em không biết, Minh Phong rất giống với mẹ của nó. Bà ấy đã qua đời sau khi sinh nó, ngay cả cơ hội mẹ con nhìn mặt nhau cũng chưa có. Thầy đã rất đau khổ, người vợ hiền thực mà thầy yêu thương đã từ biệt thầy mà đi như thế. Mỗi lần thấy Minh Phong, nhìn gương mặt đó, thầy lại nhớ đến vợ mình. Thầy không đủ can đảm để đối diện với sự thật tàn nhẫn này, và thầy đã chọn cách chạy trốn.” Ông lại không cầm được nước mắt.

Liễu Như lại nổi cơn điên: “Thầy nghĩ chạy trốn thì có thể giải quyết được vấn đề sao? Minh Phong đáng bị bỏ rơi như thế sao? Chỉ vì sự nhút nhát của thầy?”

Rượu còn lại trong chai, ông cầm lên một hơi cạn sạch không còn một giọt. Ông không hề trách thái độ này của Liễu Như: “Thầy đang rất hối hận vì điều đó. Mấy năm nay thầy đêm nào cũng ngủ trong sự dằn vặt.”

“Vậy tại sao thầy không bù đắp cho cậu ấy?”

Ông nhìn Liễu Như, cơ thể bất lực: “Bù đắp sao? Thầy vẫn luôn thực hiện điều đó, chỉ là, Minh Phong luôn tìm cách tránh né, xa lánh thầy. Bất kể là thầy mua gì cho nó, nó cũng không nhận. Thầy hỏi nó chuyện gì, nó đều không trả lời. Thầy kêu nó làm gì, nó đều làm trái ý của thầy. Thầy muốn bù đắp, nhưng ai cho thầy bù đắp đây? Tình cảm của thầy có phải đã muộn màng rồi không? Có phải không còn cứu vãn được sao?”

Liễu Như quan sát người trước mắt, mọi buồn đau, khổ sở, ân hận,... đều thể hiện rõ trên nét mặt của ông. Dù sao ông cũng là người đã ban cho Minh Phong sự sống, nếu không có ông ấy, hôm nay chắc gì cô được quen biết Minh Phong. Tốt nhất vẫn nên tôn trọng trưởng bối. Cô giành lấy chai rượu từ trong tay của thầy một cách dễ dàng, bởi vì sức lực của người say luôn bị suy giảm: “Thầy đừng uống rượu nữa, không tốt cho sức khỏe đâu, mai còn phải đi làm.” Liễu Như vốn chỉ thấy mượn rượu giải sầu như vậy trên phim ảnh, hôm nay được trực tiếp thấy ngoài đời thực, đương nhiên là sâu não hơn.

Ông cũng không giành lại chai rượu, trầm tư hỏi Liễu Như: “Bất kể người nào cũng có lúc phạm sai lầm ít nhất một lần trong đời. Ngay cả kẻ cướp cũng sẽ được vì hành vi của mình mà sửa chữa. Còn thầy, một cơ hội sửa chữa lỗi lầm cũng không có sao?”

Câu hỏi làm Liễu Như lại cảm thấy hối hận vì những lời khi nãy của mình. Đúng vậy, ai mà chẳng có lúc phạm lỗi, dù nhỏ dù lớn. Cốt lõi là có nhận ra và có muốn sửa chữa hay không. Thầy hiệu trưởng đây không phải là một người không tim, không phổi. Ông ấy cũng đã rất hối hận về chuyện của mình làm trong quá khứ rồi, hơn nữa hiện tại lại đang rất muốn bù đắp. Người say sẽ không bao giờ nói dối. Mình cần phải làm gì đó để giúp hàn gắn mối quan hệ của hai người họ. Trong lòng của cô cũng có suy tính của riêng mình: “Cơ hội vẫn còn rất nhiều, chỉ cần thầy đủ kiên trì và lòng tin.”

Được động viên như thế, tinh thần của ông tăng lên vài bậc: “Cảm ơn em, thầy sẽ cố gắng thật nhiều. Em có thể giúp thầy trong chuyện này được không?”

“Em sẽ giúp thầy, nhưng có thành công hay không vẫn là do thầy.” Liễu Như đồng ý là hoàn toàn có mục đích.

Khóe mắt của ông không còn tuôn ra giọt nước nào nữa, chỉ là vẫn còn hơi ẩm ướt. Sắc mặt của ông cũng nhanh chóng biến hóa, từ thương đau sang vui vẻ. Ông sức nhớ ra chuyện gì đó: “Liễu Như, hãy đối xử tốt với con trai của thầy nhé. Đừng làm tổn thương nó giống như thầy đã từng. Thầy sợ nó sẽ không chịu nổi bất kì sự tổn thương nào từ những người mà nó yêu quý.”

“Có một việc đời này em nhất định sẽ không làm, đó là tổn thương cậu ấy.” Cho dù có đi nữa, cũng là bất đắc dĩ.

Hai người còn nói với nhau một số chuyện nữa, sau đó thầy hiệu trưởng đã đi ngủ trước. Liễu Như chưa đi ngủ ngay mà ghé vào phòng của Minh Phong một chút.

Mượn ánh đèn mờ mờ ảo ảo của đèn ngủ, Liễu Như có thể thấy được người nằm trên giường đã chìm sâu vào giấc ngủ. Ngay cả tư thế ngủ cũng xuất sắc đẹp mắt đến như vậy. Người con trai này, bình thường luôn cho người khác thấy vẻ lạnh lùng của mình, nhưng bên trong lại đang che giấu một tâm hồn ấm áp. Chỉ có khi ngủ, sự lạnh lùng đó mới tạm thời biến mất trôi giạt mất. Minh Phong bây giờ trông đáng yêu biết bao. Tuổi thơ không trọn vẹn đã biến cậu thành một con người vô tâm với thế giới tốt đẹp ngoài kia. Cứ nghĩ đến, cô lại mang thật nhiều đau thương trong lòng. Cô quả thật rất muốn ôm người trước mặt mình thật chặt ngay lập tức.

Bị ôm chặt như thế, Minh Phong đương nhiên là thức giấc. Mở mắt ra cậu liền thấy gương mặt mỉm cười của Liễu Như, sau đó là thấy mình đang bị ôm: “Cô đang làm cái quỷ gì đấy?” Mặc dù cậu bực mình vì bị quấy rối giấc ngủ, nhưng bản thân cũng không dùng lực đẩy Liễu Như ra.

“Cậu thức rồi sao? Xin lỗi cậu.” Liễu Như cũng không hề buông tha cho Minh Phong.

“Tôi đánh cô, sau đó nói xin lỗi. Như thế có được không?”

“Đương nhiên là không. Tổ sinh ra là để yêu thương, chứ không phải để bị đánh. Cho tớ ôm cậu thêm một chút thôi.” Không còn từ nào có thể hình dung ra Liễu Như lúc này. Là mặt dày sao?

40. Chương 40. Hợp Tác Đôi Bên Cùng Hưởng Lợi

Chương 40. Hợp tác đôi bên cùng hưởng lợi

Sáng sớm, Minh Phong cảm nhận được cánh tay phải có chút tê rần, từ từ mở mắt ra. Giây đầu tiên liền có thể thấy được có một vật nặng đang đè trên tay của mình. Cậu nhẹ nhàng dùng tay trái để kéo vật nặng đó ra, không ngờ vật nặng đó lại cử động, tạo ra một lực đè nặng hơn khiến cho tay của Minh Phong đau không chịu nổi. Cuối cùng cậu không nhịn được mắng chửi: “Cô tránh ra cho tôi nhờ!”

Nhưng Liễu Như căn bản không nghe thấy. Minh Phong sử dụng biện pháp mạnh hơn: “Mau thức dậy cho tôi!” Cậu dùng tay trái gõ lên đầu cô một cái thật mạnh.

Quả thật cách này có hiệu quả. Liễu Như nhắm mày nhó mắt, một con mắt nhắm, một con mắt mở, đưa tay ra xoa xoa đầu của mình. Có điều cô chưa ý thức được rốt cục đã xảy ra chuyện gì, chỉ là cảm thấy đau ở vùng đầu. Cô từ trong mơ hồ tỉnh giấc: “Cậu tỉnh rồi sao Minh Phong?” Cô nâng đầu lên, đưa mắt nhìn Minh Phong.

Minh Phong vận động tay phải, lập lại động tác co lại duỗi ra: “Cái đầu của cô làm bằng sắt sao?” Cả đêm qua Liễu Như tựa đầu trên cánh tay của cậu mà ngủ.

Liễu Như bĩu môi: “Cậu có thấy đầu người nào làm bằng sắt chưa? Cậu thật làm hiểm, cánh tay của cậu êm như vậy, tớ mượn nó để làm gối đệm để ngủ một chút cũng không được.” Liễu Như căn bản không nghĩ mình là người có lỗi, lỗi là nằm ở Minh Phong, ai bảo cánh tay của cậu ấy êm như vậy!

Minh Phong bất động cảm xúc trên gương mặt, cứ dờ ra nhìn cô. Cậu thật không biết nên dùng từ gì để miêu tả cô gái trước mắt nữa. Liễu Như từ trên sàn nhà lom khom bò dậy. Cô có chút đau cổ, bởi vì đêm qua cô ngủ trong tư thế ngồi, tựa như ngủ gục trong lớp vậy, sàn nhà đóng vai trò là ghế ngồi, còn mặt giường và cánh tay của Minh Phong đóng vai trò là mặt bàn.

Minh Phong rời giường, đi vào phòng vệ sinh chuẩn bị đánh răng. Cậu vừa bôi kem lên bàn chải đánh răng vừa nói, giọng điệu đầy châm chọc: “Đêm qua cô có làm hành động xấu xa gì với tôi không đấy?”

Liễu Như nghe được cậu này liền đỏ mặt, vội vàng giải thích đầu đuôi cho cậu nghe: “Thật là không có làm gì hết. Tớ hoàn toàn trong sáng. Đêm qua tớ chỉ có ngấm cậu ngủ thôi, sau đó không biết ngủ gục từ bao giờ. Mà cậu biết đó, tớ đã ngủ rồi thì còn có thể làm gì được cậu chứ?” Vừa nói xong cô cũng đã đứng trước cửa phòng vệ sinh nhìn Minh Phong đánh răng.

“Ai biết được!” Âm thanh bị méo mó, bởi trong miệng Minh Phong chứa đầy bọt trắng.

“Cậu không tin tớ sao?” Liễu Như làm ra vẻ mặt trầm trọng.

“Tôi lấy gì đảm bảo để tin cô? Trong lúc ngủ, ai biết tay chân của cô có nằm yên không? Lỡ nó đụng trúng chỗ nào thì sao?”

“Cậu thật là hạ lưu!” Liễu Như không quan tâm tới nữa.

“Không biết ai mới là hạ lưu.”

“Cậu nói cái gì?” Liễu Như không nghe rõ.

Minh Phong nhún nhún vai từ chối lập lại, sau đó nói: “Cô định không đi đánh răng luôn sao? Bài chải màu xanh kia chưa ai dùng đấy.” Minh Phong đã đánh răng xong, đi ra ngoài nhường không gian lại cho Liễu Như.

Ba của Minh Phong khi mới tỉnh mơ đã thức dậy, lục đục ở trong bếp. Khi thấy Minh Phong và Liễu Như đã thức dậy, ông không giấu được vui vẻ nói: “Hai đứa ngồi xuống đó chờ một chút đi, bữa sáng sắp xong rồi.”

Liễu Như nhìn thấy hiệu trưởng mang tạp dề làm bữa ăn trong bếp, trong lòng không giấu được ngưỡng mộ. Đàn ông biết nấu ăn quả là rất hiếm trong thời buổi này. Ba của cô tuy hoàn hảo nhưng chuyện bếp núc vẫn còn rất kém cỏi. Thấy hiệu trưởng chạy đầu này lấy chút gia vị, chạy đầu kia vặn nhỏ lửa, vô cùng bận rộn.

Minh Phong trước sau không nói một câu, thoáng nhìn ba của mình với ánh mắt lạnh nhạt một cái rồi quay người định đi ra cửa, nhưng Liễu Như nhanh chóng kéo tay giữ lại: “Cậu định đi đâu vậy? Ba của cậu đang làm bữa sáng cho chúng ta kìa.”

Minh Phong chau mày: “Cô thích thì cứ ở lại mà ăn đi.”

“Nhưng mà, bữa sáng này chuẩn bị chủ yếu là dành cho cậu.” Liễu Như càng nắm chặt cánh tay của Minh Phong hơn.

Minh Phong nhìn Liễu Như, trong ánh mắt tựa như có tuyết khiến Liễu Như đóng băng. Cậu nhàn nhạt một câu: “Tôi không đói!”

Thầy hiệu trưởng nghe thấy cuộc đối thoại, trên môi liền mất đi nụ cười: “Con gắng chờ một chút đi, ba sắp làm xong rồi. Một chút nữa thôi con trai. Hôm nay ba đặc biệt làm những món con yêu thích.”

Liều Như vừa mới thấy Minh Phong nhếch môi khinh thường, sau đó là nghe cậu ấy nói: “Hôm nay ông không đi làm sao?”

Ông cười nhẹ: “Hôm nay là chủ nhật mà.”

“Thật là lấy làm lạ. Trước đây chẳng phải chủ nhật nào ông cũng đem công việc ở trường về nhà giải quyết sao? Hiếm có thời gian rảnh như vậy thì tranh thủ nghỉ ngơi đi, để mai còn làm việc tiếp. Không cần phải tốn thời gian để làm những chuyện không tự nguyện này.” Minh Phong đã kích ông.

“Nhưng mà ba tự nguyện. Trước giờ ba chưa nấu bữa sáng cho con ăn, hôm nay để ba thực hiện thiên chức của một người ba đi.”

Minh Phong cười, nụ cười còn lạnh hơn của châu Nam cực: “Thiên chức của một người ba? Đáng lẽ ra ông phải làm từ khi tôi mới sinh ra kìa. Bây giờ mới làm thì còn có ý nghĩa gì nữa chứ. Tôi không cần.” Nói xong, cậu đẩy tay Liều Như ra không nói câu gì liền bước ra khỏi cửa. Trước khi đi còn quăng lại một câu: “Hơn nữa, tôi đã sớm không có ba.”

Liều Như chạy đuổi theo tới ngoài cửa: “Nếu cậu không ở lại dùng bữa, cả ngày hôm nay tớ sẽ không ăn cơm.” Thấy Minh Phong vẫn không có phản ứng, cứ chuyển động thẳng đều về phía trước, cô nói tiếp: “Cậu không lo cho tớ sao? Tớ không ăn cơm, như thế sẽ không có sức, sẽ ngất xỉu nữa.” Xem ra dù Liều Như có dùng sức khỏe bản thân ra để uy hiếp Minh Phong ở lại nhưng cũng không thể làm cậu ấy thay đổi suy nghĩ.

Liều Như cố tình vặn to âm lượng: “Cậu cũng nên biết thầy hiệu trưởng đã rất vất vả để chuẩn bị bữa sáng cho cậu. Cậu cứ như thế mà đi, thầy ấy sẽ rất buồn đó.”

“Không sao, dù sao thầy cũng đã sớm quen với những chuyện này.” Liều Như quay lại, liền thấy thầy hiệu trưởng đang cười. Mặc dù là cười nhưng trên mặt lại là cảm xúc thất vọng. Ông nói tiếp: “Đây cũng không phải là lần đầu tiên nó có hành động như vậy. Lần trước thầy mới nó đi ăn cơm, đến nơi rồi nó lại không chịu ăn mà đi về. Lần trước thầy đến kí túc xá tìm nó, nói chuyện cũng không được mấy câu liền đóng cửa lại.” Ông kể lại, nước mắt không biết từ đâu lại rỉ ra. Tuy chỉ có một vài giọt, nhưng đau thương nó mang lại không hề ít.

Liều Như cũng không đành lòng trước cảnh tượng này nên an ủi ông: “Thầy đừng vì thế mà tuyệt vọng. Thầy cứ kiên trì, em tin là sẽ có một ngày không xa, Minh Phong sẽ nhận ra tấm lòng người cha của thầy và tha thứ. Chuyện gì cũng cần có thời gian, cứ để cho cậu ấy từ từ thông suốt. Wow~ đồ ăn của thầy vừa thơm vừa đẹp mắt như thế này hẳn là rất ngon. Minh Phong thật là không biết thưởng thức gì hết. Con sẽ ăn hết chỗ thức ăn này.”

“Được, được, con đã nói là sẽ ăn hết rồi đấy nhé. Đây là lần đầu tiên thầy nấu, không biết có ngon hay không.” Ông cũng muốn biết tài nghệ nấu ăn của mình như thế nào, hào hứng bày dọn tất cả ra.

“Chỉ nhìn sơ qua đã thấy ngon rồi. Khi ăn vào nhất định còn ngon hơn nữa.”

Ông ngồi xuống quan sát Liều Như ăn. Liều Như cũng không khách sáo, cô đưa vào miệng miếng thức ăn đầu tiên. Ngay lập tức con mắt cô trợn trắng lên, đưa tay ra vuốt vuốt cổ họng.

“Sao? Ngon chứ?”

Liều Như dùng tất cả sức lực nuốt thức ăn xuống, sau đó cầm ly nước lên uống một ngụm, cuối cùng cười: “Rất ngon, rất ngon ạ.” Có chút gượng ép.

Trong lòng cô muốn nói ‘rất dở, rất dở ạ’ nhưng miệng lại nói ra ‘rất ngon, rất ngon ạ’. Đúng là không nên nhìn nhận bất kì chuyện gì qua vẻ bề ngoài của nó. Thầy hiệu trưởng mang tạp dề nấu ăn trông giống như một người thành thực, thức ăn làm ra lại có màu sắc và trang trí bắt mắt, hương thơm khó cưỡng. Với những yếu tố này, người khác rất dễ dàng kết luận món ăn sẽ rất ngon, nhưng không ngờ khi ăn vào lại... rất kinh khủng. Em đã lầm tin thầy!

Liều Như từng nghĩ, nói dối là một hành động không nên làm. Nhưng mà trong trường hợp này, nói dối vô cùng, vô cùng cần thiết. Sự thật thì mất lòng, hơn nữa đây còn là phụ huynh của người mình thích.

Ông vui mừng khi nghe Liều Như nói như thế, cũng muốn nếm thử tài nghệ của mình, lúc cầm đũa lên thì bị Liều Như cản lại: “Bác, những món ăn này ngon như thế, con muốn ăn hết tất cả, bác nhường con đi.” Sợ bị phát hiện đang nói dối, cô đành nhắm mắt nghiền rằng ăn hết những món ẩm thực kinh dị này. Trong lòng cô oán trách, Minh Phong, cậu thật may mắn, cậu phải ghi nhớ công ơn ngày hôm nay của tớ đó!!

Ông buông đũa xuống: “Được, tất cả đồ ăn của ngày hôm nay đều dành cho em. Mặc dù thầy biết nó rất ngon nhưng cũng không nên ăn vội, từ từ mà ăn đi, thầy không giành với em đâu.”

Ngày hôm khác, Liều Như bị thầy hiệu trưởng kéo đi ra sau trường. Hai người lén lén lút lút, người khác nhìn vào không biết còn tưởng hai người có gian tình.

Liều Như hỏi: “Thầy tìm em gấp như vậy có việc gì không?” Liều Như vừa đến trước cửa lớp còn chưa kịp vào trong đã bị kéo đi tới chỗ này.

Thầy hiệu trưởng tươi cười đưa vật gì đó cho cô: “Em giúp thầy đưa món quà này cho Minh Phong được không? Cái này lần trước thầy tặng cho nó mà nó không nhận. Thầy đặc biệt nhờ người thiết kế riêng cho nó đấy, không biết có mặc vừa không đây.”

Liều Như nhận lấy lễ vật, xem qua sơ sơ, có chút do dự: “Nhưng mà...”

“Em giúp thầy đi, thầy sẽ không quên công lao của em đâu. Em muốn gì thầy cũng cho em, nếu như điều đó nằm trong khả năng của thầy.” Ông đặt tay lên vai của Liều Như.

Thái độ đĩnh ninh như thế khiến cô không có lí do gì để từ chối. Thầy hiệu trưởng chính là ba của Minh Phong, giúp ông ấy hàn gắn mối quan hệ với con trai của mình coi như là một công lao lớn, ít nhiều cũng ghi được điểm trong mắt ông ấy. Coi như là lấy lòng phụ huynh của người mình thích đi, sau này bảo đảm sẽ có lợi.

“Em chỉ yêu cầu có một việc thôi.” Điều Liều Như sắp nói ra đảm bảo không phải chuyện nhỏ.

“Được, em nói ra thử đi.”

“Sau này, mong thầy toại nguyện cho em và Minh Phong, có được không?”

Liều Như hồi hộp chờ đợi câu trả lời từ thầy hiệu trưởng. Trong đầu cô tự hỏi, nếu như ông ấy không đồng ý thì phải làm sao đây? Chẳng lẽ phải sử dụng đến biện pháp cướp người sao?

Ông hơi bất ngờ với lời đề nghị này nhưng rất nhanh sau đó đồng ý: “Được, thầy nhất định sẽ đồng ý cho em và Minh Phong cưới nhau. Nhưng mà, con trai của thầy phải thật sự yêu em. Tình yêu đến từ một phía mãi mãi không có kết thúc hạnh phúc.”

Hồi âm của thầy vượt quá mong đợi của cô, cô muốn nhảy bật người lên vì sung sướng: “Ba chồng tương lai.

~” Cô tin tưởng, có một ngày Minh Phong sẽ đổ gục trước tình yêu mãnh liệt của cô.

Bốn chữ này nghe êm êm tai như thế nào ấy, ông có chút hứng thú: “Nhưng mà, con dâu, có phải xưng hô như thế đã quá sớm rồi không?”

“Trước sau cũng là người một nhà. Từ bây giờ chúng ta nên bồi đắp tình cảm cha chồng nàng dâu thân thiết.”

Mỗi người đều có dự tính của riêng mình. Liều Như nghĩ, mình thích Minh Phong thôi thì chưa đủ, cậu ấy có thích mình hay không mới là chuyện đáng bàn. Nhưng mà thời gian sẽ làm nên tất cả, chỉ cần có quyết tâm theo đuổi, nhất định sẽ có ngày cô được toại nguyện. Điều quan trọng nhất bây giờ chính là làm sao lấy lòng vị ‘ba chồng tương lai’ này, tạo tiền đề vững chắc cho mối quan hệ của cô và Minh Phong sau này.

Còn ông thì nghĩ, hạnh phúc của con trai rất quan trọng, chuyện cả đời hệ trọng như vậy không nên tùy tiện như thế. Nhưng mà ông lại có lòng tin vô cùng lớn với Liều Như. Liều Như vừa xinh đẹp, tiếp xúc vài lần cũng đủ để nhận thấy những nét tốt đẹp trong tính cách của cô, mặc dù cũng chưa gọi là hoàn hảo.

Hơn nữa, cô còn là người bạn đầu tiên Minh Phong dẫn về nhà, vì thế mà phỏng đoán mối quan hệ giữa hai người không phải ở dạng bình thường, nói không chừng có thể tiến xa hơn. Mà điều quan trọng nhất bây giờ đối với ông là nối lại quan hệ cha con cùng Minh Phong, mà Liễu Như lại có thể giúp ông rất nhiều trong việc này.

Đây có thể gọi là cha chồng và con dâu cùng hợp tác, thành công mỹ mãn, đôi bên đều có lợi.

41. Chương 41. Nơi Sâu Thẳm Nhất Trong Lòng Của Minh Phong

Chương 41. Nơi sâu thẳm nhất trong lòng của Minh Phong

Liễu Như tạm biệt ba chồng tương lai, đi trở về lớp với nhiều suy nghĩ trong đầu. Vừa trở vào lớp, nghênh đón cô đầu tiên chính là ánh mắt chú ý của những bạn học có mặt trong lớp. Đinh Nam đại diện cho cả lớp hỏi: “Món quà trên tay của cậu là của thầy hiệu trưởng sao?”

Ba từ ‘thầy hiệu trưởng’ này tưởng chừng như đơn giản như lại rất nhạy cảm với Liễu Như, nhất là trong lúc như thế này. Cô cong khóe miệng lên cười, nhưng không ai nhận ra ẩn trong nụ cười ấy là một sự tức giận: “Làm gì có? Thầy hiệu trưởng sao lại vô cớ tặng tớ món quà như thế chứ. Các cậu đừng suy nghĩ nhiều.”

Cô muốn trở về chỗ ngồi nhưng mà cũng không thực hiện được. Đỗ Duy Nhất đang chắn ngang đường cô đi: “Cậu và thầy hiệu trưởng là quan hệ gì vậy? Bọn tớ trong lớp rất muốn biết.” Không rõ từ lúc nào, cũng không hiểu nguyên nhân, Đỗ Duy Nhất dạo gần đây đã có thái độ hữu nghị, nhã nhặn hơn với Liễu Như. Bằng chứng là ngay lúc này Duy Nhất đang nói chuyện với cô bằng giọng điệu thân thiện.

Liễu Như đang rơi vào tình huống tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa. Cô thật là muốn phát điên, nhưng cũng may là kìm nén lại được. Cô cũng dùng giọng điệu thân thiện để đáp lời: “Lần trước do tớ nghỉ học hai ngày không phép, thầy chủ nhiệm đã báo lên ban giám hiệu nên hôm nay tớ bị bắt lên văn phòng đoàn làm kiểm điểm đó mà. Thầy ấy và tớ hoàn toàn không có mối quan hệ nào.” Cô nói dối không hề để lộ bất kì sơ hở nào, cho dù là nhỏ nhất. Cô tự thanh minh trong lòng, lần này nói dối là vì giúp đỡ người khác, không phải do cô cố ý.

Đỗ Duy Nhất có vẻ không tin, hỏi thêm: “Có thật không? Sớm như vậy, lại còn đích thân tìm cậu chỉ vì chuyện nghỉ học?” Ngay sau đó mấy bạn học khác cũng gật đầu đồng ý với lời của Đỗ Duy Nhất.

Liễu Như rốt cục cũng chịu đựng hết nổi, đẩy Đỗ Duy Nhất sang một bên: “Ý của các cậu là gì đây? Tớ cũng đâu phải làm chuyện gì bất chính, có cần phải hỏi khẩu cung kĩ như thế không?” Vừa nói xong cũng là lúc cô về tới chỗ ngồi.

Mọi người lần đầu thấy ‘công chúa sắc đẹp’ của lớp tức giận như thế, trong lòng thầm khen ngợi. Cho dù là lúc tức giận nhưng Liễu Như không hề xấu đi chút nào, hình tượng xinh đẹp vẫn được vẹn nguyên. Sau đó mạnh ai nấy làm việc của mình, cũng không dám hỏi Liễu Như thêm bất kì chuyện gì nữa, nếu không sẽ khiến người đẹp nổi giận một trận lôi đình.

Thật dễ để gây sự chú ý, và cũng thật dễ phá vỡ sự chú ý của mọi người. Về điểm này Liễu Như có phần tự hào về bản thân mình. Đột nhiên, cô tựa như nhớ ra chuyện gì đó. Lúc này mới quay sang nhìn người ngồi ở bên cạnh. Người này từ này giờ cơ hồ chỉ chăm chú nhìn vào quyển sách dày cộm kia, căn bản trên mặt không có sắc thái gì. Những lúc như thế này, Minh Phong trông rất nho nhã, cô rất thích ngắm nhìn cậu ở tư thái này. Bây giờ cô còn có chuyện quan trọng phải làm, không thể mãi đắm chìm trong nhan sắc tuyệt đẹp của người bên cạnh.

Cô đưa cùi chỏ khìu khìu Minh Phong, nhưng người này so với khúc gỗ chẳng có gì khác nhau. Cô tiếp tục khìu cậu ấy, lần này với lực mạnh hơn nhưng tình hình cũng không thay đổi. Minh Phong vẫn bất động đưa mắt đọc sách, chỉ có quyển sách là bị xê dịch và phát ra những âm thanh khe khẽ.

Liều Như không tin người bên cạnh có thể bất động hoài được. Cô bất ngờ giựt lấy quyển sách, giơ nó lên cao: “Cậu đọc gì mà chăm chú thế?”

Câu hỏi không nhận được bất kì hồi âm gì ngoài ánh mắt sắc lạnh của Minh Phong: “Cô lại muốn gì nữa đây? Nhanh chóng trả sách lại cho tôi.”

Người bên cạnh cuối cùng cũng chịu cử động. Liều Như cũng nhất quyết không trả: “Nói chuyện với tớ một chút đi. Cậu cứ nhìn vào sách như vậy lại không thèm quan tâm tớ chút. Chẳng lẽ trong viết sách này có thứ còn hấp dẫn hơn tớ sao?” Liều Như lật vài trang xem thử, bên trong toàn là những công thức toán học, những phương pháp giải toán... Thật ra thì nó có gì hay ho đây?

Minh Phong lại chau mày, hành động này mỗi ngày Liều Như đều có thể thấy được. Cô cẩn thận gấp quyển sách lại, đẩy nhẹ về phía Minh Phong: “Được rồi, tớ trả cho cậu đây này. Cậu đừng nhăn mặt như thế nữa. Cậu có biết mỗi khi cậu làm như vậy sẽ khiến tớ xốn xang trong lòng lắm không?”

Minh Phong vừa nhận lại quyển sách ngay tức khắc liền mở ra tiếp tục đọc. Trong khi đó, Liều Như bên này cũng đang làm ra vẻ bí mật: “Minh Phong cậu nhầm mắt lại đi.” Cô đang giấu thứ gì đó sau lưng. Cô cảm thấy làm như vậy rất lãng mạn. Những bộ phim tình cảm cô xem đều có những cảnh này. Nam chính bảo nữ chính nhầm mắt lại, khi nữ chính mở mắt ra sẽ hạnh phúc khi thấy một món quà, hoặc là sẽ thấy đom đóm bay xung quanh. Hôm nay cô áp dụng vào thực tế, mặc dù hoàn cảnh và mục đích đều khác trong phim.

“Ai lại đi làm mất trò ngu ngốc như thế này!” Minh Phong nhất nhất cũng không làm theo yêu cầu vừa trẻ con vừa ngu ngốc như thế. Lời này làm cho Liều Như như bị dội một gáo nước lạnh. Không ngờ kết quả nhận được cũng khác nhiều so với trong phim. Cô cảm thấy, phim ảnh thì rất lãng mạn, còn thực tế lại luôn lãng xẹt.

Nhưng cô cũng đã sớm quen với tính cách tách biệt kia của Minh Phong, cũng không mất tinh thần, cô đẩy món quà trên bàn chậm rãi hướng về phía người bên cạnh: “Minh Phong, cậu xem đây là gì nè.”

Minh Phong chẳng qua là lướt nhẹ qua đồ vật trên bàn một cái, cũng không quá quan tâm đến nó.

“Cậu không muốn biết bên trong là gì sao? Cũng không muốn biết nó dành cho ai sao?” Liều Như chất vấn.

Minh Phong nhàn nhạt mở miệng: “Tôi đã sớm biết, còn hỏi để làm gì?”

Cô xua tay gấp gáp phủ nhận: “Không phải của thầy hiệu trưởng tặng cho cậu đâu, cũng không phải là món quà lần trước. Đây là quà của tớ.” Liều Như chưa đánh đã khai.

“Cô nghĩ tôi dễ bị lừa như thế sao?”

Liều Như im hơi lặng tiếng, trong lòng thầm oán trách đám bạn học nhiều chuyện kia đã phá vỡ kế hoạch hoàn hảo của mình. Cô mưu tính trong đầu, nếu nói đây là quà của thầy hiệu trưởng, chắc chắn cậu ấy sẽ không nhận, vì vậy tốt nhất nên nói đây là món quà của mình, cậu ấy có thể sẽ nhận mặc dù tỉ lệ không mấy cao. Bấy giờ kế hoạch hoàn toàn phá sản, đã bị Minh Phong phát hiện, cô đành chuyển sang phương thức khác, đó là đánh vào tâm lí.

Có điều Liều Như quên mất, không cần đám bạn học nhiều chuyện kia, bằng tư duy thông minh của mình, Minh Phong có thừa khả năng đoán ra.

“Minh Phong, cậu vẫn nên biết đây chính là tấm lòng của thầy hiệu trưởng. Ông ấy thể hiện rõ niềm vui của mình khi nhờ tớ gửi món quà này cho cậu. Dù sao ông ấy cũng là ba của cậu. Cậu nhận lấy món quà này cho thầy vui đi.”

Minh Phong thờ dãi nhìn Liều Như, trong mắt lóe lên một sự bất lực: “Liều Như, cô muốn xen vào chuyện riêng của tôi đến thế sao?”

“Cậu nói năng thật là hồ đồ! Cái gì mà chuyện riêng chứ. Chuyện của cậu cũng là chuyện của tớ.” Ngay lúc này Liều Như đưa tay ra định đâm vào ngực của Minh Phong nhưng lại bị cậu ấy nắm lại.

Kế tiếp, Liều Như bị Minh Phong kéo đi ra khỏi lớp trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người. Cô bị hành động này làm cho bất ngờ, chỉ kịp cầm theo món quà.

Cô bị kéo đi cho đến khi cả hai đứng ở bên ngoài trường mới được buông ra. Minh Phong dùng lực khá mạnh, tay của cô đỏ rần lên, có chút đau. Cô thật không hiểu chuyện gì đang xảy ra: “Cậu làm gì thế?”

Minh Phong bỏ hai tay trong túi quần, đi thẳng về phía trước: “Chẳng phải cô muốn xen vào chuyện riêng của tôi sao? Tôi chỉ là đang giúp cô thực hiện ý định.”

“Nhưng cậu muốn làm gì?”

“Cho cô thấy được quá khứ đau thương của tôi như thế nào.” Liễu Như dễ dàng phát hiện ra một chút cảm xúc bi thương trong câu nói này.

Xe buýt chậm rãi dừng chân, âm thanh thắng xe khó nghe phát ra, khiến nhiều người không khỏi mang theo cái gắt mà đi xuống xe. Liễu Như đi theo Minh Phong. Hai người đi bộ trên con đường vắng người qua lại. Liễu Như nhìn về phía trước, con đường kéo dài không thấy điểm dừng. Bên cạnh là những khóm hoa nở rộ còn đọng một vài hạt sương li ti, màu sắc của cánh hoa rực rỡ và vô cùng đẹp mắt. Đâu đó là hình ảnh của những đám cỏ dại xanh mướt.

Thoạt nhìn, khung cảnh nơi đây có vẻ rất hoang sơ, nhưng nếu nhìn kĩ lại cảm nhận được vẻ đẹp nên thơ động lòng người. Những nơi mà Minh Phong dẫn cô đến, đa phần đều hoang vu như thế. Nếu là người khác, bọn họ có thể cảm thấy nơi này hiu quạnh đến nhàm chán. Còn Liễu Như, cô biết rằng địa điểm này rất có ý nghĩa với Minh Phong.

“Minh Phong, nơi này là chỗ nào vậy?”

“Công viên giải trí.”

Liễu Như trở mắt ra, đây mà là công viên giải trí sao? Có nhầm không đây? Ngay cả một bóng người cũng không có. Cô định hỏi thêm cho rõ nhưng lại bị Minh Phong chặn ngang: “Đừng hỏi nhiều quá. Một chút cô cũng sẽ biết thôi.” Nhiều khi Liễu Như có cảm giác như Minh Phong có thể đọc được suy nghĩ của cô, biết cô sẽ làm gì, định nói gì. Cô bên ngoài im lặng đi bên cạnh Minh Phong, nhưng bên trong lại không ngừng hỏi phía trước sẽ có bất ngờ gì đây?

Rất cục cựa đã đến nơi. Minh Phong dừng bước: “Đến nơi rồi.” Liễu Như dựa theo ánh mắt của Minh Phong cũng có thể nhìn thấy được nơi mà Minh Phong nhắc tới. Minh Phong đi tới bên cạnh một chiếc xích đu đã rỉ sét, lộ ra có chút cũ kĩ. Bên trên chỗ ngồi của xích đu phủ đầy sắc tím của những bông hoa phượng tím, xen lẫn đâu đó là những chiếc lá khô héo úa. Chiếc xích đu này đặt dưới tán cây điều cổ thụ.

Cậu ngồi lên trên xích đu, ngoắc Liễu Như lại. Liễu Như dẹp ánh mắt lạ lẫm sang một bên, lại gần Minh Phong. Ban đầu có chút hoài nghi: “Minh Phong, cậu không nên tùy tiện như thế, chiếc xích đu này có vẻ đã cũ lắm rồi, không đảm bảo an toàn đâu.” Cô cẩn thận xem từng chi tiết của cái xích đu.

Minh Phong đưa tay ra hiệu cho cô ngồi lên bên cạnh mình: “Cho dù có té cũng không sao, té trên tuổi thơ của mình cũng cảm thấy rất tuyệt. Mau, chỗ này còn trống, lại đây ngồi đi.”

Lần này Liễu Như mới bỏ qua mối quan tâm đến độ an toàn của chiếc xích đu, bởi vì được ngồi cạnh Minh Phong trong một khoảng cách gần như thế, hơn nữa còn được Minh Phong chủ động yêu cầu, cơ hội tốt như vậy không thể bỏ lỡ. Bán kính năm mét tính từ Minh Phong là phạm vi an toàn nhất.

Cô lên ngồi trên chiếc xích đu, cảm giác đầu tiên là hạnh phúc, sau đó là hạnh phúc hơn. Bởi vì Minh Phong quàng tay ra sau lưng cô, giữ an toàn cho cô, khoảng cách giữa hai người là không có. Minh Phong nhẹ giọng nói: “Đi thôi nào!”

”

Lập tức chiếc xích đu đung lên lên xuống. Trong lòng Liễu Như không ngừng reo vui, quả tim cũng đang phanh phanh đập. Vừa rồi còn nghĩ hiện thực luôn lạnh xết, nhưng bây giờ cô thay đổi tư tưởng, đôi lúc hiện thực cũng có sự lãng mạn. Ngồi cạnh Minh Phong trên chiếc xích đu đung đưa, giữa một nơi yên bình tràn ngập màu tím, quả là lãng mạn. Tình yêu của cô cũng đang đung đưa lên xuống.

“Cô không thắc mắc vì sao tôi gọi nơi đây là công viên giải trí sao?”

Liều Như đương nhiên là thắc mắc. Minh Phong giải thích: “Cũng không quá khó hiểu. Công viên là nơi đem lại niềm vui cho những đứa trẻ. Nơi này đã đem đến niềm vui cho tôi thật nhiều, vì vậy tôi gọi nó là công viên giải trí, công viên giải trí của riêng tôi. Những đứa trẻ khác thì được ba mẹ dẫn đến công viên chơi vào mỗi dịp cuối tuần, còn tôi hôm nào cũng đến đây chơi đùa một mình. Tuổi thơ của tôi gắn liền với chiếc xích đu này, với cây điều này, với những bông hoa tím kia, còn có cả những viên đá nhỏ kia nữa. Cứ như thế mà trôi qua trong cô độc.”

“Minh Phong~~” Liều Như nhìn Minh Phong. Còn tưởng Minh Phong chỉ có cảm xúc lạnh lùng và tức giận, nhưng cậu ấy dù gì cũng là con người, cũng có đủ mọi cảm xúc. Đôi mắt của cậu ấy đượm buồn khi nhớ về tuổi thơ.

Minh Phong nói tiếp: “Tuổi thơ, tôi luôn trách móc mẹ của mình tại sao bỏ tôi mà đi sớm như vậy. Nhưng bây giờ nghĩ lại, tôi lại oán trách mình nhiều hơn. Sự ra đời của bản thân lại là sự ra đi của mẹ mình. Tôi luôn muốn gặp mẹ mình ở trong giấc mơ, nhưng làm sao có thể đây? Thậm chí tôi chỉ biết mặt của mẹ mình thông qua ảnh.”

“Cậu đừng nói những lời tự làm đau mình như thế. Cậu hoàn toàn vô tội, có trách thì nên trách ông trời đã cướp đi người phụ nữ tốt của cậu. Nhưng mà, chẳng phải bên cạnh cậu bây giờ còn có ba sao?”

Minh Phong cười nhếch môi: “Ba sao? Tôi đã sớm không xem ông ấy là ba.” Nhắc tới ba, cậu luôn có thái độ như thế, luôn cứng nhắc như thế.

Liều Như thở dài, khuyên nhủ: “Minh Phong, chuyện cũng đã lâu như thế, cậu càng giữ trong lòng chỉ khiến cậu thêm đau mà thôi. Cậu nên buông bỏ đi, như thế sẽ nhẹ lòng hơn. Nút thắt uẩn khúc giữa cậu và ba cậu cũng nên được tháo ra rồi. Ông ấy đã biết lỗi của mình, hiện tại đang vì nó mà ra sức bù đắp, sửa chữa lỗi lầm. Cậu cũng nên mở lòng mình ra và tha thứ. Dù sao cũng là cha con, càng kéo dài càng tổn thương đến cả hai.”

Minh Phong không nói gì. Liều Như cũng hiểu Minh Phong cần có thời gian để chấp nhận, thầy hiệu trưởng cũng cần có thời gian để hoàn thiện bản thân hơn: “Bất kì ai cũng đều có lỗi lầm, bất kể ai cũng cần được tha thứ. Món quà này tớ sẽ giúp cậu giữ, đợi đến sau này cậu đã nghĩ thông suốt tớ sẽ đưa lại cho cậu.”

Minh Phong thay đổi hướng nhìn sang Liều Như. Cô hơi bối rối: “Cậu, cậu, sao lại nhìn tớ như thế?” Cô lẩn tránh ánh nhìn từ người bên cạnh.

Minh Phong vẫn còn nhìn cô như thế, khuôn mặt của cô cũng đã đỏ lên vì ngượng: “Minh Phong, chúng ta nghĩ học như thế này sẽ không bị gì chứ?” Chuyển đề tài cũng nhanh.

Minh Phong lắc đầu.

Liều Như ngồi cạnh Minh Phong, trong trí tưởng tượng của mình, cô đang nghĩ đến cậu nhóc Minh Phong của nhiều năm về trước đang một mình chơi đùa ở nơi này. Ngực trái của cô lại đau nhói lên. Cậu cô đơn bao năm qua cũng đã đủ rồi, bây giờ đã có tớ ở bên cạnh, cậu không cần phải sợ cô đơn nữa đâu. Tớ sẽ dành hết cả thời gian còn lại của mình cho cậu. Cô bất giác tựa đầu vào vai của Minh Phong, Minh Phong cũng không trách móc hay đẩy cô ra, chỉ là im lặng.

Chiếc xích đu cứ như thế mà đong đưa lên xuống. Ngọn gió thổi qua, mang tình cảm tận sâu trong đáy lòng của hai người bay lên cao.

Nơi sâu thẳm nhất trong lòng của Minh Phong, lúc trước là bi thương vì cô độc, là tủi thân khi thiếu thốn tình thương của ba, là tự dần vật trước cái chết của mẹ; bây giờ còn có thêm màu đỏ, vị ngọt của tình yêu vừa chớm nở.

Đúng vậy, đoạn thời gian trước cũng đã đi qua rồi, khóc cũng đã khóc, đau thương cũng đã đau thương, bây giờ cần xếp chuyện quá khứ lại, cất vào nơi sâu thẳm nhất trong nội tâm, chỉ cho phép nhớ lại như một kỉ niệm, không cho phép mình đau buồn vì nó. Hạnh phúc ở phía trước ới, tôi đang đến gần bạn đây!

_____ Hạnh phúc đang đến gần đây!_____ HIHI

42. Chương 42. Cho Những Thứ Vừa Mới Trở Thành Kỷ Niệm (1)

Chương 42. Cho những thứ vừa mới trở thành kỉ niệm (1)

Liểu Như hấp tấp chạy đến bên phòng kí túc xá của Minh Phong. Đến nơi, cô dùng hết sức đập cửa liên hồi, giọng nói có chút nghiêm trọng: “Minh Phong, Minh Phong, mau mở cửa cho tớ. Tớ có chuyện quan trọng cần phải hỏi.” Âm lượng cực đại.

Âm thanh đập cửa cùng tiếng kêu của Liễu Như làm kinh động những phòng bên cạnh. Một nam sinh phòng kế bên mở cửa ra nhìn Liễu Như, khẩu khí không hài lòng: “Bạn nữ sinh kia, đã khuya rồi, không nên làm ồn như thế, người khác không ngủ được.” Liễu Như nhận ra mình đã làm ảnh hưởng đến người khác, có chút cảm thấy có lỗi: “Xin lỗi!~ Thật sự rất xin lỗi. ~~ ”

“Lần sau nhớ rút kinh nghiệm.” Đàn ông luôn là như thế, dễ dàng bỏ qua mọi chuyện cho người khác nếu người đó đã biết lỗi, tuyệt đối sẽ không có chuyện để hận thù trong lòng, chờ ngày trả thù giống như phụ nữ. Phụ nữ là một loài rắn độc nhất hành tinh. (Có quá phiền diện không đây?)

Lúc này Minh Phong mở cửa phòng ra, lập tức liền thấy khuôn mặt đầy lo lắng của Liễu Như, trong đầu sớm đoán được là chuyện gì nhưng lại vờ như không biết: “Cô không ngủ thì cũng nên để cho người khác ngủ nữa chứ. Sao giờ này còn chưa ngủ, đến tìm tôi vì chuyện quan trọng gì?” Cậu chăm chú quan sát biểu cảm của đối phương.

Liểu Như không hơi sức quan tâm đến những lời trách cứ này của Minh Phong, dù sao cô cũng đã sớm quen với bản chất không có tim, không có phổi của Minh Phong. Bây giờ có một chuyện vô cùng quan trọng, cô luống cuống hỏi: “Lúc trưa tan học, cậu có thấy một quyển sổ màu hồng ở trên bàn của tớ không? Là quyển sổ màu hồng, ở bên ngoài bìa có ghi dòng chữ ‘Cho những thứ vừa mới trở thành kỉ niệm’ đấy.” Ánh mắt chờ mong câu trả lời.

Nhưng hồi âm của Minh Phong lại không thỏa mãn được chờ đợi của cô: “Cho những thứ vừa mới trở thành kỉ niệm? Nổi cả da gà.” Ngược lại là một sự đả kích.

Cô khổ sở: “Cậu thấy tớ như thế này chưa đủ khổ hay sao? Còn nói những lời như thế. Cái gì mà sến chứ. Tớ thấy câu này rất có ý nghĩa mà.” Cô lại đưa tay ra đâm vào ngực của Minh Phong.

Lần này Minh Phong tránh được: “Câu này là do cô tự nghĩ ra?”

Liểu Như gật đầu. Minh Phong hỏi tiếp: “Bỏ quên sao?”

Liểu Như mất kiên nhẫn: “Tớ cũng không xác định rõ là bỏ quên hay bị mất nữa nè! Cậu hỏi nhiều như thế làm gì? Ruột gan của tớ đang nóng như bị thiêu đốt đây này. Cậu rốt cục có thấy hay không?”

Minh Phong nhìn bộ dạng của Liễu Như một chút, sau đó mới trả lời: “Tôi không thấy.”

Chỉ một câu ba từ đơn giản như vậy làm Liễu Như tựa như rơi xuống vực thẳm. Cô xụi mặt nhìn xuống nền gạch của dãy hành lang, thở nặng một hơi thật dài, trong lòng không ngừng suy nghĩ rốt cục quyển sổ hồng đó nằm ở đâu?

“Cô có kiểm cẩn thận trong phòng chưa? Biết đâu là vì cô hậu đậu để ở góc nào đó rồi bây giờ không nhớ ra thì sao? Cũng biết đâu là vì cô hậu đậu nên tìm không thấy?”

Liểu Như đá nhẹ vào chân của Minh Phong một cái: “Cái gì mà hậu đậu chứ! Cái đó quan trọng như thế tớ có chỗ cất bí mật, làm sao có thể ở chỗ khác được chứ! Tớ đã tìm kiếm khắp phòng cũng không thấy.” Mặc dù nói như vậy nhưng Liễu Như vẫn là không từ mà biệt, một mạch chạy thật nhanh về phòng tìm kiếm lại một lần nữa. Như thế chẳng khác nào thừa nhận với Minh Phong rằng mình hậu đậu?

“Coi chừng đó, chỗ cầu thang tối như vậy, nói không chừng có ma đó.” Đến phút cuối Minh Phong vẫn không từ bỏ trên chộc Liễu Như, nhưng cô một từ cũng không nghe thấy.

Đợi sau khi Liễu Như nửa sống nửa chết chạy đi về, Minh Phong mới trở lại bên trong phòng của mình, trèo lên trên giường, bật đèn lên, cầm quyển sổ màu hồng nhét ở dưới gối ra. Cái người này, thích màu hồng đến như thế sao? Ngay cả quyển nhật kí cũng màu hồng. Cậu phân vân không biết có nên mở ra đọc hay không.

Nhưng mọi người nên biết, Minh Phong tuyệt đối không phải là người hoàn hảo đến mức hoàn toàn, dù ít hoặc nhiều cũng có một số phẩm chất không được tốt nếu không muốn nói là vô cùng xấu. Cuối cùng, cậu quyết định mở ra đọc, chỉ cần đừng để cho đối phương biết có người đã đọc là được chứ gì.

[Ngày... tháng... năm...

Hôm nay là một ngày vô cùng đặc biệt với mình. Mình đã cùng ba mẹ đại nhân đến trường mới để làm thủ tục nhập học. Và mình vô tình gặp được bạn nam sinh kia rất đẹp trai. Không hiểu vì sao từ lần đầu gặp gỡ đó, trong lòng mình cứ luôn nhớ đến gương mặt của cậu ấy. Cậu ấy cũng nhìn mình nhưng chỉ là lướt qua. Cậu ấy tên là gì nhỉ? Học lớp nào? Mình và cậu ấy không biết có duyên gặp lại không nữa.../...]

[Ngày... tháng... năm...

Mình trước đây không hề tin vào những chuyện trùng hợp ở trên đời nhưng hôm nay bản thân lại bắt đầu tin tưởng. Thật không ngờ, có năm mơ cũng không nghĩ đến. Mình không những được gặp lại mà còn được học chung với cậu ấy nữa. Khoảnh khắc mình bước vào lớp, trong mắt mình dường như chỉ thấy được cậu ấy. Cậu ấy ngồi một mình ở cuối lớp. Mình thật sự vui mừng, muốn đến nói chuyện với cậu ấy ngay lập tức nhưng lại không dám. Lần trước và lần này, mình đều cảm nhận được hơi lạnh tỏa ra từ cơ thể cậu ấy. Cậu ấy thuộc dạng COOL BOY sao? Mình vô cùng, vô cùng muốn khám phá cậu ấy.../...]

[Ngày... tháng... năm...

Mình thật sự thích cậu ấy như lời của Lâm Việt và Tuyết My nói sao?

Tuyết My hỏi mình vì lý do gì mà thích cậu ấy. Thật sự mình cũng không biết trả lời như thế nào nữa. Có lẽ, con tim có lý lẽ của con tim. Thích một người thì không cần biết lý do, chỉ cần có cảm xúc là được. Đây là lần đầu tiên trong đời mình thích một người, phải làm sao đây?

Đêm hôm nay có rất nhiều chuyện vui xảy đến với mình. Lúc mình đi vườn hoa đêm của trường chơi, mình đã gặp được cậu ấy. Cũng vì mãi miết đuổi theo cậu ấy, không chú ý đường đi mà mình đã vấp khúc gỗ, té xuống đất. Cũng may cậu ấy cũng chịu dừng lại. Giá như cậu ấy đến đỡ mình lên thì hay biết mấy! Không sao, cậu ấy chịu nói chuyện với mình là được rồi. Cậu ấy nói, mình và cậu ấy là hai thế giới khác nhau, còn bảo mình không nên bước vào thế giới của cậu ấy, nếu không sẽ hối hận. Nhưng mà mình lại nghĩ khác, thế giới của cậu ấy rất tốt đẹp.

Minh Phong

! Tên của cậu rất đẹp. Tổ rất muốn nói ra điều này cho cậu nghe nhưng cậu lại không cho phép. Tổ chỉ còn biết thầm khen cậu trong nhật ký của mình thôi. Tổ đã khắc ghi tên của cậu rất nhiều lần trong trí nhớ rồi, cho dù sau này có bị mất trí nhớ đi nữa cũng sẽ không quên tên cậu đâu.]

[Ngày... tháng... năm...

Hôm nay thật lòng rất cảm ơn cậu đấy, Minh Phong. Cậu đã bảo vệ tổ thoát khỏi đám nam sinh côn đồ đó. Lúc đối diện với bọn họ, tổ có chút sợ hãi nhưng khi cậu đến, nói thật tổ không còn sợ nữa.

Cậu hỏi tổ: “Tôi đáng sợ lắm, phải không?” Câu hỏi này không khó để trả lời nhưng cậu đừng hỏi được không? Bởi vì với tổ cậu không hề đáng sợ.

À, còn nữa, tổ có nghe cậu nói với bọn họ: “Hôm nay tôi không được khỏe...” Cậu bị bệnh gì sao? Có nặng lắm không? Cầu mong cho cậu ngày mai sẽ khỏe hẳn.]

[Ngày... tháng... năm...

Hôm nay tổ đã chủ động xin số điện thoại của cậu nhưng cậu lại không cho, còn nói cái gì mà không cần thiết nữa. Hừ, cậu thật là đáng ghét đấy Minh Phong, nhưng mà tổ cũng không có cách nào để ghét cậu được.]

[Ngày... tháng... năm...

“Hạnh phúc”, chỉ có thể dùng hai từ này để miêu tả ngày hôm nay của mình thôi. Hôm nay, lúc mình ngồi trên chuyên xe buýt sáng để trở về nhà đã xảy ra rất nhiều chuyện. Có một người đàn ông xấu xí dè dặt mình. Ngay sau đó lại có một người đàn ông đẹp trai đến cứu giúp mình. Đây là lần thứ hai cậu giúp tổ

thoát khỏi nguy hiểm rồi đấy, Minh Phong. Mặc dù không nên nhưng mình vẫn muốn cảm ơn tên dê sỏm kia, vì hần mà mình mới có được sự bảo vệ từ Minh Phong. Cậu là người hùng trong lòng của mình. Thật là trùng hợp phải không? Chúng ta sẽ cùng nhau đi trên một chuyến xe buýt bao nhiêu lần nữa đây??]

[Ngày... tháng... năm...

Wow~~ Thật là ngưỡng mộ cậu quá đi, Minh Phong à. Cậu chơi cầu lông giỏi như vậy, dạy cho tớ đi. Sau này chúng ta cùng tranh tài.]

[Ngày... tháng... năm...

Hôm nay tớ có chút ghen đấy Minh Phong. Tớ cảm thấy không được vui khi thấy người khác tặng hộp sô-cô-la cho cậu, lại còn kèm theo một bức thư nữa. Như thế chẳng phải là tỏ tình sao? Mặc dù tớ tin tưởng cậu sẽ không đồng ý lời mời hẹn hò từ người đó, nhưng trong lòng vẫn có chút không yên, cho nên đã mặt dày cướp hộp sô-cô-la và bức thư. Hộp sô-cô-la thì tớ để dành ăn, dù sao cũng là đồ ăn, không được lãng phí. Còn bức thư tớ đã vứt nó vào sọt rác rồi. Tớ cảm thấy hơi có lỗi trước tình cảm của người đó, nhưng vì mình tớ đành làm như thế. Tớ cũng có viết thư gửi cho cậu, không biết cậu sẽ đọc hay lại vứt nó đi như hành động của tớ vậy. Đừng vứt bỏ lá thư của tớ nha.]

“Thật đúng là đồ ngốc!” Đọc đến đoạn này, Minh Phong không nhịn được mắng chửi, mặc dù trong lòng bị những lời như thế làm cho dao động. Cậu lật sang trang mới, tiếp tục đọc.

[Ngày... tháng... năm...

Hôm nay là lần đầu tiên tớ đặt chân vào phòng của cậu, cảm giác ấm áp như ngôi nhà của mình vậy. Lúc đi tham quan xung quanh, tớ đã thấy được trên tường có treo tấm ảnh lúc nhỏ của cậu. Trong hình là một đứa trẻ với nụ cười trong veo, thuần khiết. Nụ cười của cậu đẹp như vậy, sao bây giờ cậu không cười nữa? Tớ thật sự muốn nhìn thấy cậu cười. Từ lần đầu tiên gặp cậu cho đến bây giờ, tớ vẫn chưa thấy nụ cười của cậu đấy. Thật là buồn quá đi. *khóc*

Lúc nhỏ cậu đẹp trai lắm, điểm này tớ nghĩ cho dù năm mươi năm nữa vẫn sẽ không thay đổi.

Có một câu hỏi cậu vẫn chưa trả lời tớ: “Lần sau tớ có thể đến chơi nữa không?” Cậu im lặng thì tớ coi như là ngầm đồng ý đấy nhé!]

[Ngày... tháng... năm...

Minh Phong, bắt đầu từ hôm nay tớ sẽ ngồi cạnh cậu chung lớp đó. Cậu có biết, để được ngồi cạnh cậu, tớ đã mặt dày và tốn nước mắt nhiều như thế nào không? Nhưng mà thành quả lại rất ngọt ngào. Ngồi cạnh cậu giây đầu tiên hạnh phúc, giây thứ hai hạnh phúc, lúc nào cũng hạnh phúc. Nếu biết như vậy tớ đã sớm xin đổi chỗ rồi.

Ngồi cạnh cậu ngoài hạnh phúc còn có thú vị. Lúc cậu viết bài, tớ có lên nhìn vào tập cậu. Nét chữ màu mực tím của cậu trông rất đẹp mắt.

Cậu cho tớ mượn tập là một sai lầm của cậu đấy. Tớ sẽ không trả cho cậu đâu, sẽ chiếm nó làm của riêng, cho dù sáng mừng một Tết cậu có đòi tớ cũng nhất quyết không trả.]

Minh Phong lại không nhịn được mắng chửi: “Cô nghĩ cô làm chuyện xấu thì không ai biết sao?”

Đồng hồ treo tường phát ra âm thanh báo hiệu đã tới mười hai giờ đêm. Minh Phong ngáp nhẹ một cái, xếp quyển nhật của màu hồng nữ tính lại, cẩn thận để ở dưới gối, sau đó tắt đèn, trùm chăn và chìm vào giấc ngủ. Khi nhắm mắt lại, bất tri bất giác cậu liền thấy được hình ảnh của Liễu Như cùng những hành động đã xảy ra giữa hai người. Thật không ngờ nhanh như thế...

_____ Năm mới vui vẻ. _____

43. Chương 43. Cho Những Thứ Vừa Mới Trở Thành Kỷ Niệm (2)

Chương 43. Cho những thứ vừa mới trở thành kỷ niệm (2)

Nửa đêm qua, tiếng đồng hồ lúc mười hai giờ đêm báo hiệu cho Minh Phong đi ngủ.

Sáng hôm sau, tiếng đồng hồ lúc sáu giờ báo hiệu cho Minh Phong thức dậy.

Minh Phong mơ màng mở đôi mắt ra, nhìn lên trần nhà, trong đầu của cậu không giải thích được tại sao lại xuất hiện hình ảnh của Liễu Như. Là bởi vì đêm qua đọc nhật ký của cô ta nên bây giờ mới như thế sao? Minh Phong lắc đầu, không bận tâm đến nữa, rời giường, đi đến phòng vệ sinh đánh răng, rửa mặt, chuẩn bị đi học. Nào ngờ lúc vừa nhìn vào tấm gương trong phòng tắm, cậu lại phát sinh ảo giác thấy Liễu Như ở bên trong gương cong khúc môi lên cười. Đây là ác giả ác báo sao?

Liễu Như, chỉ là đọc nhật kí của cô thôi mà, coi như là tôi có lỗi đi, cũng không nên mới sớm tỉnh mơ đã ám ảnh tôi như thế. Minh Phong nghĩ trong lòng.

Không lâu sau, Minh Phong đã mặc đồng phục chỉnh tề nhưng cậu chưa đến lớp liền. Cậu nén lại một chút thời gian, ngồi ở trên giường, kéo quyển nhật kí dưới gối ra, tiếp tục đọc. Đêm qua cậu quên đánh dấu mình đã đọc đến trang nào, bây giờ phải lằng phí thì giờ lật từng trang từng trang một kiểm tra.

[Ngày... tháng... năm...

Kẹo của cậu ngọt lắm đấy! Vị ngọt không chỉ xuất hiện ở đầu lưỡi của tớ mà còn xuất hiện ở trái tim bé nhỏ này. Cậu muốn ngọt chết tớ sao? Cậu thật là tàn nhẫn.]

Bình luận của Minh Phong: Vậy sau này tôi sẽ mang thật nhiều kẹo đến cho cô ăn, để cô chết đi, càng nhanh càng tốt, như thế sẽ không có ai làm phiền tôi nữa.

[Ngày... tháng... năm...

Hoa bên đường đã nở rộ rồi kìa, đẹp quá đi! Một đóa hoa, hai đóa hoa, nhiều đóa hoa, tất cả tập hợp thành một khu vườn đầy màu sắc.

Minh Phong, cậu có thích ngắm hoa không? Nếu cậu thích, vậy chúng ta có thể cùng nhau đi trên con đường này, cùng nhau thưởng thức cảnh đẹp thiên nhiên này không?]

Bình luận của Minh Phong: Chẳng phải chỉ có phụ nữ mới thích ngắm hoa sao? Đàn ông chỉ có nhiệm vụ tặng hoa cho phụ nữ mà thôi.

[Ngày... tháng... năm...

Cuối cùng cậu cũng không cùng bọn tớ tham gia cuộc thi của trường. Cậu thật là nhẫn tâm, không chấp nhận lời thỉnh cầu của tớ.]

Bình luận của Minh Phong: Mặc dù tôi không trực tiếp tham gia cuộc thi nhưng cũng đã trực tiếp giúp cho lớp chúng ta đạt giải nhất rồi. Về chuyện này cô cần cảm ơn tôi, có sao lại đi trách móc tôi?

[Ngày... tháng... năm...

Mỗi người đều có một sở thích của riêng mình. Tớ cũng có, đó chính là nghe nhạc. Mỗi khi tớ buồn, hoặc những khi tớ vui, âm nhạc luôn là người bạn tuyệt vời nhất. Thể loại yêu thích của tớ là pop ballad, bây giờ còn có thêm sáo nữa. Tiếng sáo của cậu rất, rất, rất là hay. Cậu có thể đánh lừa người khác qua vẻ bề ngoài nhưng làm sao có thể đánh lừa được tớ. Tớ cảm nhận được sự dịu dàng trong tiếng sáo, và đó cũng chính là con người thật của cậu.

Sau này, mỗi buổi tối, cậu có thể ru tớ ngủ bằng tiếng sáo sâu lắng, êm đềm của cậu không?

Đó là chuyện tương lai, còn bây giờ tớ sẽ tìm cách ghi âm lại tiếng sáo của cậu, hằng đêm mở lên nghe, như thế có thể cảm nhận được cậu đang ở gần ngay bên cạnh.]

Minh Phong chỉ cười, miễn cho bình luận.

[Ngày... tháng... năm...

Hôm nay tớ có cảm giác như mình vừa mới trải qua một giấc mơ tuyệt diệu vậy. Lúc tớ co ro trùm mình trong chiếc khăn vì bệnh, cậu đã xuất hiện tựa như một chàng hoàng tử, đến bên cạnh tớ, chăm sóc tớ thật chu đáo. Cậu dứt cháo hành cho tớ ăn. Tớ rất ghét mùi vị của hành lá, nhưng bằng sự kiên trì của cậu, tớ đã bị thuyết phục. Thìa cháo đầu tiên, thìa cháo thứ hai,... rồi thìa cháo cuối cùng. Tớ cũng không tin tưởng bản thân lại có thể ăn hết bát cháo hành một cách nhanh như thế. Có lẽ vì đói, cũng có lẽ vì được cậu dứt cho ăn. Phải làm sao đây? Tớ cứ luôn nhớ đến hương vị mộc mạc của bát cháo mà cậu mua cho tớ đây này. Đó là tình cảm âm thầm của cậu, đúng không?

Mọi chuyện cũng chưa dừng lại ở đó. Ngã bệnh thì cần phải uống thuốc mới khỏi được. Tớ vô cùng sợ uống thuốc, cho đến khi nghe được câu chuyện cảm động của cậu, tớ mới quyết tâm vượt qua nỗi sợ đó. Thuốc thôi mà, có gì đâu mà đáng sợ chứ!

Minh Phong, tớ thật muốn hỏi cậu, mai sau này, mỗi khi tớ bị bệnh, cậu sẽ luôn chăm sóc tớ tận tình như ngày hôm nay, có phải không?

Nếu cậu là một chàng hoàng tử tốt bụng, vậy tớ nguyện ý làm một nàng công chúa nhân từ, hai chúng ta sẽ cùng nhau tạo nên một câu chuyện tình yêu cổ tích khiến nhiều người ngưỡng mộ.]

Bình luận của Minh Phong: Chúng ta không thể bước vào thế giới cổ tích, nhưng chúng ta có thể xây dựng nên một câu chuyện tình yêu đẹp đẽ. (Minh Phong thoáng tưởng tượng ra tương lai.)

[Ngày... tháng... năm...

Hôm nay tớ thật sự có rất nhiều lời muốn nói với cậu, nhưng tớ không thể, đành viết hết tất cả vào đây.

Tớ vừa mới biết mối quan hệ giữa cậu và thầy hiệu trưởng. Ban đầu tớ cảm thấy ghét ông ấy nhiều lắm. Thông qua những câu chuyện mà cậu kể cho tớ nghe, tớ mơ hồ cho rằng ông ấy là một người ba không tốt. Nhưng sau đó thầy ấy và tớ đã trò chuyện với nhau, và tớ bắt đầu thay đổi thái độ của mình. Minh Phong à, ai cũng có ít nhất một lần trong đời phạm phải lỗi lầm. Quả thật thầy ấy đã từng bỏ bê cậu, đó là một lỗi lầm lớn nhất của một người cha đối với con cái, nhưng đó cũng chỉ là “đã từng”. Hiện tại thầy ấy đang vì điều đó mà cảm thấy ân hận, đang muốn bù đắp. Tớ biết rằng cho dù thầy ấy có bù đắp như thế nào đi nữa cũng sẽ không bao giờ lấp đầy những hố sâu đau thương mà cậu mang trong lòng từ khi còn nhỏ dại. Tớ cũng biết thật khó để cho cậu có thể tha thứ. Nhưng mà, cậu muốn duy trì tình trạng hiện tại này mãi sao? Sẽ làm tổn thương cho cả hai, dù sao cũng là cha con ruột thịt.

Nếu có một ngày cậu xảy ra chuyện, thì người đau lòng nhất chính là thầy ấy, còn tớ chỉ đau lòng thứ hai thôi. Tình cảm cha con bao la như thế, tình yêu của tớ cũng sánh không bằng, nhưng mà tớ cũng có thể vì cậu mà làm tất cả.]

Bình luận của Minh Phong: Đúng là cô gái bao đồng. (Không phải là đang trách móc, mà là đang trách yêu.)

[Ngày... tháng... năm...

Tớ biết cậu rất yêu thích màu tím. Cậu chỉ dùng bút mực tím để viết bài, nơi cậu dẫn tớ đến trong ngày hôm nay cũng tràn ngập màu tím. Tớ luôn tự hỏi vì sao cậu thích màu tím đến như thế, hôm nay tớ cũng đã tự có câu trả lời rồi.

Tuổi thơ của cậu gắn liền với một nơi mà ở đó được màu tím của hoa phượng tô điểm. Có lẽ, lúc đó cậu đã cảm thấy giữa tâm trạng cô đơn, lạc lõng của cậu và sắc tím đơn điệu, âm trầm của cánh hoa phượng tím có sự đồng điệu, theo thời gian cậu dần trở nên quen thuộc với nó, và từ đó yêu thích màu tím.

Có phải mỗi khi thấy màu tím, cậu lại nhớ đến tuổi thơ đáng sợ đó?

Tớ cảm thấy màu tím rất buồn...

Hôm nay là một ngày hạnh phúc nhất từ khi tớ gặp được cậu. Tớ được ngồi cùng cậu trên một chiếc xích đu, lại được tựa trên vai cậu nữa. Đung đưa, đung đưa...

Trái tim của tớ từ lâu đã phụ thuộc vào cậu. Lúc ở gần cậu, nó sẽ phanh phanh đập loạn trong lồng ngực. Lúc thiếu cậu, nó sẽ mất đi sức sống, không còn tha thiết đập nữa.

Nếu thời gian có thể dừng lại thì tốt biết bao. Tớ chỉ muốn được mãi ngồi cùng cậu trên chiếc xích đu, giữa một khung cảnh tím lãng mạn.

Đáng tiếc thời gian lại chẳng khác nào một dòng sông cứ vô tình chảy, một đi không trở lại. Chỉ vừa mới đây thôi mà nó đã trở thành kỉ niệm.

Nhưng tớ tin chúng ta không chỉ có bấy nhiêu kỉ niệm, chúng ta sẽ cho nhau thật nhiều kỉ niệm hơn nữa, đẹp đẽ hơn nữa, đáng nhớ hơn nữa.]

Minh Phong khép quyển sách lại, những dòng chữ cuối cùng được viết một cách nắn nót như thể có thể khiến cậu biết được tình cảm mà Liễu Như gửi gắm vào sâu sắc bao nhiêu. Vật đang đập nơi lồng ngực của cậu trở nên không thể kiểm soát được, đã loạn nhịp lên rồi.

Toàn là những lời sến súa nổi cả da gà. Minh Phong khép quyển nhật kí lại, cho vào trong balô, sau đó đến lớp.

Hôm nay nhiều người không khỏi khó hiểu trước gương mặt như đưa đám tang của Liễu Như. Cô bước vào lớp với trạng thái ủ rũ, không một chút tinh thần. Thường ngày, cô sẽ tựa như một đứa trẻ lúc nào cũng yêu đời, tung tăng đi vào lớp, hết chào buổi sáng người này lại đến người khác. Tiếp theo cô sẽ hỏi mọi người Minh Phong đến chưa. Hôm nay ngay cả một nụ cười cũng không có.

Mọi người vô cùng khó hiểu, thi nhau bàn tán về hành động khác thường này của cô chưa được bao lâu lại bị hành động khác của cô càng làm cho khó hiểu. Cô đột nhiên nhảy dựng lên, vui mừng lộ ra, trên mặt đã thay đổi cảm xúc. Nếu như khi nãy nói biểu cảm của cô tựa như đưa đám tang thì bây giờ phải nói lại, không còn là đưa đám tang nữa, mà là đưa đám cưới. Từ đám tang chuyển sang đám cưới nhanh như vậy sao?

Liễu Như chạy thật nhanh lại chỗ ngồi của mình, không kịp chờ đợi ôm quyển sổ màu hồng nằm đơn độc trên bàn vào trong lòng.

Đây chính là quyển nhật kí của cô, lúc đi học cô luôn mang theo bên mình, lúc về nhà sẽ cất ở một nơi bí mật. Đêm qua, cô định lấy ra viết nhật ký như thường ngày nhưng lại phát hiện không thấy tung tích của nó nằm ở đâu. Cô nghĩ là mình bỏ quên ở trong lớp, nhưng giờ đó lớp đã đóng cửa cô không thể vào tìm được. Cô lập tức chạy sang phòng của Minh Phong hỏi thử, bởi vì lúc trưa khi tan học Minh Phong ra sau cô, chắc có thể thấy quyển nhật kí của mình. Nào ngờ lại nhận được câu trả lời phũ phàng của Minh Phong: Tôi không thấy.

Cô thậm chí còn tin lời của Minh Phong, suốt cả đêm cô bối tung cả căn phòng lên để tìm kiếm, khiến nó không còn là một căn phòng nữa mà là một bãi chiến trường. Còn tưởng rằng đã hết hy vọng, không ngờ lúc sáng vào lại thấy nó nằm chẵn chẵn ở trên bàn. Cô thở phào nhẹ nhõm, thầm cảm tạ ông trời. Cô cũng không hề suy nghĩ đến những vấn đề khác nữa, chỉ cần tìm lại được là may mắn rồi.

Đột nhiên cô nhớ ra một chuyện quan trọng không kém, đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn mọi người trong lớp: “Mọi người, từ sáng tới giờ có ai mở quyển sổ này ra đọc nội dung trong đây chưa?”

Mọi người nhìn nhau, trao đổi tâm ý, ngay sau đó cùng nhau lắc đầu. Liễu Như thở phào nhẹ nhõm, may quá, chưa có ai đọc nhật ký của mình. Cô lại trưng ra bộ dạng vô cùng nghiêm túc: “Thật không đây? Nếu tớ phát hiện ra người nào đã đọc nó, tớ nhất định sẽ không để yên.”

Đúng lúc này, Minh Phong và Đình Nam, Đức Hải trở về lớp. Mọi người thấy Minh Phong, ngay lập tức liên mồm ai nấy làm chuyện của người đó, không quan tâm đến chuyện nhật ký nữa, trên mặt bọn họ đều có gì đó rất khả nghi. Ánh mắt Minh Phong nhìn mọi người sắc lạnh hơn mọi ngày, điều này Liễu Như cũng không phát hiện được.

Cô cong khóe môi lên cười, không giấu được hạnh phúc nói chuyện với Minh Phong: “Minh Phong, cậu xem đây là gì nè?” Liễu Như hươ hươ quyển nhật kí trước mặt Minh Phong. Minh Phong cũng không quan tâm mấy, nhàm chán nói vài câu: “Quyển sổ màu hồng cô nói hôm qua sao? Đã tìm được rồi à? Chúc mừng.”

Liễu Như đâm vào ngực của Minh Phong, tỏ vẻ không hài lòng: “Ý cậu là sao đây? Cậu có thật lòng chúc mừng tớ không thế? Sao mà hờ hợt quá vậy.”

Minh Phong nhún nhún vai, sau đó lại hỏi: “Chỉ là một quyển sổ thôi mà, nó quan trọng lắm sao? Mất thì có thể mua lại quyển sổ khác.” Minh Phong đi về chỗ của mình ngồi.

Liều Như ra vẻ bí bí mật mật, ghé miệng lại sát tai của Minh Phong, đè nhỏ âm lượng: “Cậu không biết nó rất quan trọng như thế nào đâu. Nói cho cậu biết, quyển sổ này chính là nhật ký của tớ.” Nói nhỏ như thế nhưng cô vẫn sợ bị người khác nghe được.

Liều Như cố giấu bao nhiêu thì Minh Phong làm lộ ra bấy nhiêu: “Nhật ký thôi mà, mất đi thì mua quyển khác viết lại.” Nói lớn đến độ cả lớp có thể nghe thấy rõ ràng.

Liều Như nhào tới dùng tay che miệng Minh Phong lại, trách móc: “Này, cậu có cần nói lớn như vậy không? Nhật ký chứ không phải là một món đồ chơi mất đi là có thể mua lại được. Cậu có biết mỗi ngày trôi qua có bao nhiêu chuyện xảy ra, bao nhiêu cảm xúc, suy nghĩ, bí mật tớ đều viết vào trong đấy không. Mất đi thì làm sao có thể mua lại được!?”

Minh Phong ở bên này thầm nói ở trong bụng: Những thứ cô viết ở trong đó tôi đọc xong chỉ muốn ới. Toàn là những lời tình cảm sến súa, nỏ da gà, tê dại da thịt dành cho tôi. Lời này đương nhiên là cậu không nói ra ngoài.

Liều Như nói tiếp: “Quyển nhật ký này so với vàng còn quan trọng hơn.”

Minh Phong lấy tập vở ra: “Quan trọng như vậy thì tốt nhất là cô nên giữ gìn cẩn thận. Nếu có ai đọc được thì phải làm thế nào đây? Người đó đúng là xấu số.” Ý của Minh Phong là, nếu như người nào không may mắn đọc phải những dòng nhật ký ngu ngốc của Liều Như, trong vòng một phút ba mươi giây sẽ phát ốm, sinh bệnh mà chết.

Liều Như lại hiểu sai ý của Minh Phong: “Tớ cũng không tàn nhẫn như vậy đâu. Nếu có người đọc nhật ký của tớ, tớ chỉ đánh vào mặt hấn cho vài cái, sau đó bắt hấn làm trâu làm ngựa cho tớ để chuộc tội.” Liều Như vừa nói vừa làm ra động tác đấm đấm đá đá. Minh Phong bên này có chút chột dạ. Ai mà ngờ tới người con gái này xinh đẹp này bên ngoài rất mạnh mẽ, lại còn không biết hai từ mắc cỡ là gì, nhưng bên trong lại là một cô gái lẳng mạn như vậy.

“Sao cô lại đề ở bên ngoài nhật ký câu ‘Cho những thứ vừa mới trở thành kỉ niệm’?”

“Cậu thấy nó rất hay sao?” Liều Như phản kích hỏi.

“Cũng bình thường.”

“Cái gì mà bình thường chứ! Tớ cảm thấy nó rất hay.” Liều Như cảm thấy có chuyện kì lạ: “Hôm nay cậu bị gì sao? Bình thường cậu đến lớp trễ như vậy, hôm nay còn đi sớm hơn cả tớ.”

Minh Phong nhún nhún vai, từ chối cho câu trả lời.

Đến sớm như vậy đương nhiên là lí do. Lùi thời gian về trước một chút, lúc trời mới sáng tinh mơ, lúc Liều Như chưa đến lớp, Minh Phong đã có mặt ở trong lớp, đặt quyển nhật ký ở trên bàn của Liều Như, tiếp theo chờ mọi người đến gần như đông đủ. Cậu nhẹ nhàng nói với mọi người: “Nếu Liều Như có hỏi chuyện gì mọi người cứ lắc đầu nói không biết. Còn nữa không ai được phép mở nó ra đọc.”

Mặc dù gọi là nói chuyện nhẹ nhàng nhưng thật chất chính là ra lệnh và đe dọa. Lời của Minh Phong tựa hồ nhẹ như gió nhưng sức tàn phá của nó còn mạnh hơn một trận bão siêu cấp. Nếu làm trái ý cậu tất nhiên sẽ không được toàn thân.

Nhật ký là gì? Nó không chỉ là đơn thuần là một quyển sổ để ghi chép lại những kỉ niệm, những cảm xúc, những suy nghĩ tại một thời điểm nhất định; nó còn là bằng chứng của một đời người sau một khoảng thời gian. Sau này, lúc bạn về già, một mình ngồi ở trong phòng, lật từng trang nhật ký ra đọc, hồi tưởng lại một thời đã qua, trên môi nở nụ cười hạnh phúc, cảm thán một câu: Trôi qua nhanh như vậy sao? Mình đã từng như thế.

44. Chương Cuối Cùng.

Chương 44. Chỉ muốn làm người đàn ông của em

Thời gian thấm thoát trôi qua, mới đây cũng đã gần kết thúc một năm học. Liễu Như giật mình nhìn vào tờ lịch, trong bụng không ngừng cảm thán: Nhanh như vậy sao? Nhớ ngày nào mình và ba mẹ mình chỉ mới tới đây làm thủ tục nhập học, vậy mà bây giờ mình sắp phải làm thủ tục tốt nghiệp rồi. Cô thở dài một tiếng, trong lòng nuôi một cảm xúc luyến tiếc.

Cô chậm rãi bước đi trên sân trường. Mùa hè cũng gần đến rồi. Lá cây xơ xác lác đác rơi ở trước mặt cô. Cô vô ý giẫm lên đám lá khô mà bước đi. Nếu tồn tại hai từ bắt đầu, vậy cũng sẽ tồn tại hai từ kết thúc. Lúc mới bắt đầu thì không trân trọng, đến khi kết thúc rồi lại cảm thấy không đành. Nhưng mà Liễu Như cũng không phải không trân trọng tháng ngày qua, chẳng qua là không dự liệu trước được ngày chia xa lại đến nhanh như vậy.

Đột nhiên Liễu Như phát hiện Minh Phong đi ở phía trước, cách cô một khoảng khá xa. Cô chăm chú quan sát dáng đi của Minh Phong. Người này cho dù là nhìn từ góc độ nào cũng đều hoàn hảo như vậy. Cô chợt nhớ lại hình ảnh lần đầu tiên cô trông thấy Minh Phong ở phòng hiệu trưởng. Thật không thể tin được, mình từ một người xa lạ trở thành một người bạn ngồi cùng bàn với cậu ấy. Liễu Như đưa tay ra, muốn chạm đến Minh Phong nhưng bản thân cũng không có phép màu, ngàn vạn không thể chạm tới được. Cô vạn phần bi thương, mình theo đuổi cậu ấy lâu như vậy, hiện tại vẫn chưa nhận được bất kì hồi âm nào. Minh Phong, chẳng lẽ cậu thật sự không biết tình cảm của tớ? Hay là do cậu cố tình tránh né?

Liễu Như kéo dài bước chân, tăng vận tốc đi nhanh hơn, chẳng mấy chốc cô đã có mặt ở bên cạnh Minh Phong. Hai người sóng vai nhau mà đi tới. Cũng không rõ hai người đi chung với nhau như thế trên sân trường này đã bao nhiêu lần, chỉ rõ mỗi lần đều là Liễu Như chủ động đi cùng Minh Phong.

Ở đằng trước, Minh Phong cứ thong thả mà đi.

Ở đằng sau, Liễu Như vội vã đuổi theo.

Một người đi ở trong thế giới của mình.

Còn một người lại chạy vào trong thế giới của người khác mà đi.

Liễu Như bắt chuyện trước: “Khí trời hôm nay dễ chịu thật.” Cô hít vào thở ra thật sâu, trên mặt không giấu được sự thoải mái.

Ngày nào Minh Phong cũng nghe thấy Liễu Như khen ngợi cái này, cái kia, ban đầu cậu có chút khó chịu, nhưng dần dần cậu trở nên thích ứng. Cậu chẳng qua chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Ừ~~”

“Minh Phong, cậu có cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh không?”

Minh Phong kéo cái nón ở trên đầu của mình xuống, thô lỗ trù lên đầu của Liễu Như. Cậu lại mắng chửi: “Cô còn có câu hỏi nào ngu ngốc hơn nữa không?” Sau đó bỏ lại Liễu Như đang bất động tại chỗ mà đi về phía trước.

Liễu Như đưa tay chạm lên chiếc nón nằm lệch ở trên đầu của mình, chỉnh cho ngay ngắn lại. Cô không gỡ nó xuống liền mà đợi sau khi vào đến lớp mới lấy xuống. Trong lúc đi cô vô tình thu hút sự chú ý đến từ các học sinh khác. Cô tự hỏi mình đội nón trên đầu như vậy có cái gì quái lắm sao?

Thầy chủ nhiệm đứng ở trên bục giảng dong dạc nói: “Các em, chỉ còn hai tuần nữa chúng ta bắt đầu bước vào kì thi tốt nghiệp, các em ngoài việc tập trung ôn tập, trong thời gian này cũng nên tranh thủ lưu lại những kỉ niệm đẹp đẽ của một thời học sinh. Sau này, khi các em ra trường rồi, các em sẽ có một giây phút nào đó chợt nhớ đến ngày xưa. Khi ấy các em cũng không có cơ hội gặp lại nhau để ôn kỉ niệm xưa nữa. Thầy nghĩ hay là lớp chúng ta cùng nhau đi chơi một chuyến đi.”

Thầy nói với giọng điệu rất nghiêm túc. Liễu Như cảm nhận được sự bi thương trong đó. Bản thân cô là một người rất trân trọng tình bạn bè, cho nên khi được thầy gợi ý cô đã rất phấn khích. Các bạn học khác cũng không cần suy nghĩ liền nhất trí đồng ý là sẽ cùng nhau đi chơi một chuyến.

Liễu Như quan sát biểu cảm của Minh Phong, người này trước sau không nói một câu, dáng vẻ cũng không mấy quan tâm tới chuyện của lớp. Cô có chuyện muốn hỏi Minh Phong: “Sao cậu cứ suốt ngày đọc sách vậy? Không chán sao?~~”

Minh Phong lật sang trang mới, hờ hợt trả lời: “Có liên quan gì đến cô sao?”

“Ai nói không liên quan chứ!! Mà thôi, không nói về vấn đề này nữa. Minh Phong, cậu có đi chơi cùng lớp không?”

“Không!~~” Minh Phong đơn giản trả lời một câu. Cậu đang đọc sách, cho dù không muốn quan tâm đi nữa cũng sẽ nghe được cả lớp đang bàn về chuyện gì.

Dù đã dự đoán trước được câu trả lời nhưng sau khi nghe được câu trả lời phát ra từ chính miệng Minh Phong, trong lòng của cô cũng không thể vui với bất kỳ phần nào kích động. Cô không hài lòng, nhăn mày nhíu mắt, khoanh hai tay để trước ngực: “Minh Phong, trước giờ cậu làm gì tớ đều ủng hộ, nhưng lần này tớ không thể tiếp tục ủng hộ cậu được nữa. Cậu không muốn đi chơi cùng với lớp sao? Cậu chẳng lẽ không muốn lưu lại kỉ niệm cuối cùng với lớp của chúng ta? Trong khi mọi người đang cố gắng tạo cho nhau thật nhiều hồi ức tốt đẹp, cậu lại tạo cho mọi người một điều hối tiếc. Cậu đúng là không có tim, không có phổi.”

Lúc này Minh Phong mới chịu dời mắt khỏi quyển sách, nhìn Liễu Như không ngừng nói chuyện. Câu đầu tiên lại là mắng chửi: “Cô không thể nói ít hơn một chút được sao?” Cậu căn bản không cần câu trả lời, nói tiếp: “Điều hối tiếc? Tôi không đi thì có gì mà hối tiếc chứ.”

“Ai bảo mọi người sẽ không hối tiếc chứ? Cậu là nhân vật nổi bật nhất trong lớp. Cậu thử nghĩ xem, chuyện đi chơi cuối cùng của lớp lại thiếu vắng cậu, những bức ảnh kỉ niệm sẽ không có mặt của cậu, sau này khi lấy ra xem lại chẳng phải sẽ có cảm giác lớp đã mất đi một thành viên sao?”

Minh Phong nghi hoặc nhìn Liễu Như: “Tôi nghĩ, người hối tiếc không phải là mọi người, mà chính là cô đấy.”

Bị bắt trúng tim đen, Liễu Như có chút ngại ngùng, hai bên gò má bắt đầu đỏ bừng lên. Cô lắp bắp biện hộ cho mình, cho dù cậu ấy nói không sai một từ, nhưng cũng cần phải giữ chút thể diện cho bản thân: “Cho dù chỉ có mình tớ hối tiếc thì sao? Tớ cũng chỉ vì nghĩ hai chúng ta là bạn, cũng không phải có ý gì khác. Bạn bè thì không thể hối tiếc nhau sao?” Cô dấn vào ngực của Minh Phong. Hai từ bạn bè phát ra có chút không được ổn cho lắm.

Minh Phong vốn đã nhìn thấu sự thật từ lâu, lại muốn trêu chọc Liễu Như thêm một chút: “Tôi cũng đâu có nói gì nhiều, không cần phải nhấn mạnh hai từ ‘bạn bè’ như vậy.”

Liễu Như liếc mắt nhìn người bên cạnh, khẩu khí không phục: “Vậy rốt cục có đi hay không?”

Minh Phong nhún nhún vai: “Nếu tâm trạng tôi tốt sẽ đi.” Từ khi bắt đầu cuộc đối thoại với Liễu Như, có hết chín mươi phần trăm Minh Phong đều là nói giỡn. Cậu cũng không phải là một người không có tình nghĩa, bạn bè học chung với nhau, gần bó lâu như vậy, bây giờ sắp xa nhau đương nhiên là cần phải để lại kỉ niệm tốt đẹp cuối cùng.

Còn có một điều Liễu Như không biết, góp phần để Minh Phong ngầm đưa ra quyết định sẽ đi chơi cùng lớp, bản thân cô đóng góp tới hơn chín mươi phần trăm.

Điểm hẹn lại lên, tất cả mọi người trong lớp của Liễu Như đã có mặt ở trước cổng của khu vui chơi nổi tiếng nhất thành phố. Nơi đây có rất nhiều trò chơi hấp dẫn, dành cho cả trẻ em và người lớn. Bọn họ háo hức, không kịp chờ đợi tiến thật nhanh vào bên trong. Vào cổng không tốn phí, nhưng khi chơi trò chơi nào đó đương nhiên sẽ tính phí.

Ban đầu mọi người còn nói là sẽ đi chơi chung với nhau, sẽ cho nhau kỉ niệm cuối cùng, vậy mà khi đã đến nơi rồi thì tan đàn xẻ nghé. Người thì đi hướng này chơi trò chơi này, người thì đi hướng kia chơi trò chơi kia... Cũng không thể trách bọn họ. Mỗi người đều có sở thích của riêng mình, hơn nữa đây cũng là thời gian để những cặp đôi trong lớp đang yêu nhau có dịp công khai hẹn hò, công khai nắm tay nhau, công khai ôm nhau...

Mà Liễu Như đã sớm quen với việc đi theo Minh Phong không rời, lần này cũng không phải ngoại lệ. Cô nhìn đông nhìn tây, hỏi Minh Phong: “Cậu định chơi trò gì vậy?”

Trong khi đó Minh Phong lại đang chú ý tới cái nón cô đang đội trên đầu: “Cái nón này nhìn kĩ có chút quen quen.” Liễu Như lập tức đưa hai tay giữ chặt cái nón lại: “Cậu muốn đòi lại sao? Đừng có hòng, tớ sẽ không trả lại cho cậu đâu.”

Minh Phong chau mày, trong đầu phát giác nhớ đến chuyện lần trước: “Lần trước là quyền tập, bây giờ là cái nón, cô thích chiếm lấy đồ của người khác để dùng như vậy sao? Coi như là ban tặng cho cô, dù sao tôi cũng không cần tới.”

Liều Như có chút ngưng ngừng: “Chuyện quyền tập cậu còn nhớ sao? Hihi

” Cô cong khóe môi lên cười. Không biết từ lúc nào, chỉ cần là món đồ của Minh Phong, cô đều muốn chiếm lấy làm của riêng.

“Cô nghĩ cô làm chuyện xấu thì không có ai phát hiện sao? Như vậy thì cô đã làm rồi.”

Ngay lúc này cả hai dừng lại trước một khu trò chơi. Nơi đây người đến người đi đông kín. Liều Như chưa từng thấy nơi nào náo nhiệt như vậy. Nhưng mà sau đó cô liền bắt đầu cảm nhận được có gì đó bất thường. Những người mua vé đứng ở quầy bán đang hít thở thật sâu, một số người lại mang vẻ lo lắng ở trên mặt. Mặt khác, cứ một vài phút trôi qua lại có một nhóm người đi ra từ bên trong. Đa số bọn họ mặt mày đều biến sắc, trở nên xanh ngắt. Liều Như còn thấy được có vài người ngất xỉu được đưa ra bên ngoài.

Chẳng phải chơi đùa là để giải trí, là để tìm niềm vui sao? Nếu như cực khổ như vậy thì chơi để làm gì? Càng làm cho bản thân mệt mỏi thêm mà thôi.

Minh Phong cũng bước đến quầy bán vé. Liều Như chạy theo hỏi: “Cậu định vào bên trong chơi sao?”

Minh Phong đưa tiền cho người bán vé, sau đó mới quay sang nói với Liều Như: “Cô cũng muốn vào bên trong chơi?” Khẩu khí không bình thường.

Liều Như nhìn lên trên, đập vào mắt cô là bảng hiệu ‘Quầy bán vé trò chơi Địa ngục đáng sợ’. Cô liền hiểu ra vì sao những người đến đây chơi đều có thái độ sợ hãi như vậy. Thấy Liều Như không trả lời, Minh Phong nói tiếp: “Không cần phải trả lời. Tôi đã sớm biết cô sẽ không chơi trò chơi này. Dù sao cô cũng là con gái, không tránh khỏi sợ ma quỷ.”

Liều Như trước đây và bây giờ đều không tin trên đời này có ma quỷ: “Cậu nghĩ như vậy thật sao? Vậy thì cậu đã làm rồi. Tổ trước giờ chưa gặp qua ma quỷ, hôm nay thật muốn biết ma quỷ có hình thù, tính chất như thế nào. Những tên đàn ông kia thật đáng khinh thường, cao to, vạm vỡ như vậy mà cũng sợ ma.” Cô còn tưởng là trò chơi gì mạo hiểm lắm, nào ngờ là loại trò chơi này. Chỉ cần bản thân có lòng tin không có ma là được chứ gì.

Minh Phong chau mày lại, thật không ngờ người trước mặt mình lại mạnh miệng đến như vậy: “Vậy cô nhất quyết sẽ vào trong chơi sao?”

Liều Như dùng sức gật đầu.

Minh Phong xác nhận lại một lần nữa: “Cô xác định chắc chắn?”

Liều Như kiên quyết gật đầu lần nữa. Cả hai cùng ký tên vào bản cam kết sẽ chấp nhận mọi rủi ro khi chơi, sau đó thẳng tiến bước vào trong.

Khung cảnh bên ngoài và bên trong quả nhiên rất khác biệt. Vừa đặt bước chân đầu tiên vào ‘Địa ngục đáng sợ’, Liều Như liền bị bóng tối nơi đây bao phủ. Cái gì cô cũng không thấy. Cô nhẹ giọng gọi tên Minh Phong: “Minh Phong, Minh Phong, cậu đâu rồi?” Cô dựa theo xúc giác của mình mà mò đường đi, nhưng rốt cục cô cũng không biết mình đang đi về hướng nào. Cô đưa hai tay ra phía trước, tìm kiếm Minh Phong. Người này đi đâu mất rồi? Chưa đầy hai giây đã không thấy tung tích đâu.

Liều Như vô định bước về phía trước. Nơi đây tối như vậy, tuyệt nhiên sẽ không thể thấy được, cho nên bước chân của cô có chút rụt rè. Đột nhiên cô cảm nhận được có hai bàn tay đang trên vai của mình. Cô mỉm cười, quay đầu lại: “Là cậu sao, Minh Phong?”

Nghênh đón cô chính là một con ma mặt mày đáng sợ, hai tay thấm đẫm máu đưa về phía của cô. Cho dù cô có không sợ ma nhưng đối với tình huống bất ngờ như vậy cũng có chút hoảng hốt. Cô theo phản xạ tự nhiên, đầu tiên là la hét, sau đó lùi người ra đằng sau và chạy đi. Thật không ngờ lúc chạy lại bị vấp thứ gì đó mà té ngã. Lúc này trong hang động bắt đầu có chút ánh sáng xanh mờ mờ, huyền ảo. Dựa theo ánh sáng yếu ớt đó, cô thấy được cái sợ đầu. Tiếp theo cô còn thấy ở phía trên có một ma nữ tóc dài mặc

nguyên một bộ đồ trắng lướt qua lướt lại. Chưa hết, ở bên phải còn có hai tên đầu trâu mặt ngựa dữ tợn đang đi lại gần về phía cô.

Cô lúc này mới thật sự hối hận vì đã quyết định đi vào đây, nhưng hối hận cũng đã muộn màng. Khuôn mặt của cô biến sắc liên tục, từ màu trắng bệch chuyển sang màu xanh, so với màu xanh của ánh đèn còn xanh hơn. Quả tim của cô càng lúc càng đập nhanh, thiếu chút nữa chạy ra khỏi lồng ngực. Tay chân của cô bủn rủn, không còn chút sức lực. Cô không thể chạy khỏi nơi đây, chỉ còn biết ngồi một chỗ chờ chết và cầu cứu Minh Phong: “Minh Phong, cái tên chết tiệt, cậu đi đâu rồi? Sao cậu dám bỏ tớ ở lại một mình.” Quả là vì tính mạng của mình người ta có thể bất chấp tất cả. Âm lượng của cô đạt đến mức cực đại.

“Cô vừa mới nói ai là tên chết tiệt vậy?”

Giọng nói này rất quen thuộc. Minh Phong nhẩn mặt đi đến đứng trước mặt Liễu Như. Liễu Như còn chưa kịp nói câu gì liền phát hiện hai tên đầu trâu mặt ngựa đứng ở sau lưng Minh Phong. Minh Phong cũng cảm nhận được, ngay sau đó giựt cùi chỏ về phía sau. Hai tên đầu trâu mặt ngựa ăn đau, ôm bụng kêu la: “Cậu sao lại đánh bọn tôi?”

Minh Phong trừng mắt, khẩu khí lạnh như băng: “Hỏi nhiều như vậy làm gì? Mau cút khỏi đây.” Hai tên kia sợ hãi, nhanh chóng biến khỏi chỗ này.

Minh Phong quay lại nhìn Liễu Như, nhẩn mặt, trách móc: “Chẳng phải lúc nãy cô mạnh miệng lắm sao? Xem bộ dạng của cô bây giờ kia, người không ra người, ma không ra ma.”

“Đều là tại cậu. Sao cậu dám để tớ ở lại đây một mình. Nếu có cậu thì tớ đã không khổ sở như thế này rồi!” Liễu Như không giữ được kiên nhẫn nữa: “Đừng nói nhiều như thế. Tớ muốn ngay lập tức rời khỏi nơi quỷ quái này. Nhanh lên, mau đưa tớ ra khỏi đây đi.” Liễu Như giống như con nít, một hai kháng kháng đòi rời khỏi đây. Xem ra cô đã thực sự bị nơi này hù dọa rồi.

Lần này Minh Phong dễ dàng đáp ứng yêu cầu của Liễu Như, hơn nữa còn đáp ứng tốt ngoài tầm mong đợi của cô. Minh Phong công Liễu Như ở trên lưng, giọng nói dịu dàng hơn bình thường: “Sau này nếu như cô sợ chuyện gì thì phải nói cho tôi biết, nếu không tôi cũng sẽ không biết mà bảo vệ cô. Hiểu chưa? Chẳng hạn như hôm nay, nhìn khẩu khí mạnh như thế của cô, tôi còn tin tưởng cô thật sự không sợ ma, nào ngờ kết quả lại bị như vậy. Chân của cô có sao không?”

Liễu Như còn chưa thoát khỏi cảm giác hạnh phúc vì được công, bây giờ còn bị những lời này làm cho tê liệt dây thần kinh: “Chân của tớ chỉ bị đau một chút.”

“Có thật là một chút không? Hay chỉ là đang mạnh miệng?”

“Lần này tớ nói thật.”

”Ừ.

”

“Minh Phong, những lời cậu vừa nói là sao? Có phải chỉ cần những lúc tớ sợ hãi vì gặp nguy hiểm, cậu sẽ xuất hiện để bảo vệ tớ không?”

”Ừ.

” Nhưng một chút cậu nói tiếp: “Nhưng mà cô cũng không được vì thế mà ỷ lại vào tôi. Cô phải tự bảo vệ mình trước, bởi vì không phải lúc nào tôi cũng kịp thời xuất hiện. Hiểu chưa?”

“Tớ biết rồi.”

”Tốt!

”

“Minh Phong, được cậu công hai lần, tớ cảm thấy rất vui sướng.”

”Tôi biết.

”

“Minh Phong, cậu có biết tớ thích cậu không?”

“Tôi biết.~”

“Cậu biết?” Liễu Như bất ngờ, cô có chút ngẩn ngai hỏi tiếp: “Vây, vậy cậu có thích tớ không?”

“Câu trả lời có hay không có ngay lúc này cũng không có gì là chắc chắn. Cứ để thời gian trả lời đi.”

“Được. Tớ có cả thời gian một đời để chờ đợi. Minh Phong, chúng ta đã quen biết nhau bao lâu rồi? Cậu có nhớ không?”

Minh Phong đương nhiên sẽ trả lời không. Liễu Như nói tiếp: “Tớ cũng không biết chắc chắn là bao lâu nữa. Thời gian trôi nhanh quá, mới đây mà tớ đã gần bó với cậu một khoảng thời gian dài như thế rồi, hơn nữa cũng sắp không còn được học chung với cậu. Buồn thật. Mà này, cậu định thi vào trường đại học nào vậy? Có thể nói cho tớ biết được không? Tớ hy vọng lên đại học chúng ta cũng có thể học chung với nhau.”

“Tôi cũng chưa xác định rõ.”

“Vây khi nào suy nghĩ xong thì cho tớ câu trả lời nhé!”

”Ừ!

”

“Minh Phong, sao hôm nay cậu đối xử tốt với tớ quá vậy? Cậu muốn gì thế?” Giọng nói của Minh Phong từ lúc công Liễu Như ra ngoài đều là dịu dàng, ấm áp. Liễu Như vô cùng cảm thấy kì lạ, trước đây cô chưa từng được Minh Phong đối đãi như vậy.

Minh Phong dừng lại, nghiêng đầu sang một bên, ghé miệng vào tai của Liễu Như, thì thầm: “Tôi chỉ muốn làm người đàn ông của cậu.”

Câu nói của Minh Phong từng chữ từng chữ một rõ ràng như thế. Cô không chỉ nghe được âm thanh mà còn nghe được tình cảm của cậu ấy gửi trong lời nói. Khóe môi của cô cong lên, nụ cười nhẹ nhàng nhưng rất thỏa mãn. Trái tim của cô lại không thể kiểm soát được nhịp đập. Từng nghĩ đến lúc Minh Phong nói câu ‘Tôi thích cậu’ và ‘Tôi yêu cậu’, bây giờ Minh Phong lại nói câu ‘Tôi chỉ muốn làm người đàn ông của cậu’, Liễu Như không ngờ cảm giác lại mãnh liệt nhiều như thế.

Thế giới tựa như chỉ còn lại hai người. Liễu Như nằm trên lưng của Minh Phong, cảm nhận từng hơi thở của cậu ấy.

Cho dù có cố moi móc trong hàng nghìn lí do cũng không thể tìm được bất kì phương pháp nào khiến tớ không thích cậu nữa.

Vây thì cứ để tớ thích cậu đi.

Người đàn ông tớ yêu thương đầu tiên trong cuộc đời không phải là cậu mà là ba của tớ. Nhưng ba của tớ đã bị mẹ của tớ giành lấy mất rồi.

Ông trời đã cướp đi một người đàn ông tốt, bây giờ lại ban tặng cho tớ một người đàn ông tốt để bù đắp.

Người mà ông trời ban tặng chính là cậu, Minh Phong.

Trọng trách ông trời giao cho cậu chính là làm người đàn ông của tớ ở kiếp này.

Của riêng tớ thôi đấy nhé!

_____Kết thúc lúc 21h48’ thứ ba ngày 9 tháng 2 năm 2016 Dương lịch._____

Chúng ta dừng chân lại ở đây. Trong một thế giới nào đó, Minh Phong và Liễu Như vẫn tiếp tục hành trình của mình. Bọn họ cũng có thể hạnh phúc, cũng có thể đau khổ. Chúng ta mặc dù không đi theo bọn họ đến cuối cùng nhưng có thể cầu nguyện cho họ được hưởng một cuộc sống tốt.

cảm ơn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-muon-lam-nguoi-dan-ong-cua-em>